

ERLE STANLEY GARDNER
A JÉGHIDEG UJJAK ESETÉ

Erle Stanley Gardner

**A JÉGHIDEG
UJJAK ESETE**

A könyv eredeti címe: The Case of the
Ice-Cold Hands

C Theyer Hobson and Co. P.O.Box 430 One Church Street, Southport CT 06490 U.S.A.

Hungarian translation © Mitók Zsuzsa

ISBN 963 7953 116

Kiadta a Tulipán Kiadó

Felelős kiadó: Novak György
Felelős szerkesztő: Hadarits Gabriella
Sorozatszerkesztő: Vinkó József
Borítóterv: Lóránt Attila
Tipográfia: Tordas György
Szedés: TRÜKK BT

Előszó

Jóbarátom, Dick Ford (Richard Ford Massachusetts Állam rendőrségi pathológusa, Suffolk County, Boston, ellenőrző főorvosa, a Harvardi Orvosi Egyetemen a törvényszéki orvoslás irányítója, akinek már ajánlottam néhány Perry Mason történetet), sokszor figyelmeztetett arra, hogy a törvények alkalmazása és a törvényszéki orvostan közötti együttműködésnek igen szorosnak kell lennie.

Isten tudja, hány gyilkosságot vizsgált dr. Ford.

Senki sem tartja számon, hányszor fedezte fel ő a bűnügyi rejtély kulcsát, hányszor találta meg az első nyomravezető jelet, hányszor vázolta fel egy tucat ügy vezérfonalát.

Én tudom, hány bírói fórumon sikerült elmés tanácsaival ártatlan embereket megóvni a gyilkosság vádjától, s bebizonyítani, hogy hirtelen halálról vagy öngyilkosságról volt szó.

Csaknem 16 éve már, hogy dr. Ford Joseph B. Fallonnal a bostoni rendőrségnél dolgozik. Fallon a közelmúltban saját elhatározásából hatvanhárom éves korában nyugdíjba vonult, s lemondott a helyettes rendőrfőnöki tisztjéről.

Dr. Ford mesélt időnként Fallonról, mesterségbeli jártasságáról, a kihallgatások közben tanúsított ügyességéről. Az a szilárd eltökéltség jellemezte, miszerint egy ember ártatlanként kezelendő mindaddig, míg a bizonyítékok következetesen nem igazolják, hogy bűnös.

Dr. Ford meggyőződése szerint Fallon egyike a legelmébb kihallgatóknak, akivel csak találkozott. Soha nem folyamodik erőszakhoz, meg tud maradni úriembernek minden körülmények között, türelmes, megfontolt, óvatos és állhatatos.

Rendelkezik a tanítási tudás ritka képességével, ugyanakkor kiválóan alkalmazza az elméletet a gyakorlatban.

Saját maga által kiválasztott, jól képzett nyomozókat hagyott hátra a bostoni rendőrségnél.

Büszke lehet rájuk. Tanította, és jól tanította őket.

Befolyásának szelleme távozása után változatlanul érezhető, éppen az általa kiválóan iskolázott rendőrségi szakemberek révén.

Arra akarok rámutatni, hogy mennyire kiemelik a törvényszéki orvoslás fontosságát azok a rendőrtisztek, akiket képességeik alkalmassá tesznek ragyogó orvosokkal való együttműködésre. A törvényszéki orvoslás nagy elméinek elegendő tekintélye van ahhoz, hogy valószínűsítsenek dolgokat, illetőleg tagadják, hogy rendőrségi ügyről van szó, ha a körülmények ezt látszanak igazolni.

Hosszú évekig első kézből szerzett információim voltak, számos Fallon ügyről, munkamódszeréről, lelkiismeretességéről, udvariasságáról. Külön fejezetet érdemel az a rejtélyes képesség, amellyel a kihallgatásokat oly sikeresen vezette, s a rendíthetetlen megvesztegethetetlenség, mellyel egyenruhájának adózott.

Ajánlom ezt a könyvet nyugdíjba vonulása alkalmából e kiváló rendőrtisztnek, Joseph D. Fallonnak, a bostoni rendőrség helyettes főfelügyelőjének.

I.fejezet

- Ez egy teljesen új eset – mondta Della Street, Perry Mason titkárnöje. Mason éppen egy könyvet tanulmányozott, s feltekintve megrázta a fejét.
- Nincsenek igazán új esetek, Della.
- Ez az – állította Della Street. – Kint vár egy ügyfél és azt állítja, legfeljebb húsz percet tud adni magának, semmivel sem többet.
- Ő adna nekem húsz percet? – lepődött meg Mason.
- Hát ez az.
- Valóban újszerű gondolat – ismerte el Mason. – Hogy hívják, Della?
- Audrey Bicknell.
- Kora?
- Huszonegynéhány.
- Szőke, barna, vörös?
- Leginkább barna – mondta Della. – Tűzrőlpattant, szenvedélyes, erős egyéniség. Tetszeni fog magának.
- Szavahihetőnek látszik? – érdeklődött Mason.
- Azt mondanám, rendezett körülmények között él, de most rettentően feszült. Ötször is a karórájára pillantott, mialatt két-három percet beszéltem vele, hogy legalább a nevét és címét megtudjam. Titkár, jelenleg állás nélkül, hajadon, bérlakásban lakik, s a lakbérköltések megosztására, most hasonló fiatal nőt keres lakótársnak.
- Megkérdezte, miért kíván beszélni velem?
- Igen. Azt felelte, az idő rövidegére való tekintettel, csak egyszer tudja elmondani a dolgot, s akkor már szeretné magának. Azt állítja, nagyon fontos.
- Rendben van Della – mondta Mason. – Vezesse be, halljuk miről van szó. Ha jól értem csinos. Della Street kifejező görbületeket rajzolt a levegőbe, hogy szemléltesse az új ügyfél idomait.
- Mire várunk Della? Van még valami? – mosolygott Mason.
- Női megézés. Emlékszem az arckifejezésére, amint hangsúlyozta, nem velem akarja megbeszélni, miért kereste fel magát. Ez a lány megszokta, hogy a dinamikus, színes egyénisége lehangoló, s úgy érezte, több sikerre számíthat egy férfinél, mint egy nőnél.
- Rendben van, kísérje be. – mondta Mason. Már úgy felcsigázta az érdeklődésem, hogy ki sem ereszttem az irodámból, még ha el is kell halasztani a négy órás megbeszélésünket. – Tíz perce van – felelte Della Street. – S ő húszat szándékozik adni nekem – állapította meg Mason.
- Már csak tizenhetet – pillantott karórájára Della, majd eltűnt a váró felé, s néhány pillanat múlva Audrey Bicknellrel tért vissza.
- Miss Bicknell, Mr. Mason – mutatta be őket egymásnak. Audrey Bicknell határozott mozdulattal kezét nyújtott Masonnak, fürkésző tekintetet vetett az ügyvédre és mosolyogni próbált.
- Annyira kedves, hogy fogad Mr. Mason. Tudom, hogy időpontot kellett volna kérnem, de a dolog rettenetesen sürgős, és... – az órájára nézve mosolygott – ... alig van időm. Ha nem veszi rossz néven, azonnal elmondanám ... szóval... – elhagynám a bevezetést.
- Tessék – mondta Mason.
- A titkárőjének megadtam a nevem és a címem – folytatta a lány – s nagyon gyorsan elmondom, mit szeretnék Öntől... Gondolom, volt már lóversenyen.
- Voltam.

- Ismeri a fogadások szabályait? Mason bólintott.
- Itt van öt darab 100 dolláros fogadócédulám, a négyes számú Gyalogos nevű lóra, a ma délutáni harmadik futamban – kezdte. – Mikor a jegyeket eladták, esélyeit ötven az egyhez becsülték. Felteszem, hogy ez a nagy összegű fogadás csökkenti valamelyest az előbbi arányt és azt is tudom, hogy a becslések nem mindig irányadók, de ... nos a ló sokat fog fizetni.
- Ha nyer, – jegyezte meg Mason – illetőleg úgy kellene fogalmaznom, ha nyert, hiszen a verseny már kétségtelenül lezajlott.
- Ha nyert – ismételte a lány.
- És mi lenne a feladatom? – tudakolta Mason.
- Szeretném, ha magához venné ezeket a fogadócédulákat. Ha a ló valóban nyert, ki kell váltania a nyereményt, és a készpénzt továbbítania kell hozzám, bizonyos utasításokat követve.
- Pillanat – vágott közbe Mason. – A jegyeket maga vásárolta?
- Igen.
- Megkérdezhetném, hogy rendszeresen fogad-e lóversenyeken, ha...
- Ez a harmadik eset életemben, hogy tettem egy lóra, mármint ennyivel. Néha megfogadtattam két dollárral valamelyiket... – Lesütötte a szemét. – Bukmékerekkel.
- Honnan szedte a bukmékereket? – érdeklődött Mason.
- A korábbi munkahelyemen volt egy fiatalember, aki ismert fogadóirodákat, s néha közösen tettünk egy-egy lóra, néha ... nos igen, csak egymagam.
- Sosem többet két dollárnál?
- Nem.
- Nagyon forró tippet kaphatott erre a lóra – jegyezte meg Mason.
- Van valami jelentősége?
- A tikettek beváltását illetően nincs – jelentette ki Mason, – de szeretném áttekinteni a képet, hogy megvéddhessem magát... és ... nos, őszintén szólva, magamat is.
- Ami önt illeti, nincs szüksége védelemre – biztosította a lány. Csak annyit kell tennie, hogy holnap délután megjelenik az ablaknál, annál, ahol az előző nap nyerteseit fizetik ki, bemutatja a jegyeket, felveszi a pénzt, s várja az utasításaimat.
- S ha a ló nem nyertesként futott be? – érdeklődött Mason.
- Nos, akkor nem megy ki a lóversenypályára.
- Úgy tűnik, nagyon biztosra veszi, hogy a ló nyer, vagy már nyert is.
- Nyilván nem fogadok egy lóra, ha tudom, hogy veszteni fog – nyugtázta a lány. – De téved, ha azt hiszi, volt valami előzetes információ! A lovakat megérezés alapján, ösztönösen választom ki, általában a nevük alapján. Ha a név jól hangzik, úgy érzem, hogy a ló becsületesen igyekszik majd nyerni. – Rendben, – mondta Mason – most én teszek fel néhány kérdést. Maga ott volt a lóversenypályán, hiszen fogadást kötött, illetőleg megvette a jegyeket?
- A lány tétovázott néhány pillanatig, majd azt mondta, – Igen.
- És elhagyta a pályát, mielőtt a harmadik futamra került volna a sor?
- A lány ismét habozott, majd felelt – Igen.
- Így pillanatnyilag nem tudja, hogy a ló nyertesként futott be vagy sem?
- Így van.
- Az ilyen előzetes becslések azt jelentik, hogy a ló a korábbiakban elég gyatrán szerepelt.
- Felteszem, igen. De igazán, Mr. Mason ezek a dolgok mind nyilvánvalók. Valóban szükséges, hogy a rendelkezésemre álló szűkreszabott időben ilyesmiről beszéljünk? Nem fogadhatná el mindezt tényként?
- Azt akartam, hogy lássa a gondolataimat, – felelte Mason – mielőtt felteszem magának a kérdést, miért hagyta el a lóversenypályát, mielőtt a futam lezajlott volna? Egy ilyen nagyságrendű fogadásnál feltehetően felégetett néhány hidat maga mögött. Elkeseredett hazardjátékot játszott, még akkor is, ha

alapos előzetes információi voltak. A nyereség nyilvánvalóan nagyon sokat jelent magának.

– Ezt biztosra veheti.

– Akkor, ismétlem, miért hagyta ott a lóversenypályát?

– Ezt – mondta a lány – jelenleg nincs időm megbeszélni Önnel. Nagyon kérem cselekedjék, mint meghatalmazott képviselőm. Szeretném, ha felvennie a pénzt. Itt van húsz dollár előleg. Ügyvédi tiszteletdíjra. Ha a ló nyert, megegyezünk, mennyivel tartozom Önnek azért, hogy kiment a lóversenypályára és felvette a nyereséget. Ha a ló nem futott be nyerőnek, semmi más dolga nincs, mint hogy összetépje és a papírkosárba hajítsa a jegyeket. Erre az esetre, gondolom, a húsz dollár fedezi az ügyvédi költségeket.

– Hogyan lépjek érintkezésbe magával, ha felvettem a pénzt? – érdeklődött Mason.

– Majd én keresem.

– Mikor?

– Holnap. Melyik telefonszámon tudom elérni?

– Holnap szombat, az irodám nincs nyitva. A Drake Detektív-ügynökség irodája viszont ezen az emeleten van és nyitva éjjel-nappal. Hívja fel őket és kérje Paul Drake-et. Ő mindig elér engem.

– Mindenesetre, ha a ló nyerne, semmi kedvem ekkora halom pénzt hordozni magammal.

Letétbe helyezhetném és a pénztáros csekken...

– Semmi csekk – szakította félbe a lány, – készpénz és száz dollárosnál nem nagyobb bankjegyek. Egy ilyen jól megtermett férfinak nem olyan veszélyes. Feltehetően van fegyverviselési engedélye?

– Van – bólintott Mason.

– Akkor használja – hunyorított a lány. – Nem szeretném, ha megtámadnák és megszabadítanák a pénzemtől. Legyen elővigyázatos!

Hirtelen felállt, vakító mosolyt villantott az ügyvédre és azt mondta: – Igazán nagyon köszönöm, Mr. Mason. – Aztán megfordult és kezét szorította Della Street-tel. – Olyan kedves és előzékeny volt Miss Street, higgye el, tisztában vagyok vele.

Ezzel elindult a kijárat felé és már nyitotta is az előszoba felé vezető ajtót.

– Egy pillanatra, – szólt utána Mason – csak azt akarom...

Szavait az ajtócsapódás zaja kivehetetlenné tette.

– Visszahozzam? – érdeklődött Della. Mason mosolyogva megrázta a fejét.

– Majd megkérdezem, ha ismét találkozom vele.

– Gondolja, látjuk még? Mason bólintott.

– Mekkora esélye van annak, hogy nyer a ló? – kérdezte Della Street.

– A ló már nyert – biztosította Mason.

– Miből gondolja?

– Ez a lány nem mozdult el a versenypályáról, míg a futamnak nem volt vége – állította Mason. – Túl izgatott, felajzott... biztos vagyok benne, nincs az az erő, mely eltávolította volna a pályáról, miután ötszáz dollárt tett egy lóra, melynek győzelmi esélyeit ötven az egyhez jegyezték, ... hacsak nem a személyes biztonságát veszélyeztették.

– Öt harminckor közvetítik a rádión a versenyt – jegyezte meg Della Street – olyan, mintha a helyszínen lennénk. A lóversenyen felveszik a hangszalagot és később egyszerűen lejátszák a rádióban.

Meghallgathatjuk, melyik ló győzött.

– Megtehetjük – mondta Mason, – de most már lefogadom én is, hogy Gyalogos nyert.

Della Street kérdően húzta össze a szemöldökét.

– Annyira biztos benne?

– A fogadásokat a lóversenypályán kell kötni. Nem lehet előbb tenni a futam lovaira, csak ha az előző versenyszám befejeződött. Itt van titokzatos ügyfelünk, aki azt akarja elhíttetni velünk, hogy ötszáz dollárt tett a lista legalján feltüntetett lóra. Nos, ha így történt, ugyan milyen elfogadható okot tud kitalálni arra, miért nem várta végig a pár másodperces futamot. Ugyan mi akadályozhatta volna meg?

– Semmi, csak a halál – hagyta jóvá Della Street. Erre a megjegyzésre Mason rosszálló pillantást vetett rá.

– Mi? – kérdezte a titkárnő.

– Azt akartam mondani, – fejezte be Mason – biztosra vehetjük, hogy Gyalogos nyerte a versenyt és kliensünk mindaddig ottmaradt a pályán, míg a futamnak vége nem lett. Mindezek után valamilyen, csak általa ismert okból nem merete bemutatni a nyerő fogadócédulákat.

Megjegyzem, teóriánkat alátámasztja az a tény, hogy egy szerény körülmények között élő fiatal nő nemigen bízna meg jogi képviselőt, s fizetne húsz dollárt pusztán azért, hogy néhány nem biztosan nyerő fogadócédula felett örködjön.

Továbbá, ha történt valami, ami arra kényszerítette ügyfelünket, hogy hagyja el a lóversenypályát a nevezett futam előtt, megtakaríthatott volna húsz dollárt, míg kívárja, hogy a rádió ismertesse az eredményt, s ezután is fordulhatott volna jogi képviselőhöz... bár lévén péntek délután, az irodák nemigen lettek volna nyitva.

– Mindez felettébb logikusan hangzik – mondta a titkárnő – máris meggyőzött, főnök.

– Az a baj – sóhajtott Mason – hogy mindent magától értetődőnek kell felfogni. Márpedig a joggyakorlatban egyike a legveszélyesebb dolgoknak, ha valamit magától értetődőnek tart az ember.

Megszólalt a telefon, s Della felvette a kagylót. Néhány másodperc után odafordult Masonhoz, s a hallgatót helyére tette.

– Úgy látszik a négy óra harmincas megbeszélésünkben nem lesz semmi. Ügyfelünknek közbejött valami. Javasolnám, hogy intézzük el a levelezést, s öt óra harminckor hallgassuk meg rádión a lóverseny eredményeket.

Mason bólintott.

– Boldog vagyok, hogy az elintézetlen leveleket végre megválaszoljuk – mosolygott Della. – Legfőbb ideje.

Mason kinyitott egy dossziét, melyen vastag vörös betűkkel az állt, SÜRGŐS, kiemelt egy levelet, röviden átfutotta, majd odanyújtotta Dellának.

– Ennek írja meg, hogy nem érdekel az ügye – jegyezte meg, s a következő levélnek szentelte figyelmét.

– Ennek írja azt, hogy többet kell tudnom a körülményekről, s különösen arról a tanúró, aki a személyazonosságát megállapította.

Della Street gyorsírási jegyzeteket készített mindegyik levélhez, melyet Mason átnyújtott neki, és öt óra tizenötkor a sürgősen elintézendő levelek feldolgozását be is fejezték.

– Van még egy levél, bár nem sürgős, de elég fontos – mondta Della.

– Egész éjszakára elegendő levelet olvastam – rázta a fejét Mason. – A barátaimmal szeretek levelezni, de az üzleti leveleket ki nem állhatom. Mint a taposómalom. Nem jutunk sehova.

Hozza csak a kávéfőzőt Della, igyunk egy kávét, csengessen át Paulnak, kérdezze meg, van-e kedve csatlakozni hozzánk. Mondja meg neki azt is, hogy meg akarjuk hallgatni a rádióközvetítést a lóversenyről.

Della bólintott s eltűnt a kis kamrában, melyben a kávéfőzőt, csészéket, cukrot tartották, majd telefonált Paul Drake-nek.

– Jön – közölte a hírt. – Azt mondja, kapott egy tippet a harmadik futamra és meg is tett egy kisebb összeget. – A harmadikra – gondolkodott Mason Hangosan. – Abban indul Gyalogos is. Della ismét bólintott.

– Óriási lenne, ha kiderülne, hogy Paul Drake is a Gyalogosra kapott biztos tippet. Nocsak, – mondta, mikor Drake kopogása felhangzott – már itt is van.

Hello, szépség – köszönt Drake az ajtónyitásra. – Mi ez a hirtelen érdeklődés a lovak iránt?

– Nem nyilatkozom – mondta Della és Perry Masonra pillantott. Mason elmosolyodott.

– Csak egy kis kikapcsolódás, Paul. Az irodai munka lélekölő robottá válik. Időre bejönni,

telefonokat elintézni, a bíróságra rohanni, visszaszaladni, leveleket megválaszolni... tiszta kényszerzubbony...

- Szívem szakad, – mondta Drake – de nem válaszoltál a kérdésre.
- Hogyhogy téged érdekel a lóverseny? – kérdezte Mason.
- Hobbi, arra jó, hogy néha elfeledtesse velem a munkát. Megszegem a törvényt és rendszeresen támogatok egy bukmékert, néha kapok egy biztos tippet, de nemigen jutok ki a lóversenypályára...! Miért kerülöd ki a választ, mióta érdeklődsz a lóverseny iránt?
- Csak hobbiként – felelte Mason. – Hogy kiszellőztessem a fejem a munkával járó vesződéses gondoktól.
- A válaszat ismétled... Eszünk fánkot is a kávéhoz, Della?
- Nem, hacsak nem szalad le és nem vásárol néhányat.
- Máris megyek, a sarkon isteni fánkot árulnak, veszek párat csokoládé bevonattal és porcukor öntettel...
- Nekem nem kell csokoládés – jegyezte meg Della.
- Nekem sem – tette hozzá Mason.
- Nekem sem, – egyezett bele kelletlenül Drake – csak szeretek néha nagyolni... melyik az a ló Perry?
- A harmadik futamban az egyik – válaszolta Mason. – Gyalogos a neve.
- Gyalogos! – kiáltotta Drake.

Mason figyelmesen tanulmányozta az arcát és bólintott.

Drake hátravetett fejjel kacagott.

- Mi a baj? – érdeklődött Mason.
- Gyalogos! – kiáltotta Drake. – Nagy Isten, miért nem adakozol egyszerűen a lóversenypálya fenntartására? Hiszen Gyalogosnak semmi esélye sincs, még a pálya negyedét sem futja le, mire a győztes a célba ér. Gyorsröptű az esélyes. Csak nem akarod azt állítani Perry, hogy valamilyen biztos tippet játszottál meg? Fabatkát sem érnek!
- Nem értek hozzá – jegyezte meg szerényen Mason.
- Azt látom – felelte Drake. – Léprecsaltak. Hallgass rám, azokra a tényekre figyelj, amiket a ló maga árul el neked. A bizalmas híreket csak úgy ömlesztik. Vannak jók és rosszak. Ha állandó tipsztered van, aki tudja, hogy a tanácsai szerint fogadsz, mindent megtesz, hogy néha a győztesre tehess, vagyis igazi fülest adjon neked. De te nem vagy állandó ügyfél és tudja, hogy csak egyszer számolhat veled. A lovak állapotát fürkészve az edzéseken, ad néha egy különleges tippet, ami annyit jelent, hogy tisztában van veled, nem értesz semmit a lóversenyhez és a hándicaphez. Ha a tipp bejön, de ezerből kilencszázkilencvenkilencszer nem ez történik, szép borralalót kap, ha nem, sosem látod többé.

A lovat csak a korábbi teljesítményei alapján választhatod ki... persze számít a pálya állapota, a zsoké, aki lovagolja. Mondd, ki volt a tipszter? Valaki, aki ismert?

- Nem.
- Girhes, kopottasan öltözött?
- Ízlésesen öltözött nő.
- Egy nő!
- Így van.
- Jó nő?
- De még mennyire!
- Hány éves?
- Huszonöt–huszonhat. Drake gurult a nevetéstől.
- Ezt el ne mondd másnak, Perry! Nagyon jó! A legagyafúrta ügyvéd bedől ilyen szakállas trükknek! Lefogadhatod, hogy ez a nő bepalizott még vagy tucatnyi zöldfülűt. Elég a babás kinézet, bejut az emberekhez... ó, Perry! Mason az órájára pillantott.
- Kösz a felvilágosítást Paul. Nos, ha fánkot akarunk enni, mielőtt megkezdik a

rádióközvetítést...

Paul elvigyorodott.

– Szóval jobb, ha indulok. Oké, már itt sem vagyok...

– Azt hiszem, nyugodtan feltételezhetjük, hogy Paul Drake egy vasat sem tett Gyalogosra – pillantott mosolyogva Della Streetre.

II.fejezet

A hangszóróból a bemondó monoton hangja dübörgött.

– A harmadik futam indul. A start jó. Egy csoportban rohannak. Gyorsröptű az esélyes, vezet a külső pályán. Nehézdők második, Szomorúvég harmadik, Fehérlap negyedik, Gyalogos ötödik. A pályavégi fordulónál Gyorsröptű egy hosszal vezet. Szomorúvég, Nehézdők harmadik. A célegyenesbe kerülve Gyorsröptű vezet, Szomorúvég és Nehézdők fej-fej mellett haladnak. Aranykancsó fejhosszal megelőzi Fehérlapot.

Drake vigyorogva harapott a csokoládébevonatú fánkból.

– Úgy tűnik, megütöm a főnyereményt – s néhány pillanat múlva nevetve hozzáfűzte: – Még, hogy Gyalogos, ez igazán jó!

A bemondó folytatta.

– Szomorúvég lemarad. Gyalogos egyre inkább felzárkózik, hagyja Fehérlapot, elhagyja Szomorúvéget, megelőzi Nehézdőket.

Paul Drake lassan letette a csokoládébevonatú fánkot és a kávéscsészét, s gyors pillantást vetett Perry Masonra.

– Gyorsröptű és Nehézdők fej-fej mellett haladnak, a harmadik Gyalogos. Szomorúvég fejhosszal mögöttük. Aranykancsó teljes hosszal lemarad. Fehérlap követi. Nehézdők hagyja Gyorsröptűt. Gyalogos harmadik. Most előretör. Elhúzza Gyorsröptű mellett. Gyalogos és Nehézdők fej-fej mellett halad. Gyalogos orrhosszal vezet. A finis következik.

Gyalogos fejhosszal vezet. Gyalogos győz, Nehézdők második, Gyorsröptű harmadik. Della Street kikapcsolta a rádiót.

– Egye meg a fánkot, Paul.

– Süllyedjek el, ha értem – jelentette ki Paul Drake megilletődött hangon.

– Hagyja a rádiót Della, hadd halljuk az esélyeket – harapott egyet a fánkból és hozzáfűzte – Istenem, ez a gebe egy pénzverdényi összeget tarok! Gyalogos...! Éppen Gyalogos!

Della Street bekapcsolta a rádiót és készenlétben tartotta a ceruzáját. Amint bemondták a nyerési arányokat, feljegyezte a számokat és a papírt átnyújtotta Masonnak.

Paul Drake fejét rázta és mélyeket sóhajtott.

– Ötvenhét dollárt kettőért! – kiáltotta. Ez huszonhét és félszeres! Két dollárt tettetek?

Mason talányosan mosolygott.

– Az én érdeklődésem inkább elméleti jellegű.

– Ötvenhét dollár! ... – ismételte Drake lassan. – Istenem, tudjátok mit jelent ez? Ha valakinek volt mersze száz dollárt tenni Gyalogosra, kétezer-hétszázötven dollárt kasszíroz.

Drake megrázta a fejét és csendes vágyódással

felsóhajtott – kettőezer-hétszázötven dolcsi. Még egy ötven dolláros tét is...

– És a két dolláros tét? – kérdezte Mason.

– Ez nettó ötvenöt dollárt hozott volna. – Drake vigyorgott. – Fedezné minden költségedet a lóversenypályán, jó kis vacsorát gyertyafénynél, egy helyes kis cicababával, tánccal... –

Megcsóválta a fejét. – De nem rá tettem két dollárt. Gyorsröptűre tettem. Csokoládés fánkra sem jutna a nyereményből. Gondolom megünneplitek Dellával az eseményt.

- Nem is rossz ötlet – jegyezte meg Mason. – Miért nem vacsorázunk gyertyafénynél egy rendes kis bélszín lángost sült krumplival, Della?
- Mert az alakomra való tekintettel megszüntettem minden kapcsolatot a burgonyával. Ha zöldborsóról lenne szó, az más. – válaszolta a lány.
- Jó hallani, hogyan élnek egyesek – sóhajtott vágyakozva Drake, és visszatolta a kávéscsészéjét az asztal széléről.
- Nos, engem még vár egy halom munka az irodában, mielőtt nyugovóra térhetek... Hogyan szerezted a tippet, Perry?
- Új szisztémája van, úgy tűnik sohasem téved, mindig bejön – állította Della. Drake szeme kikerekedett.
- Ügyet sem vet az esélyekre, nem érdekli a ló súlya, a pálya állapota, a zsoké személye – folytatta Della. – Egyszerűen végigfut a lovak nevéin, kiválasztja a legjobban hangzót, amelyiktől elvárható egy kis becsületes erőfeszítést a győzelem érdekében. Nos, Gyalogos kedves név. Van benne valami komoly, megbízható, valami, ami...
- Micsoda? – kiáltotta méltatlankodva Drake. – Amatőrök! Ha ez a szisztémátok, tönkrementek! Még csak esélyetek sincs!
- Tudom – szólt Mason.
- Te hogyan választottad Gyorsröptűt!
- Tudományosan... a múltban elért eredményei alapján. – Oh, az ördögbe is, dörgöld csak az orrom alá. De az ötven dollárnak gyorsan vége a te szisztémáddal.
- Mason hanyagul kiterítette az öt darab száz dolláros fogadócédulát.
- Utálom az apró tételeket – jegyezte meg. Drake dermedt megrökönyödéssel bámult a jegyekre és csaknem tisztelettudóan mondta. – Több mint tizenégyezer dolcsi! Kutatóan tekintett az ügyvédre.
- Perry, csak nem...? Most már mindent láttam!
- A detektív kitérte az ajtót.
- Még, hogy jól hangzó név... becsületes erőfeszítés, a pokolba is!
- Az ajtó bezárult, Mason Dellára vigyorgott.
- Nos, – kérdezte a lány – most mitévők leszünk?
- Vacsorázni megyünk, – válaszolta Mason – holnap pedig a lóversenypályára. Mégpedig ahhoz az ablakhoz, ahol az előző napi győzteseket fizetik ki. Majd felmutatom az öt darab száz dolláros jegyet. Drake számításai szerint mennyire jogosít az engem. Della?
- Della gyorsan számolni kezdett.
- Csupán tizenégyezer-kétszázötven dollárra – válaszolta. – Ez magában foglalja az eredeti tétet, az ötszáz dollárt is. Nem remélt szerencse egy fiatal titkárnőnek, aki munkanélkül van és lakótársat keres, hogy legalább a bérleti költségeket megossza valakivel, – jegyezte meg Mason.
- Nemrég hallottam, hogy az Államkincstári Iroda ellenőrzi azokat a személyeket, akik nagy nyereményekhez jutottak.
- Szép dolog – jegyezte meg Della – egyszemélyes bizottság. Gondolom tanúra is szüksége lesz.
- Mindenképpen – helyeselt Mason.
- A lóversenypályán pedig személyesen kell megjelennünk.
- Így van – bólintott Mason. – A sürgős levelezést elintézzük, adjon csak egy mappát, majd abba tesszük a pénzt.
- Választ majd holnap egy lovat, amire fogadhatok? – kérdezte Della. – Szolid, megbízható neve legyen, olyan, amelyiktől elvárható egy kis becsületes erőfeszítés...
- Természetesen – felelte Mason. – A legnagyobb örömmel.

III. fejezet

Mason lépcsőről–lépcsőre nyomult előre a torlódó forgalomban, míg végre parkolóhelyet talált a lóversenypálya közelében. Kisegítette Della Streetet az autóból, s elindultak a dísztribün felé.

– Választott már lovat nekem? – kérdezte Della. – Szolid, megbízható nevűt? Amelyik kapható egy kis becsületes erőfeszítésre?...

– Választottam – nyugtatta meg Mason.

– Melyik az? – érdeklődött a lány.

– Neve Font Sterling. Nem úgy hangzik, mint egy nagy halom pénz?

– Csodálatos, – örvendett a lány – mit kell tennem?

– Amint kinyílt a fogadó ablak, odamegy és azt mondja az alkalmazottnak, hogy két dollárt tenne a hatos számúra. Ez Font Sterling száma.

– Két dollárt? – méltatlankodott Della. – Ezzel a névvel? Arról nem is szólva, hogy a híres Perry Mason választotta! Két dollár sértés lenne, tízet tesztek!

– Nézze – javasolta Mason – a tréfa az tréfa, a tíz dollár meg tíz dollár.

– Font Sterling nem tréfa – erősködött a lány. – Tényleg úgy hangzik, mint egy nagy halom pénz. A nevére mintha harangocska csendülne.

– Két dolláros harang – emlékeztette Mason.

– Tíz dolláros.

– Kettő.

– Nézze, tegyük fel, hogy nyer a ló. Hogyan érezné magát, miután lebeszélte egy tíz dolláros fogadásról?

– Kár érvelni a nőekkel – sóhajtott Mason. – Tiszta időpocsékolás! Legyen tíz!

– Legyen akkor tíz! – erősítette meg a lány. Helyet foglaltak a dísztribünön.

A fogadóablakok megnyíltak az első futamra. Della Street visszatért a fogadócédulával a tíz dolláros ablaktól.

– Nos, – fogadta Mason – a legjobb, ha átismételjük, mit is kell tennünk. Oda kell mennem az ablakhoz, amelynél a tegnapi győzteseket fizetik ki, s be kell mutatnom a fogadócédulákat. Maga mellettem áll, mint tanú, arra az esetre, ha szóváltásra kerülne sor.

– Beszélgetésbe fognak elegyedni? – kérdezte a lány.

– Az ablaknál ülővel valószínűleg nem, de másvalakivel feltehetően igen.

– Ki lesz, aki...?

– Akit az ügyfelünk el kívánt kerülni – világosította fel Mason.

– Jöjjön, induljunk!

– Nem lenne jó ötlet, ha én mennék a jeggyel az ablakhoz, maga meg a háttérből felmérné a helyzetet? – kérdezte Della Street.

– Be kell váltanunk a tiketteket az ügyfelünk utasítására – rázta a fejét Mason. Tegyük meg azonnal, illetőleg én megtehetem egyedül is. Ha valami zűr adódik, amennyire lehet, igyekszem természetesen viselkedni, senkinek sem adva lehetőséget arra, hogy a tények és jogszabályok alapján bűnösséggel vádoljon. Inkább tarthatnának rosszhiszeműnek, ha maga is velem lenne vagy egyenként váltanám be a jegyeket.

– Ha történik valami, tegyek úgy, mintha nem tudnék semmiről, s nem is ismerném magát?

– Nem – hangsúlyozta Mason. – Nem játszunk semmiféle szerepet. Maga a titkárnőm, természetes és normális hát, ha velem van. Élvezzük a mai versenyt és beváltjuk a tegnapi délutáni nyereményünket.

– A tegnapi délutáni nyereményünket?

– Ez lesz a látszat.

– Beszélgetésbe is elegyedünk?

– A történetet nem kísérjük megjegyzésekkel – hangsúlyozta Mason. – Felvesszük a pénzt és megyünk. Az Állami Kincstári Iroda megbízottja érdeklődhet a nevem és címem felől.

– Ad neki felvilágosítást?

– A nevemet és a címemet bizonyára.

Csöndben sétáltak tovább az ablakig, amelynél az előző napi nyereményeket fizették ki. Mason elővette az öt jegyet, s betolta azokat a felhúzott ablak alatt.

A bent ülő férfi Masonra pillantott, majd a jegyekre, s azt mondta: – Harmadik futam, tegnapi nap, négyes számú ló. Mason bólintott.

– Milyen címletekben akarja? – kérdezte a férfi. – Lehetnek nagyok is?

– Ahogy akarja, csak ne legyenek száz dollárosnál nagyobbak – felelte Mason.

A férfi bankjegyeket kezdett számolni, majd Mason elé tolta az egész köteget. – Tessék, itt van – szólt.

Mason átvette a pénzt s elővette a levéltárcáját.

Sárgás arcszínű, szúrós szemű, az ötvenes évei elején járó alacsony emberke rohant idegesen

– Itt van! – kiáltotta. – Ő az, fogják el! Széles vállú, könnyű mozgású férfi baktatott az izgatott emberke nyomában, bőr irattartót vett elő, és felmutatta a jelvényét.

– Rendőség! – igazolta magát.

– Vethetnék rá egy pillantást? – kérdezte Mason. Elvette az irattartót s a jelvényt úgy tartotta, hogy Della Street jól láthassa a rajta levő számot. – Rendben. A rendőrségtől van.

– Honnan származnak a jegyek? – tudakolta a tiszt.

– Nagyon jól tudja, honnan származnak – kiáltotta az emberke. – Rodney Bankstól, s ez az én pénzem!

– Hallgasson! – szólt rá a tiszt. Mason odafordult hozzá.

– Talán vet egy pillantást az én névjegyemre is – s átnyújtotta a névkártyáját.

– Perry Mason? – pillantott rá a tiszt. – Ismerős volt az arca. Azonnal fel kellett volna ismernem. Több képét láttam az újságokban.

– A pénzt! – türelmetlenkedett az izgatott emberke. – Vegye el a pénzt, biztos úr! Ne hagyja, hogy elbeszélgesse a lényegét!

– Hallgasson! – szólt rá a tiszt. Mason az izgatott emberkéhez fordult. – A nevem Mason – mutatkozott be mosolyogva.

– Ön kicsoda?

– Nagyon jól tudja, ki vagyok – mondta a másik. – Marwin Freemont vagyok.

– És miből következett arra, hogy ez a pénz Önt illeti, Mr. Freemont? – tudakolta Mason.

– Nagyon jól tudja, hogy engem illet! Rodney Banks tett meg ötszáz dollárt a pénzemből a lóra.

Sikkasztotta. Nos, biztos úr, a pénzemet akarom!

A tiszt habozott.

– Mire vár – sürgette Freemont. – Vegye őrizetbe. Biztos egy bűntárs.

– Mi a neve? – Mason nevetve pillantott a vonakodó rendőrré.

– Sid Burdett. Mason kezet nyújtott.

– Hűtlen kezelés, illetőleg sikkasztás a felhozott vád – mondta a tiszt. – Azt hiszem, nem kétséges, hogy ez a Banks tette meg a lovat, miután belenyúlt a kasszába. Marwin Freemontnak dolgozik, illetőleg nála dolgozott.

– Rajta! Csináljon már valamit! Vegye el tőle a pénzt! Csukja be ezt is a másikkal együtt! Szélhámos ügyvéd, aki összeszűri a levelet egy sikkasztóval! Ugyanaz a régi... Hé, az a nő jegyzetel!

– Észrevettem – mondta a tiszt.

– A titkárnőm – magyarázta Mason.

– Mit jegyzetel?

– Éppen most nevezett szélhámos ügyvédnek tanúk jelenlétében – jegyezte meg Mason. – S így

alapos okom van rá, hogy eljárást indítsak Ön ellen.

– Mit beszél? – kiabálta Freemont. – Ha valakinek oka van pereskedni az én vagyok. Az én pénzemet tették meg a lóversenyen.

– Felteszem, Rodney Banks az ügyefe? – fordult Burdett Masonhoz.

– Nem szeretem a feltevéseket – mondta Mason.

– Tehát nem?

– Ezt sem állítottam – felelte Mason.

– Nos – jelentette ki Burdett, – nekem meg kell vizsgálnom a tényeket. Rodney Banks börtönben van, sikkasztással vádolják. Nyilvánvalóan lóversenyzett és ez elég sokba került neki. Kapott egy biztos tippet Gyalogosra az egyik tegnapi délutáni futamban és azt hiszem tényleg bement a városba és kipakolta a kasszát az irodában. Freemont gyanút fogott. Kiment a lóversenypályára, tetten érte és lezáratta.

– Ki tartóztatta le? – kérdezte Mason.

– Én – válaszolta Burdett. – Sehol sem találtuk, de láttuk, hogy Gyalogos nyerni fog, így elhelyezkedtünk a kifizető kasszájánál és várakoztunk. Banks meg is érkezett, az ötven dolláros téteket fizető ablakhoz ment, elővett egy fogadócédulát, de még mielőtt kifizették volna a nyereményt, rajtacsíptem.

– Tett beismerő vallomást? – tudakolta Mason.

– Először tagadott mindent, majd hallgatott, mint a sült hal.

– Átkutatta?

– Persze, hogy átkutattam. Megmotoztam, van-e fegyvere, és mikor bevittük a fogdába, átnézték a ruháit is.

– Jegyeket is találtak?

– Egy darabot sem. Az az ötven dolláros cédula volt minden.

– Gondolja, volt nála több is?

– Biztos vagyok benne. Feltehetően odacsúsztatta a cinkostársának.

– Mekkora az elsikkasztott összeg, Mr. Freemont? – fordult Mason Freemonthoz.

– Nem tudom.

– Hogyhogy nem tudja?

– Minden összevissza van.

– Hogy érti?

– A könyvelésem. Eltüntették a pénzt – mondta Freemont. – Revíziót fogok kérni.

Számvevőszéki könyvszakértőtől. Azt viszont tudom, hogy ez az én pénzem. Függetlenül attól, mennyi hiányzik. Az ötszáz dollár az üzletemből származik. Lopott pénz. És én vagyok a tulajdonosa.

– Talán Banks nyert annyit, hogy visszatérítse mindazt, amivel megrövidítette – mondta Mason elgondolkozva. – Feltételezve, hogy tényleg volt hiány. Arra a pénzre gondolok, amit az ötven dolláros fogadással nyert.

– Nem az ő pénze, hanem az enyém – makacskodott Freemont. – Ennyire magam is ismerem a törvényt. Az én pénzem, jogom van hozzá, ő sikkasztotta el. De ettől a pénz nem az övé, hanem az enyém. Megfogadta erre a lóra és szerencséje volt, de ez egyáltalán nem változtat a dolgokon, ami engem illet. Az én alkalmazottam, az én pénzem, az én nyereményem!

– Legjobb, ha keres egy ügyvédet – tanácsolta Mason.

– Már találtam.

– Akkor kérjen tőle részletesebb felvilágosítást – mondta Mason.

– Tartóztassa le! – Freemont megragadta Burdett karját. – Ez a büntársa!

Burdett megrázta a fejét.

– Nem tartóztatom le ezt az embert, ügyvéd.
– Egyébként – fűzte hozzá Mason – ha beszél az ügyvédjével, azt is kérdezze meg tőle, mi a véleménye a kártérítési igényemről.

– Kártérítés?

– Szélhámos ügyvédnek nevezett – magyarázta Mason.

Burdett vigyorgott.

– Hogyan? ... maga... zugprókátor!

– Lejegyezte Della? – fordult Mason a lányhoz. Della Street bólintott.

– Uraim, a titkárnőm – mutatta be Mason a lányt.

Burdett Freemonthoz fordult.

– Oké, Mr. Freemont – mondta – ez van. Legjobb, ha valóban ügyvédhez fordul.

– Rendben – mondta Freeman. – Van ügyvédem, van privát detektívem és pokolra kívánom magam, hogy hallgattam a tanácsukra. Az ügyvéd tanácsolta, hogy rendőrrel jöjjenek és csukassam le a bűntársat. Most mondok valamit. Ha ennek a pénznek lába kel, magukat kettőjüket teszem felelőssé érte.

– Tegye azt – bólintott jóváhagyólag Mason. A versenypálya felől moraj hallatszott. Valaki felkiáltott: – Elindultak!

Mason és Della Street otthagyták Freemontot és a tisztet, s sietve kerestek helyet maguknak, ahol jól láthatták a pályán rohanó lovakat.

– Rendkívül vonzó személyiség – mondta Della. – Nem olyan rossz, ahhoz képest, hogy főnök – jegyezte meg Mason. – Egyidejűleg szeretném felhívni a figyelmét arra Miss Street, hogy ön a munkaadók példaképénél van alkalmazásban. A lány nevetett s megszorította Mason karját.

– A munka nyújt kárpótlást is. Ha például most sikerülne korteskednie Font Sterling érdekében.

– Ezzel a névvel nem tud veszteni – nyugtatta meg Mason.

Mozdulatlanul álltak, s figyelték, mint fordulnak be a lovak a célegyenesbe.

Font Sterling még csak helyezést sem ért el.

– Ezzel a névvel – jegyezte meg Della Street.

– Nos, kísérletezzünk másikkal a következő futamban – ajánlotta Mason. – Most, miután elege van a jól hangzó névből, amelytől becsületes erőfeszítés várható, próbálkozzunk egy teljesen rossz kinézetű lóval. Ez a ló abszolút kifogásolható kinézésű.

– Két dollárt az első helyre – egyezett bele Della.

– Adja ide a pénzt, majd én megteszem a lovat, Della.

Mason a tíz dolláros ablak felé indult.

– Font Sterling egy vasat sem hozott nekünk – mondta. – Mi a véleménye Hamis Bankóról, az ötösről?

– Egyet?

– Kettőt – mondta Mason. – Két darab tíz dolláros az első helyre.

Mason visszament és csatlakozott Dellához a dísztribünön.

– Nem vágyik fegyveres kíséretre, ha ennyi pénzt visz magával? – kérdezte a lány.

– Elég nagy köteg – bólintott Mason – és zűrbe is kerülhetünk.

– Nekem már mindenki gyanús.

– Mennyiben?

– Nem tudom, – vont vállat Mason – de úgy tűnik, belekeveredtem valahogy ebbe a sikkasztásba, olyan készpénz van nálam, amelynek kétséges az eredete, enyhén szólva vitatott és megkíséreltek lopásban, illetve hűtlen kezelésben való bűnrészességgel vádolni. Mindenesetre most élvezzük a versenyt, aztán csöndben tűnjünk el innen.

Figyelték a kivilágított totalizator táblát. – Hamis Bankó esélyei: egy a harminchoz – olvasta

Mason.

– Még leeshetnek kissé, mielőtt a lovak elindulnak a startkaputól.

– Miért? – tudakolta Della.

– A nagy nyerési esélyek arra indítják az embereket, hogy megfogadják ezeket a lovakat. Még ha kis összegekkel is, de sokan elvesztve tíz kétdolláros fogadást, keresik a tízszerest fizető lovat. Azt remélik, hogy egyensúlyba hozzák a bevétellel az addigi kiadásokat.

Mason futó pillantást vetett a díszpáholy közönségére.

– Itt van a barátunk, Freemont – mondta csendesen. Úgy tűnik, szemmel akar tartani minket.

– Meg szeretne győződni arról, hogy nem fogadunk-e meggondolatlanul az ő pénzéből.

– Van valami szokatlan az egész dologban – gondolkodott Mason.

– Jaj! – kiáltott fel Della Street. – Megváltak az esélyek. Tizenkilenc az egyhez... ó... már tizenöt az egyhez. Fel nem foghatom, hogy tehet meg valaki ilyen nevű lovat, hacsak nem ment lépre Font Sterlingnél. Egy ilyen ló nem hozhatja be a tétet sem.

– Azt hiszem, legjobb, ha indulunk és elzárjuk ezt a pénzt a páncélszekrényembe – mondta Mason.

– Megnézzük a futamot?

– De még mennyire, hogy megnézzük! – válaszolta Mason. – Nem szeretném, ha ügyvédhez kellene fordulnia, hogy holnap kasszírozza a nyereséget.

Della Street nevetett.

Mason átadta neki a jegyet.

– Most szemmel tartjuk a lovat, s meglátjuk, kicsalogathatjuk-e belőle a győzelmet.

Beszélgettek néhány pillanatig, majd Della így szólt:

– Itt van mögöttünk az emberünk s két másik is van vele.

Mason egy pillantást vetett hátra.

– Nyilvánvalóan erősítésért küldött.

– Tehet valamit? – kérdezte Della.

– A világon semmit – biztosította Mason.

– S ha a pénz valóban sikkasztásból ered?

– Semmit sem tudunk – vélte Mason, – s mi több, senki sem tud semmit. Nincs semmi lehetőség a jegyek azonosítására. Persze a fogadóablaknál az alkalmazott emlékezhet egy bizonyos személyre aki különlegesen nagy tétet tett meg, vagy ilyen nagy esélyek mellett fogadott. De a pénzt nem képes felismerni.

– És tegyük fel, kiderül, hogy a fogadó valóban sikkasztott? – érdeklődött Della.

– Akkor van egy csomó feladatunk – világosította fel Mason. – Először bizonyítaniuk kell, hogy a tét sikkasztott pénzből származik. Bizonyítaniuk kell, hogy a személy eljött hozzám, s én az ő megbízottjaként léptem fel, s tisztában voltam vele, hogy a pénzt sikkasztották. Aztán bírósághoz kell fordulniuk az összeg megítéléséért.

– Hacsak nem sikerül lecsukatniuk magát – mondta Della – amikor is a pénzt elkoboznák.

– S ebben az esetben – felelte Mason – ez a Freemont, bárki legyen is, észreveszi, hogy sokkal több vizet kavart, mintsem hogy jó vásárt csináljon! És persze ugyanazzal a problémával találja magát szemben, mint előtte, csakhogy egy bünvádi eljárásban mindent bizonyítaniuk kell, semmit sem valószínűsíthet... Elindultak, Della.

– Melyik a miénk?

– Az ötös.

– Ó... a harmadik helyen áll, ... nem... visszaesett a negyedikre... tartok tőle, hogy nincs becsületes neve, s nem is tesz erőfeszítést...

– Várjon egy kicsit – szólt közbe Mason. – Előretör és már a harmadik helyen van.

- Sokkal jobbnak kell lennie. Az első helyre tettem.
- Igyekeznek szegény – erősködött Mason – látja, levágja a fordulót és már a másodikkal együtt halad. Hajrá, ötös, hajrá! – kiabált Mason.
- Az ötös felzárkózott a második helyre, majd, amint a célegyenesbe fordultak, erősen közeledett a favorithoz.
- A tömeg elcsendesedett, majd száz meg száz hang kezdte biztatni az esélyest.
- Della felugrott a székre és Mason vállára támaszkodva kiáltozni kezdett.
- Hajrá! Hajrá! Hajrá!... Ó főnök, azt hiszem sikerül... Nem, mégsem! – Elkedvetlenül ült vissza a székre. – A csudába, bárcsak gondoltam volna rá, hogy megtegyem két dollárral a második helyre, most nyerhettem volna.
- Várja meg a célfotót – nyugtatta Mason. – Annyira közel voltak egymáshoz... Elő kell hivatniuk a képet.
- Meddig tart?
- Nem sokáig – felelte Mason. – Induljunk addig a kijárat felé, hogy elhagyhassuk a terepet, amint meghalljuk az eredményhirdetést.
- Úgy érte, van remény?
- Nagyon is – mondta Mason.
- Egy a tizenöthöz fogadási esély – mondta Della Street. – Valamennyi csak lesz?... Miért nem maradunk a verseny végéig? ... Talán...
- Elfelejté, – figyelmeztette Mason – hogy mi most dolgozunk. Csak nem kapta el a fogadás láza?
- A kijárat felé indultak.
- Nézd csak a fogadóbizottságot – jegyezte meg Della Street, megpillantva Marwin Freemontot. Freemont hozzájuk lépett.
- Azt mondta, forduljak ügyvédhez. Itt van az ügyvédem.
- Bannister Dowling vagyok, Mr. Mason – szólalt meg az egyik férfi, Marwin Freemontot képviselve.
- Jól teszi – felelte Mason. – Szüksége lesz rá.
- Az úr pedig Moray Hobart, a Hobart Detektív ügynökségtől.
- Privát nyomozó? – érdeklődött Mason.
- Igen. – mondta Hobart.
- Jól van. – felelte Mason. – Csak pár percem van. Miben állhatok szolgálatukra.
- A pénzt szeretnék Mr. Mason. Most! – jegyezte meg Hobart.
- Önnél pénz van Mr. Mason, mely az ügyfelem tulajdonát képezi – magyarázta Dowling.
- Miből gondolja, hogy az ügyfele tulajdona? – érdeklődött Mason.
- A pénzt tegnap tették meg – válaszolta Hobart.
- Melyik lóra? – kérdezte Mason.
- Gyalogosra.
- S ettől az ügyfele tulajdonát képezi? – érdeklődött Mason.
- Értsük meg egymást Mr. Mason – felelte Dowling. – Rodney Banks pénzt sikkasztott az ügyfelemtől, hogy megtegye egy sokat fizető, esélytelen lóra. Pénzszűkében volt, egyenlíteni akart. Nem maradt más lehetősége, mint a lóverseny... figyeltük. Moray Hobart jól látta, amint az ötven dolláros ablaknál fogadott Gyalogosra. Gyanítjuk, hogy további fogadásokat is kötött.
- Mit tett a jegyekkel? – kérdezte Mason.
- Átadta egy bűntársának, a bűntárs pedig Önnek. – állította Dowling.
- S ki volt a bűntárs?
- A húga. Látták a százdolláros ablaknál.

- Miért nem csukatta le?
 - Mert nem jelent meg, hogy beváltsa a nyereményt. Meglógott.
 - Azonosítani tudja a megtett pénzt? – kérdezte Mason.
 - Nincs meg mindegyik bankjegy száma.
 - Értem. – mondta Mason. – S mi közöm nekem mindehhez?
 - Ha a pénz sikkasztásból származik, – folytatta Dowling – Banksnek nem volt jogcíme rá, s ha nem az ő tulajdonát képezte, a vele szerzett nyeremény is az ügyfelemet illeti meg. Más szóval a pénzt csak ideig-óráig birtokolta, de nem volt a tulajdona. Minden hozadéka az ügyfelemé.
 - Nagyon érdekes helyzet – vélte Mason. – Szeretném világosan látni az álláspontját. Banks tehát sikkasztó volt?
 - Az összeg amit nyert fedezné a kárt?
 - Nem élek vissza semmilyen bizalmas értesüléssel – folytatta Dowling, – ha állítom, az összeg valóban magasabb minden hiánynál.
 - Banks azonban börtönben van?
 - Letartóztatták sikkasztás vádjával. Az óvadék ötezer dollár. Eddig nem tudta letenni.
 - És a sikkasztott összeg ennél kevesebb volt?
 - Így van.
 - Nem szándékozik hagyni, hogy megtérítse a kárt?
 - Egészen biztosan nem. Ez annyit jelentene, hogy elállnék a feljelentéstől. Márpedig az ügyfelem sikkasztásért felelőségre akarja vonni.
 - S egyidejűleg a fogadásból eredő nyereségre is igényt tart?
 - Természetesen. A pénz az ügyfelemé.
 - Az elmélet érdekes – jegyezte meg Mason, – de sajnos nem osztom a véleményét, és...
 - Annyit legalább elárulhat, hogyan kerültek Önhöz a tikettek – erősködött Dowling.
- Mason csak mosolygott.
- Szeretném, ha érezné, hogy méltányosak akarunk lenni Önhöz, előzékenyek – folytatta Dowling. – Szakmai szívességből azt is felajánlom Önnek, hogy ragadja meg a lehetőséget és működjék velünk együtt. De igyekeztem feltárni Önök előtt a tényeket. Ezek szerint a hűtlen pénzkezelés vonatkozásában, illetőleg sikkasztásban büntárrsá válhat.
 - Köszönöm, – mondta Mason – de nem hiszem, hogy ismertetnie kellene az idevonatkozó törvényeket. Az irodám tele van jogi könyvekkel, utána tudok nézni mindennek, amit esetleg nem tudnék.
 - Rendben van – mondta Dowling dühösen. – Tanulmányozza csak, mi tesz valakit büntársi segéddé és ne áltassa magát azzal, hogy megúszhatja, csak azért, mert ügyvéd.
 - Azért ajánlottam ügyfelének, hogy forduljon ügyvédhez, – felelte Mason – mert becsületsértő kifejezésekkel illetett tanúk jelenlétében. Szélhámos ügyvédnek és zugprókátornak nevezett.
- Dowling Freemontra pillantott.
- Hazugság – kiáltotta Freemont. – Nem így van, Mr. Mason félreértett. Én általában beszéltem, más ügyvédekről.
 - Talán Mr. Dowlingről? – érdeklődött Mason. – Lépre ne menjen! – figyelmeztette Dowling Freemontot, s tenyerét gyorsan a szájára tette. – Szót se szóljon, éppen eleget mondott.
 - Túl sokat – erősítette meg Mason.
 - Tanú van? – érdeklődött Dowling.
 - A titkárnőm – felelte Mason, – s egy rendőrtiszt, akit azt hiszem Sidney Burdettnak hívnak.
 - A titkárnője – horkantott megvetően Freemont. – Az mindent tanúsítana.
 - Fogja be a száját – parancsolta Dowling.
 - Csak beszéljen – szólt Mason, – talán a titkárnőm is keresetet indít ellene.

– Azt hiszem a megbeszélést az ügyfelem távollétében kellene folytatnunk – vágott közbe Dowling.

– És az én távollétemben – fűzte hozzá Mason. – Csak arra várunk...

A hirdető táblán felvillantak az eredmények. A hangosbemondó megszólalt.

– A célfoto szerint az első helyre Hamisbankó futott be, ötös számmal. Második helyre Nagyfiú, a harmadikra Meggondolatlan.

Mason Della Streethez fordult.

– Menjünk, vegyük fel a nyereményt, Della. Vagy netán erre az összegre is igényt tart, mint az előbbire?

– Hé, egy pillanat – kiáltotta Freemont. – Milyen szisztémája van?

– Nagyon egyszerű és gyakorlatilag csalhatatlan.

– Micsoda? – tudakolta lázas érdeklődéssel Freemont.

– Hagyná, hogy én beszéljek? – intette le Dowling.

Mason az ügyvédre mosolygott.

– Már majdnem válaszoltam az ügyfele kérdésére, de ha nem kívánja, hogy szóljak hozzá, etikátlan lenne szembe helyezkednem a kívánságaival. Jöjjön Della.

– Hé, várjon – mondta Freemont. – Nem úgy gondolta, hogy a lóversenyről sem beszélhetünk. Csak nem akarta, hogy szó essék arról, amit én mondtam... illetőleg amit maga mondott, hogy mondtam...

– Befogná a száját? – vágott közbe Dowling. Mason karon fogta Della Streetet és a kasszához vezette.

Della gyengén megszorította Mason karját.

– Erre főnök – mondta.

– Nem – rázta a fejét Mason – errefelé. Vessen egy pillantást a jegyre.

– Tíz dollár – kiáltotta fel Della Street. – Nem cserélte el a jegyeket?

– Nekem is tíz dollárosom van. Úgy éreztem, ha már gyakorlatilag csalhatatlan szisztémát dolgozunk ki, ideje, hogy hasznot húzzunk belőle. Nem tetszett, hogy tíz dollárt tett a vesztesre és csak kettőt a győztesre.

– Jaj főnök, az esélyek...

– A tíz dolláros tétre – vélte Mason – megközelítőleg... na nézzük meg pontosan, mennyit fizetnek.

Mason benyújtotta a pénztárosnak a jegyeket. Százhatvan dollárt kapott mindegyikre.

– Itt van Della – adta át a lánynak a nyereményt.

– Nem is olyan rossz eredmény egy délután a lóversenypályán.

Mögöttük megszólalt Freemont hangja.

– Mr. Mason, béküljünk ki. Úgy szeretném tudni, hogyan választja ki a lovakat.

– A szisztéma csalhatatlan – bólintott Mason, – de megígértem a pályafelügyelőnek, hogy nem fecsegek ki senkinek, legfeljebb a legjobb barátomnak, Önt pedig nehezen lehetne annak nevezni, Mr. Freemont. Jöjjön Della!

Mason a kijáráshoz kísérte a lányt.

– Ne legyen feltűnő, Della, – utasította, – de forduljon felém, tegyen úgy, mintha mondana valamit, s kísérelje meg megállapítani a szeme sarkából, hogy követnek e bennünket.

Della Street feléje fordult, szélesen elmosolyodott és bólintott.

– Azt hiszem, az a detektív.

– No, ezt bolonddá tesszük – válaszolta Mason.

Az autóhoz érve Mason besegítette Della Streetet, elhelyezkedett a kormány mögött, becsapta az ajtót, beindította az autót, s csigalassúsággal haladt, míg a főúthoz nem ért. Akkor aztán rálépett a gázra, s csak időről-időre vetett kutató pillantást a visszapillantó tükörbe.

Sikerült átcsúsznia a kereszteződésen, mielőtt a forgalmi lámpa pirosra váltott, a sarkon hirtelen balra tekerte a kormányt, a következő utcasarkon jobbra, azt követően ismét balra, majd hirtelen U-kanyart leírva egy villanegyed mellékutcájában állt meg:

- Követ valaki? – kérdezte.
- Egy lélek sem – felelte Della Street. – Minden csendes és nyugodt. Azt hitte feltartóztatják és kirabolják?
- Lehetséges – mondta Mason. – Feltehetően van egy munkatársuk az irodám előtt és magát is várja a lakása előtt valaki. Az én lakáscímemet nem fogják egykönnyen megkapni, úgy hogy oda nem igen tudnának követni.
- Mit teszünk?
- Nyilvánvalóan nem megyünk az irodába, s maga sem megy haza – felelte Mason.
- De itt ez a rengeteg készpénz nálunk – emlékeztette a lány.
- Van fegyverem – nyugtatta meg a lányt Mason. – És ha egy ügyvéd szombat délután lóversenyre viszi a titkárnőjét, tippet ad neki, ami a tíz dolláros tétre százhatvan dollárt hoz, megérdemel egy kis ünneplést, mondjuk egy vastag, félig átsütött bélszínt sült hagymával... talán egy kis pezsgő és táncolás is belefér.
- Azt hiszem tökéletesen vázolta a helyzetet – válaszolta a lány. – De mi lesz az ügyfelünkkel?
- Az ügyfelünk kétségkívül kísérletet tesz arra, hogy kapcsolatba kerüljön velünk. Érdeklődünk Paulnál, és az este folyamán még egyszer felhívjuk, s mire elkezdünk ünnepelni, valószínűleg már meg is szabadultunk... hogy úgy mondjam, készpénzkötelezettségünk terhétől.
- Készpénzt akar majd?
- Azt hát – felelte Mason. – így magunknál kell tartanunk a pénzt, míg csak le nem szállítjuk.
- És most, hogy tudomására hozták, hogy a pénz zsarolásból származik, mi a véleménye?
- Csak azt hozták tudomásomra, hogy egy Rodney Banksnek nevezett egyént sikkasztással vádolnak. Mindenesetre ártatlannak kell vélelmeznem mindaddig, amíg a bűnösségét be nem bizonyították. Egyébként nem ismerek semmiféle Rodney Bankset és eddig senki sem állította, hogy Audrey Bicknell sikkasztott volna. így egyelőre ne csináljunk magunknak gondot ebből.
- És a tömött pénztárca?
- Adandó alkalommal átmentem az övtáskámba, a pénztárcát meg teletömöm újságpapírral. Megfeleltem minden kérdésre?
- Megfelelt, a részemről rendben. Csak az érdekelne, miért ragaszkodik ügyfelünk olyan nagyon a készpénzhez? És mit csinál vele, ha megkapta?
- Ezekről a dolgokról nem szándékozott felvilágosítani bennünket, Della.
- Nem veszélyes, ha ekkora összeget készpénzben akar magánál tartani?
- Talán veszélyesebb dolgokkal is szembe kell néznie. Mindenesetre felhívjuk Paul Drake-et, értesítjük mindenről, és meglátjuk, mi történik.

IV. fejezet

Mason egy utcai fürkéből felhívta Paul irodáját és mikor a detektív jelentkezett, megkérdezte:

- Paul, itt Perry, van valami üzenet a számomra?
- Hogy van-e? – nevetett Drake. – Micsoda végzetes hatást gyakorolsz te a nőkre?
- Hogy érted?
- Egy vonzó női hang, négyszer hívott az elmúlt másfél órában. A tulajdonosa, mint kiderült Audrey Bicknell és érdeklődött, el tudnálak-e érni. Üzenetet hagyott számodra és azt állítja, rendkívül fontos.
- Micsoda? – érdeklődött Mason.
- Hívd fel a Foley Motelt és kérd Miss Nancy Bankset.
- Most azonnal? – kérdezte Mason.

– Azt mondanám, rögtön. Majd szétesett a telefonkagyló, olyan sürgető volt a hangja. Azt állította, rettentően fontos, hogy mielőbb kapcsolatba kerüljön veled.

– Oké, – mondta Mason – felhívom.

– Most? – kérdezte Drake.

– Egy fülkében vagyok, – mondta Mason – kicsit zajos, de...

– Azt hiszem tényleg sürgős, Perry, ő biztosan így gondolja.

– Oké, hívom, és később még visszaszólok neked. Minden jót!

Az ügyvéd helyretette a kagylót és újra tárcsázott.

– Foley Motel? Szeretnék beszélni Miss Nancy Banksszel, ha lehetne.

– Pillanat... a tizennégyes szoba az övé. Maradjon, azonnal tárcsázom.

Néhány pillanat múlva gyors, izgatott hang hallatszott.

– Halló... halló, Mr. Mason?

– Én vagyok – mondta az ügyvéd.

– Már azt hittem, sosem hív föl. Volt a lóversenypályán?

– Igen.

– Megkapta a pénzt?

– Milyen pénzt? – érdeklődött Mason.

– Nagyon jól tudja, milyen pénzt Mr. Mason. A fogadócédulákért, amiket odaadtam magának... ő bocsásson meg, más néven mutatkoztam be, mikor találkoztunk. Azt mondtam, Audrey Bicknellnek hívnak.

– Álnév volt? – kérdezte Mason.

– Nem álnév – válaszolta a lány. – Ne használja ezt a szót! Művésznév.

– Rendben, szóval maga Nancy Banks – sóhajtotta Mason. – És most mi a kérése?

– Mr. Mason, szeretném, ha a pénzt... Megkapta, rendben?

– Mielőtt válaszolnék a kérdésére – utasította rendre Mason, – fejezze be a mondatot. Úgy kezdte, hogy szeretné, ha a pénzt...?

– Igen, szeretném, ha óvadékot tenne le a bátyámért, Rodney Banksért. Letartóztatták sikkasztás vádjával, és az óvadék összegét ötezer dollárban határozták meg. A nyeremény összegéből ötezer dollár óvadékot kellene letenni, s a maradékot kellene átadni nekem!

– Várjon egy kicsit! – szakította félbe Mason. – A dolgok menete kissé túl gyors, s maga szépen keveri a kártyát. Egyenlőre maga egy személytelen hang. A telefonban egyformán hangzik mindenki. Ha annyira sürgős a dolog, majd találkozunk egy megfelelő helyen. Azonosítanom kell, mint azt a személyt, akitől átvettem a jegyeket. Aztán átadom a pénzt, s maga elismervényt ad róla. Ha óvadékot kell letennem Rodney Banksért, írásban kérek utasítást. Ezután veszem át az óvadék összegét és fizetem be a kívánt helyen.

– Ez rettentő sok időt vesz igénybe, Mr. Mason, nem felesleges ez a nagy óvatosság?

– Én ügyvéd vagyok – felelte Mason – és számomra ismeretlen személlyel állok szemben. Ilyen körülmények között nem lehetek elég elővigyázatos. Fogalmazzunk úgy, hogy óvatos korszakomat élem.

– Rendben van – egyezett bele a lány, ha így akarja, azt hiszem ki kell jönnie a motelhez. Én... én... nem vagyok olyan helyzetben pillanatnyilag, hogy ki tudnék mozdulni, épp... most zuhanyoztam, mire ideér összeszedem magam, csak így tudom elképzelni... egyébként túl sok időt vesztenék

– Jövök, – ígérte Mason – de valószínűleg szükségem van vagy fél órára, míg kiérek.

– Várni fogom. Mondja, Volt valami zűrje?

– Nem igazán említésre méltó – nyugtatta meg Mason. Majd elmesélem, ha látjuk egymást.

– Megkísérelték feltartóztatni?

- Hogy érti?
- Meg akarta akadályozni valaki, hogy felvegye a pénzt?
- Igen.
- De megkapta?
- Majd elmesélem, ha odaérek – felelte Mason. – De ha maga azonos azzal a személlyel, aki felkeresett az irodámban, nem kell aggódnia... még nem kell.
- Óh, Mr. Mason, olyan boldog vagyok... és olyan hálás..., úgy félttem, hogy ... szóval siet?
- Igyekszem.
- Egyedül jön?
- Nem – felelte Mason. – A titkárnőmmel. A bőrömrre mehet a játék, ő lesz a tanúm.
- Oké, Mr. Mason – nevetett a másik könnyedén, – csak legyen óvatos, ha így tartja jónak, nem bánom.

– Harminc perc – mondta Mason és helyretette a kagylót.

Pontosan huszonkilenc perccel később az ügyvéd megérkezett a motelhez. A tizennégyes számú lakrésznél parkolt és kisegítette Della Streetet a kocsiból.

A tizennégyes ajtaja kinyílt.

Az Audrey Bicknellként bemutatkozott lány állt az ajtóban. Selyem otthonkát viselt, szűk, rózsaszín pantallóhoz rózsaszín-zöld nyomottmintás, dúsan hímzett kabátkát, és a finom selyem izgatóan simult az alakjára.

– Jöjjenek, jöjjenek – mondta és Della Streetre mosolygott. – Örülök, hogy látom Miss Street, erre tessék!

Mason kivette az autóból a levéltárcáját, majd belépett az épületbe.

– Elhozta? – kérdezte a lány.

– Itt van – felelte Mason. – Tizennégyezerkétszázötven dollár.

Kinyitotta a levéltárcát és kezdte leszámolni a pénzt az asztalra.

– Óh – kiáltott fel a lány, látván a nagy halom pénzt. – Nem is gondoltam... ez egy vagyon!

Nem, Mr. Mason?

Mason folytatta a számolást, ezer dolláros kötegekbe csoportosítva a bankókat.

– Megvan – mondta, amikor leszámolta az utolsó papírpénzt is. – Írjon alá egy elismervényt, miszerint átvette tőlem az egész összeget, mely a nekem átadott, általam beváltott fogadócédulákra fizetett nyeresemény teljes összegének felel meg.

– Ne vonjam le azonnal az ügyvédi megbízás költségeit?

– Először vegye át a teljes összeget. Azután fizeti ki az ügyvédi díjat.

– Megmondaná, hogy mivel tartozom?

– Azt attól függ, mit kell tennem Rodney Banks ügyében – felelte Mason. – Mindenképpen meghatalmazásra lesz szükségem, de jelenleg nem tudom képviselni őt a sikkasztási ügyben. Hajlandó vagyok óvadékot letenni a maga megbízásából, mint a maga jogi képviselője, de nem akarok olyan helyzetbe kerülni, hogy az ő ügyvédjeként kényszerüljek cselekedni, legalábbis addig nem, míg nem tudok sokkal többet az ügyről.

– Nem is vehetem rossz néven magától, Mr. Mason – felelte a lány. Azt hiszem Rod... nos, legalábbis nagyon meggondolatlan volt, ennek ellenére nem tudom elképzelni róla, hogy megtette volna, amivel vádolják. Valami más van itt a háttérben.

– Rendben – mondta Mason. – Először intézzünk el egy dolgot írja alá az átvételi elismervényt.

A lány aláírta a nyugtát, melyet Della Street tett elé.

– Most pedig – kérdezte – akarja, hogy óvadékot tegyek le Rodney Banks ügyében?

– Kérem rá.

– Mikor?

- Amilyen gyorsan csak lehet.
- Meghatározták már az összeget?
- Igen. Rendőrbíró elé vitték. Az óvadékot ötezer dollár készpénzben állapították meg.
- Felkérhetett volna egy adóslevél társaságot.
- Igen, persze, de rám terhelték volna az esetleges rizikó költségeit és nem volt annyi pénzem.
- De volt ötszáz dollárja, hogy tegyen egy reménytelennek látszó lóra – nézett rá összehúzott szemmel Mason.
- Nem volt reménytelen. Bejött.
- Erről nem kívánok nyilatkozni – jegyezte meg Mason. – A pénz felvételéért háromszáz dollárral tartozik nekem. Továbbá ad ötezer dollárt óvadékra Rodney Banks feltételes szabadlábra helyezéséért. Az óvadék letétbe helyezéséért fizet nekem százötven dollárt. Az összeget a maga nevében helyezem el, s továbbítani fogom magának az ügyletre vonatkozó elismervényt. Az ügyvel kapcsolatban ezután további felelősségem nincs.
- Így van Mr. Mason, pontosan így. Itt a pénz, tegye el kérem... és nagyon fontos lenne, hogy még ma délután kihozzuk őt, Mr. Mason.
- Miért?
- Hát... csak. Nagyon fontos lenne.
- Jól van – sóhajtott Mason. – Tartsa csak a két lépés távolságot... Adok egy elismervényt az ötezer dollárról és az ügyvédi munkadíj költségeiről.
- Intett Della Streetnek. A lány elővette jegyzetfüzetét, megírta az elismervényt, s átnyújtotta Masonnak. Az ügyvéd átfutotta, helyeslően bólintott, majd ráfirkantván a nevét, kitepte a lapot Della Street jegyzetfüzetéből, s átnyújtotta a lánynak.
- Akarja, hogy érintkezésbe lépjek magával, miután kiengedték a testvérét? – tudakolta Mason.
- Nem – a lány megrázta a fejét. – Jobb, ha nem keres többé, Mr. Mason. Mondja, megkísérelték követni?
- Igen – felelte az ügyvéd.
- De ide csak nem? – kérdezte aggódó hangon a lány.
- Mindent megtettem, hogy ne kövessenek a telefonfülkéig, ahonnan hívtam – biztosította Mason. – Nem vesztegettem az időt, miután arra kért, hogy nagyon siessék. De nem láttam észrevehető jelét annak, hogy követtek volna.
- Nancy Banks elgondolkozva bólintott.
- Rettentő... kellemetlen fenne.
- Annál is inkább – fűzte hozzá Mason, – mert itt ez a nagy tömeg készpénz. Jól tenné, ha biztonságba helyezné.
- Tudom, persze, – biztosította a lány – de ugye siet, Mr. Mason? Ugye gyorsan kihozza Rodney-t?
- Letétbe helyezem az összeget – ígérte Mason. – Biztos, ne számoljak be a történetekről?
- Nem szükséges, Mr. Mason. Mi befejeztük az ügyet. És igazán nagyon... nagyon köszönöm.
- Az ügyvéd intett Della Streetnek.
- A magát első találkozásukkor Audrey Bicknellnek nevezett nő szótlánul figyelte az ajtóból, amint elhelyezkedtek a kocsiban. Arc kifejezése elgondolkozó és komoly volt.
- Mondja Della, – kérdezte Mason miután kikanyarodott a parkolóból – mi a véleménye róla?
- Nem tudom – felelte Della Street. – Azt hiszem, ő valóban Nancy Banks..., de hogy milyen játékot játszik? Feszült, mint a hegedűhúr, és nagyon fél valamitől.

V. fejezet

Perry Mason a börtönírnokokhoz fordult.

– Rodney Banks ügyében járok el. Sikkasztással vádolják. Az óvadék összege ötezer dollár készpénzben, illetőleg tízezer dolláros kezeslevél. Perry Mason ügyvéd vagyok. Ügyfelem, Nancy Banks megbízásából letétbe kívánok helyezni ötezer dollár készpénz óvadékot. Kiállítaná az elismervényt Nancy Banks névre, kérem, és megtenné a szükséges intézkedéseket Rodney Banks szabadlábra helyezése érdekében?

A hivatalnok gondosan átszámolta az összeget, és kitepelt egy lapot, átírópapíros tömbjéből.

– Mi Nancy Banks címe?

– Perry Mason címén – válaszolta az ügyvéd.

– Rá kell írnom az utca nevét.

– Írja az irodám címét.

A hivatalnok habozott pár pillanatig, majd vállat vont.

– Készpénzfizetés esetén azt hiszem rendben van így is.

– Megvárnám, amíg kiengedik Rodney Bankset – szólt az ügyvéd.

– Csak mutassa be az elismervényt, máris kiengedik – mondta az írnok.

– Szeretném, ha azonnal intézkednének – hangsúlyozta Mason.

– Fognak, hiszen lefizette a pénzt. Csak nem gondolja, hogy itt tartjuk és etetjük tovább, mint szükséges lenne? Az összeg biztosíték arra, hogy megjelenjen a bírósági tárgyaláson... legalábbis feltehetően.

– Valóban – helyeselt Mason.

Alig húsz perc múlva a börtönőr valóban bekísérte Rodney Bankset a helyiségbe, ahol Mason várakozott.

– Hello, Banks – fordult felé az ügyvéd. – Perry Mason vagyok, azzal bíztak meg, hogy

óvadékot helyezzek el magáért. Megtettem. Az ügyvédjeként azonban nem kívánok szerepelni.

– Ügyvédre pedig szükségem lesz – mondta Banks. – Szépen átvágtak, mármint itt a börtönben.

– Hogyan?

– Megfűjták a fogadócédulámat, amivel a nyerő lóra tettem.

– Pillanat, pillanat – tiltakozott a tisztt. – Senki sem fűjt meg semmit. Itt a lefoglalási leltár.

– Mi történt? – érdeklődött Mason.

– A srác fogadott Gyalogosra, a tegnapi lóverseny harmadik futam negyedik lovára, ötven dollárral.

– A ló bejött. Az a cédula ezernégyszázhuszonöt dollárt ér. – állapította meg Banks.

Mason a tisztre pillantott.

– A cédula nála volt, amikor őrizetbe vettük. Kapott is elismervényt mindenről.

– De nem kaptam vissza – tiltakozott Banks.

– Nem is kaphatta, mert lefoglalták – helyeselt a tisztt. A bíróság őrizetére van bízva. Itt egy feljegyzés a dolgai közt, Freemont Versus Banks ügy. Freemont azzal vádolja, hogy tőle sikkasztotta azt a pénzt, amit a lóra tett, így csak megőrzésre volt magánál.

– Ha megkapnám a nyereményt, nem lenne oka reklamálni.

– Én csak annyit tudok – vont vállat a tisztt, – hogy lefoglalták. Polgári perben érvelhet.

– Ez azonban nem érinti a sikkasztás ügyét? – kérdezte Mason.

– Úgy tűnik, nem – felelte a tisztt. – A vád fennáll.

– Minden, amit a vén kecske hiányolhat – állította dühösen Rodney Banks, – alig több, mint ezer dollár, s ha igaza is lenne, itt egy csomó pénz, amivel minden centjét kifizethetem. De ő megkísérli megszerezni a nyerőjegyet és ráadásul bíróság elé akar állítani sikkasztásért.

– Nem hiszem, hogy úgy kéne tennem fiatalember – mondta Mason, – mintha én lennék a jogi képviselője. Nem vagyok az ügyvédje. De mondok magának valamit. Az óvadék letétben van, menjen

innen. Nem kérdés, hogy a letartóztatás pillanatában a nyerő jegy a tulajdonában volt. Namármost, itt a hivatalos leltári lista is mindarról, amit lefoglaltak. A bíróság megőrzi a pénzt. Ezenkívül perben áll Freemonttal. A pénz eredetileg az ő tulajdonában volt, s ő letartóztatta sikkasztás vádjával. Most nézzük Freemont helyzetét. Ha maga a nyereményt arra használja, hogy visszafizesse a Freemont állítása szerint elsikkasztott összeget, ezáltal nem rövidül meg senki, ő büntethető lenne hamis vádemelésért, s ennek következtében a maga letartóztatásáért. Minden bizonyítékok kérdése, s attól függ, mit mutatnak az üzleti könyvek. Ha kárigényt jelentett be, mert a maga ötven dolláros fogadása Gyalogosra sikkasztott pénzből származott, s maga így akaratlanul letéteményesévé vált a növekménynek, a nevezett ezernégyszázhuszonöt dollárnak, ami így őt illeti, ugyancsak jogosult a hűtlen kezelésből származó ezer dollárt meghaladó hiányt perelni.

– Ez igazságtalan. Akarja a kecskét is, meg a káposztát is – berzenkedett Banks.

– Most pontosan azt teszi, amit nem ajánlottam – csóválta a fejét Mason. – Beszél. Azt tanácsolom, menjen, látogassa meg a húgát. Beszéljen vele, s ne feledje, ő tette le az óvadékot.

– Honnan szedte a pénzt? – akarta tudni Banks.

Mason mosolygott. – Nem szándékozom ügyfeleim anyagi ügyeit szellőztetni, s ismétlem, a legokosabb, amit tehet, hogy hallgat, amíg nem találkozott a testvérével. Aztán, ne feledje, fogadjon ügyvédet. Tudja, hol a húga?

– Azt hiszem, igen.

– Ismeri a jelenlegi tartózkodási helyét?

– Megtalálom.

– Akkor induljon – mondta Mason. – Az óvadék fejében szabadlábban van. Ami engem illet, a megbízást teljesítettem, s rengeteg dolgom van még. Sok szerencsét.

Mason sarkon fordult, kisietett a szobából és beszállt a felvonóba. Nemsokára kilépett az épület kapuján. Della Street a bejárati parkolóban várta.

– Mi újság? – kérdezte a lány.

A történet bonyolódik – felelte Mason. – Úgy tűnik, mind Gyalogosra fogadtak. Biztos tippnek látszhatott. Azt hiszem a sikkasztott összeg alig haladta meg az ezer dollárt, s Rodney Banks nyereménye több, mint elég lenne az egész kár fedezésére, de Freemont azt állítja, hogy a tét is a sikkasztott pénz egy részét képezte, s miután az ő kasszájából ered, igényt tart a nyereményre!

– Megteheti? – érdeklődött Della. – Nem az egyik vagy a másik lenne csak jogos?

– Technikailag joga van hozzá – magyarázta Mason. – A pénzt elsikkasztották, de az ő tulajdona maradt. Ha profitot hozó üzleti vállalkozásba fektették, a hozam őt illeti meg.

– Mi a helyzet a fogadással?

– Ez kérdéses – válaszolta Mason. – Sok függ attól, hogy történt a sikkasztás, mi a pénz eredete.

Ha Rodney adott a testvérének ötszáz dollárt, s megkérte, tegyen Gyalogosra, a pénz sikkasztásból eredt, s Freemont bizonyítani tudja, hogy tőle származott, igényt tarthat a nyeremény teljes összegére. De sok dolgot kell bizonyítania. A sikkasztást, a pénz eredetét, s talán azt is, hogy a testvér büntársként szerepelt, vagy legalábbis tudomása volt a dologról. Szokatlan helyzet.

– Úgy viselkedett Rodney, mintha tudomása lett volna arról, hogy a testvére megfogadta. Gyalogost?

– Nehéz eldönteni – tétovázott Mason. – Rodney Banks jókötésű, szélesvállú fickó, a beszédstílusa gyors, a beszéde ideges, nem tudok mást mondani róla. Bizonyos állhatatlanság, labilitás jellemzi, ami gyakran megfigyelhető fiatal férfiaknál, ha az anyjuk vagy lánytestvérük meg akarja óvni őket a felelősségtől.

– Más szóval egyáltalán nem tetszik, és semmilyen kapcsolatban sem kíván lenni vele? – kérdezte Della.

Mason szélesen elmosolyodott. – Így is lehet mondani. Nem vállalom az ügyét. A testvére viszont ügyfelem volt, és megtettem amivel megbízott. Leraktam az óvadékot.

– És most Miss Street, a korai idő ellenére, ha már ilyen tekintélyes nyereségre tett szert, engedélyezzünk magunknak egy koktélt és egy jó vacsorát. Elfelejtjük a bosszús gondolatokat, a hazug ügyfeleket, a garasos főnököket, a sikkasztást és a többit, s csak a zene hangjára és a vacsorára figyelünk. Élvezni fogjuk.

VI. fejezet

Még nem volt késő, amikor Perry Mason jóéjszakát kívánt Della Streetnek a lány lakása előtt, s lassan hazafelé vezetett.

A telefon csöngetésére lépett a lakásba. Miután csak Della és Paul Drake ismerték ezt a számot, sietve vágott át a szobán és felkapta a kagylót.

– Halló, – szólt a hallgatóba – mi történt?

– A kliensednek elment az esze – hallotta Paul hangját a telefonban. – Azonnal szeretne látni. Azt mondja, rettenetesen fontos és úgy is gondolja!

– Ma már semmiféle erőfeszítésre nem vállalkozom, míg nem tudom, mi történt. Mindent teljesítettem, amit vállaltam. Nem mondta, mi aggasztja?

– Rendkívüli kényszerhelyzetben lehet. Magánkívül van. Miért nem hívod föl legalább? – sürgette Drake.

– Azt hiszem valóban valami jelentős dolog történt.

– Talán rajtaütöttek és elszedték a pénzét – gondolkodott Mason. – Rendben, azonnal felhívom.

Feltárcsázta a Foley motel számát és a tizennégyes szobát kérte, Nancy Bankset.

– Sajnálom, a hívott nem felel – mondta egy hang. – Már volt néhány telefonja, de pillanatnyilag nem találok. A hotelmenedzser vagyok.

– Megpróbálom elérni valamivel később.

– Szabad tudnom ki kereste? – érdeklődött a menedzser udvariasan, de határozott szigorúsággal.

Mason gondolkodott néhány pillanatig: – Ha megérkezne, mondja meg neki kérem, hogy az ügyvédje kereste.

– Az ügyvédje?

– Így van.

– Miért lenne szüksége...ó, bocsánat. Megadná a nevét?

– Mason.

– Csak nem Perry Mason?!

– De.

– Bocsásson meg Mr. Mason. Nagyon sajnálom. Azonnal átugrok hozzá és az üzenetet az ajtajába tűzöm. Valószínűleg hamarosan jön. Nem tudom, hol lehet. Már keresték néhányszor, de nem vette fel a telefont. Nem akarok túl sokat csöngetni, ha a bérlő nincs otthon. Tudja, hogy van. Bár a falak elég jól hangszigeteltek, a hosszas telefoncsöngés mégiscsak zavarja a szomszédokban lakókat.

– Majd később jelentkezem. Ha gondolja, hagyjon írott üzenetet, mely szerint tíz-tizenöt perc múlva újra hívom.

Az ügyvéd kinyújtózott egy kényelmes fotelban, cigarettára gyújtott és az esti lapot kezdte tanulmányozni, amikor a telefon újra csöngetni kezdett.

Amint felemelte a kagylót, Drake hangját hallotta.

– Perry, ez a lány magánkívül van. Pokolian izgatott és könnyörög, hogy azonnal menj ki hozzá, mert szörnyű dolog történt.

– Hová hozzá?

– A motelba.

- Nincs ott – válaszolta Mason. – A menedzser szerint nem veszi fel a telefont.
- Ott van. Onnan telefonált. Legalábbis azt állította, hogy onnan hív – fűzte hozzá Drake. – Mikor megkérdeztem, hol van, csak annyit mondott, hogy találkoznia kell veled, akármibe kerül, s kéri, azonnal menj, ő nem tud elérni téged. Nagyon sürgős.
- Az ördögbe! – füstölgött Mason. – Így van ez, ha a nőnemű ügyfelek hisztériára hajlamosak... Oké, Paul kimegyek hozzá, de ha nincs otthon, akkora összeget számítok fel munkadíjként, ami egy életre megleckézteti... Te mikor mész haza?
- Isten tudja – felelte Drake. – Elég komplikált eseten dolgozom. Kinn van néhány emberem, s várnom kell a jelentéseiket. Mi legyen az esetleges későbbi hívásaiddal?
- Akárki telefonál, egyszerűen mondd, hogy holnap reggelig nem tudsz elérni. Ha Nancy Banks jelentkezne ismét, nyugtasd meg, hogy már úton vagyok, de ajánlom neki, hogy a dolog valóban halaszthatatlan legyen.

Mason sóhajtott, megkötötte a nyakkendőjét, s telefonon leszólt a garázsba, hogy készítsék elő a kocsiját. Lement a liften, autóba ült és útnak indult a Foley Motel felé.

A főépület falán élénk fényreklám hirdette FOLEY MOTEL, s alatta kisebb betűkkel MEGTELT.

Mason tévovázott néhány pillanatig, hogy megálljon-e a menedzser irodájánál, majd döntött, s inkább a tizennégyes számú lakrész elé kormányozta az autót.

Leparkolt, majd bekopogott az ajtón. Választ nem kapott, bent azonban égett a villany. Mason gondolatokba merülten lenyomta a kilincset. Az ajtó azonnal kinyílt.

Az ajtó mögött a földön papírra vetett üzenet feküdt *Miss Banks, az ügyvédje hívta telefonon, s azt üzeni, tizenöt-húsz perc múlva újra jelentkezik.*

Mason betette maga után az ajtót, majd körülnézett a lakásban. Minden olyan volt mint legutóbb látta. Tipikus motel-apartman. A sarokban állványon bőrönd. Női utazótáska a tükör előtti fésülködőasztalon.

Mason az órájára pillantott, rosszálló arckifejezéssel, bosszankodva ült le, s várakozott.

A csöndben az íróasztalra helyezett ébresztőóra ütemes tiktakkolását hallgatta. Egyeztetette az időt a saját órájával, s megállapította, hogy a vekker öt percet késik. Az ügyvéd nyújtózkodott, ásított, ismételten az órájára pillantott, majd indulni készült.

Amint a kijárat ajtóhoz ért, visszafordult, s még egyszer vizsgálódó pillantást vetett a lakás belseje felé. Szeme egy bezárt ajtón akadt meg, mely nyilván a fürdőszobába vezetett.

Mason az ajtóhoz ment, halkán bekopogott, majd nem kapván választ, benyitott.

Marwin Freemont teste groteszkül nyúlt el a zuhanyozófülkében, szeme üvegesen meredt a semmibe, álla leesett. Ingmellén apró folt piroslott, feltehetően revolvergolyó helye. Az ügyvéd habozott egy pillanatig, majd elővette zsebkendőjét, letörölte ujjlenyomatát a fürdőszoba kilincseről, s kihátrált a fürdőszobából a lakószobába, lábával betéve az ajtót.

Alig tett néhány lépést, amikor nyílt a külső ajtó és Nancy Banks lépett be sietve.

- Ó, Mr. Mason – kiáltotta. – Olyan boldog vagyok, hogy itt van, micsoda megkönnyebbülés! ...
- kezét nyakához kapta – ... köszönöm! Igazán köszönöm. – Az ügyvédhez lépett és megragadta a kezét. A lány bőre jéghideg volt.
- Jól van – nyugtatta Mason. – Meséljen gyorsan! Mi történt?
- Hívtam telefonon – mondta a lány. – Azt szerettem volna...
- Visszahívtam, de nem vette fel a telefont – válaszolt Mason.
- Nem voltam itt...
- Nyilván – mondta Mason. – Legalábbis ezt állítja. Hadd halljam a történetet.
- A lakásomra mentem – kezdte a lány. – Biztonságban akartam tudni a pénzt, amit itt hagyott.
- Ott akarta biztonságba helyezni?
- El akartam rejteni otthon, s arra is gondoltam, hogy megkérem egy barátomat, őrizzen ő

valamennyit... nem akartam egy lapra feltenni mindent.

– Oké – bólintott Mason. – Mondja gyorsan, és mielőbb az egészet. Mi történt? Miért telefonált?

– Megtámadtak.

– Hogy érti?

– Ahogy mondom. Alig szálltam ki az autóból a házukhoz érve, valaki az oldalamba nyomott egy pisztolyt és mély, goromba hangon rámivallt: „Fel a kezekkel!”

– Tud személyleírást adni? – érdeklődött Mason.

– Ó... nem... nem tudok.

– Álcot viselt?

– Zsebkendőszerű valami volt az arca előtt, a kalapja tartotta. A szemek helyén két lyukat vágtak... ennyi... Csak annyit láttam, hogy a zsebkendő fehér volt és ...

– Milyen termetű volt? – tudakolta Mason.

– Széles vállú... zömök. Az alakjáról és a mozgásáról ítélve, azt mondanám..., legalább negyven éves lehetett, semmi esetre sem kevesebb.

– Értem – gondolkodott Mason. – S azután mi történt?

– Én félholt voltam. A pénz ott volt a táskámban... Csak arra emlékszem, hogy sikoltottam, mire rámvágott, kitépte a táskát a kezemből és eltűnt.

– Az egész összeggel?

– Az egészszel Mr. Mason. Minden centje oda! Az ügyvéd szótlánul figyelt.

– S aztán felhívott engem?

– Igen.

– Honnan?

– A lakásomból.

– Azt állította, itt van. Nem? Nem ezt az üzenetet hagyta Paul Drake-nál?

– De. Azt szerettem volna, ha itt találkozunk.

– Ezért mondta Paul Drake-nak, hogy innen hív?

– Igen.

– Értesítette a rendőrséget?

– Az égre! Nem!

– Pedig azt kellene tennie. – Mason nem vette le a szemét a lány arcáról. – Értesítenie kell a rendőrséget a rablótámadásról. Miért volt olyan fontos először, hogy megszabaduljon tőlem, majd később, hogy feltétlenül találkozzunk?

A lány szeme elkerekedett a csodálkozástól.

– Miért olyan fontos? Nagy ég, Mr. Mason! Egy nőt megtámadnak, s megfosztják minden vagyonától, s maga úgy tesz, mintha ez nem lenne fontos? Ez végzetes!

Mason gondolataiba merülten bólintott.

– Értesíteni kell a rendőrséget.

– Nem tehetem, Mr. Mason. Egyszerűen nem tehetem.

– Miért?

– Megvan rá az okom.

– Valamennyi megmaradt a pénzből, hiszen óvadékot tettem le a bátyjáért. Ezt visszakapja.

– Tudom. – A lány lesütötte a szemét.

– Még mindig azt mondom, értesítsük a rendőrséget – sürgette Mason.

Hevesen megrázta a fejét.

– Rendben – hagyta jóvá Mason. – Ha valóban így érzi, nincs mit tenni, mint jó arcot vágni az egészhez.

Az ajtó felé indult és rámosolygott a lányra.

- Hozzá kell szokni az ilyesmihez. Mindenesetre jobban áll, mint néhány nappal ezelőtt Legalább az óvadék összegét visszakapja majd... és...
 - Mr. Mason... oh! ... csalódtam magában.
 - Miért?
 - Annyira tárgyilagosan nézi az egészet.
 - A rablótámadás új élmény magának – magyarázta Mason. – Először történt, hogy valaki fegyverrel a pénzét követelte. A rendőrségnek ez mindennapos rutinügy, olyan mint amit maga érez, ha a főnöke megkéri, vegyen tollat, s gyorsírással jegyezzen le egy levelet. Ami engem illet, bár semmi közöm a rendőrséghez, rengeteg bűntényt látok, s hasonlóan veszem a dolgokat. Nem akarok érvelni magának. Javasolom, értesítse a rendőrséget. Még ezzel a személyleírással is van rá lehetőség, hogy a rendőrség megtalálja a pénzt.
 - Nem, nem tehetem. Nem akarom a rendőrséget...
 - Rendben van – mondta Mason. – Akkor tényleg nem marad más hátra, minthogy hazamenjek s maga is aludni térjen.
 - De félek itt maradni egyedül...
 - Mitől fél? A pénzt már elvesztette. Van itt még valami, ami félelmet kelt?
 - Nem... nem hiszem.
 - Nem maradhatok itt magával – vont vállat Mason – elvégre már nagylány, felnőtt... Említette valamelyik barátját, akinél el akarta helyezni a pénz egy részét... vagy barátnőjét?
 - Igen.
 - Miért nem megy haza, s kéri meg a barátnőjét, hogy töltsen magánál az éjszakát, ha annyira ideges?
 - Ez... ez egy jó ötlet Mr. Mason. így teszek, azt hiszem. De jó, hogy eszébe jutott! Mindjárt csomagolok is!
 - Oké – mondta Mason.
- A lány Masonhoz lépett és kezét nyújtott. Bőre még mindig jéghideg volt, s az ügyvéd érezte, mennyire idegesen remeg.
- Jól teszi – nyugtatta Mason.
 - Megtenné, hogy... megvárna, míg elkészülök, Mr. Mason?
 - Sajnálom, de nehéz napom volt. Most már nem fogja zavarni senki. Tegye a holmiját a kocsiba, és induljon haza.
 - Csak... csak néhány percet, ha várni tudna... Mason a fejét rázta.
 - Értem – mondta a lány. – Megértem. Egyrészt rettenetesen elfoglalt, másrészt tanácstalan. Elvesztette a türelmét, mert én nem akarom értesíteni a rendőrséget. Rendben. Így is nagyon köszönöm Mr. Mason, igazán nagyon köszönöm.
- Mason mosolygott, megveregette a lány vállát és az ajtó felé indult. Talán félúton lehetett a hotelmenedzser irodája felé, amikor ajtócsapódást és szaladó léptek zaját hallotta maga mögött.
- Mr. Mason... ó, Mr. Mason – kiabált a lány lélekszakadva. – Kérem!
- Az ügyvéd visszafordult.
- A lány heves mozdulattal szó szerint a nyakába borult és szorosan átölelte, mintegy oltalmat keresve.
- Kérem, Mr. Mason! – könyörgött.
 - Mi történt? – kérdezte Mason.
 - Valami rettenetes... Iszonyú Siessen! Itt nem beszélhetjük meg... még meghallja valaki! Jöjjön vissza!
 - Újdonság? – tudakolta Mason.

- Szörnyű!
 - Micsoda?
 - Egy... – hangja suttogássá halkult. – Egy holttest.
 - Hol?
 - A zuhanyozóban.
 - Biztos benne?
 - Nő vagy férfi?
 - Férfi.
 - Tényleg halott?
 - Nem tudom. Tartok tőle, igen... Úgy néz ki. Mason átfogta a remegő nő vállait.
 - Nyugodjon, meg. Össze kell szednie magát. Nem tudta, hogy ott a holttest?
 - Az isten szerelmére, nem!
 - Hogy találta meg?
 - Össze akartam csomagolni a dolgaimat... és amikor benyitottam a fürdőszobába, ott volt összetekeredve a zuhanytálcán.
 - Értem – mondta Mason. – Most aztán tényleg értesítenünk kell a rendőrséget!
 - Muszáj?
 - Igen.
 - Elmehtek? És maga majd...
 - Szóba sem jöhet ilyesmi – mondta Mason. – Ez a legrosszabb, amit tehet. Most szembe kell néznie a dolgokkal.
 - Én... én...
 - Tart a rendőrségtől, ugye? – tudakolta Mason.
 - Nagyon.
 - Nem kell félnie – biztosította Mason. – Ők valóban megvédik, ha ártatlan, és maga az, nem?
 - De természetesen.
 - Nem tudott róla, hogy itt a holttest?
 - Nem.
- Mason kinyitotta a lakás ajtaját a lány előtt.
- Ó, gyűlölök belépni ide... – Én...
 - Érthető – szólt Mason – de szembe kell néznie a tényekkel.
- Könnyedén terelte befelé a lányt, majd becsukta az ajtót.
- Most pedig – mondta, mi lenne, ha abbahagyná a hazudozást?
 - Mire gondol?
 - Nagyon jól tudta, hogy itt a holttest.
- A lány tágra nyílt szemmel méltatlankodott.
- Miért... én... Mr. Mason, miért gyanúsít engem ilyesmivel.
- Az ügyvéd nem vette le róla a szemét. Néhány pillanat múlva a lány nem tudta állni a tekintetét.
- Azért akarta, hogy feltétlenül idejöjtek, azért volt olyan ideges, mert pontosan tudta, hogy itt a holttest – állította Mason. Vagy maga volt a gyilkos vagy maga fedezte fel a hullát. Nem akart szólni róla, azt szeretne volna, ha én találom meg. Azt remélte, én fedezem fel és én értesítem a rendőrséget. Arra számított, hogy a rablótámadás meséjével érkezik ide...
 - A támadás igaz, Mr Mason – szólt közbe a nő.
 - Nem tudom elhinni. – mondta Mason. – Kiforralt egy alibit, mégpedig elég durvát, hogy megindokolja a távollétét és az idegességét. Azért hívott, mert tudott a holttestről. De én nem ugrottam be. Ahelyett, hogy felfedeztem volna a holttestet és értesítettem volna a rendőrséget, úgy tettem, mintha nem tudnék semmiről.
 - Óh... hát látta?
 - Persze.

- De nem szólt... Maga...
- Próbára tettem – mondta Mason. – Látni akartam, megtörik-e és beavat-e az eseményekbe vagy folytatja ezt a félrevezető mutatványt, miszerint fogalma sincs semmiről, benyit a fürdőszobába, megtalálja, s utánam rohan, hogy meglepjen az újdonsággal, mielőtt végleg elmennék.
- A lány hirtelen kezébe temette arcát és zokogni kezdett.
- Így történt? – akarta tudni Mason.
- Igen – hangzott a halk válasz.
- Ezért telefonáltam. Én... én találtam meg a holttestet.
- Hogyan?
- Mit gondol? Mikor visszatértem és be kellett mennem a fürdőszobába... egyszerűen ott volt.
- Jól van – szólt Mason. – Értesítenem kell a rendőrséget. Most az a fő, hogy igazat mondjon nekem, hogyan történt az egész.
- Most mondtam.
- Ez minden?
- Igen.
- És a rablótámadás?
- Igaz az is. Úgy történt, ahogy mondtam.
- Itt akar várni, míg hívom a rendőrséget? – kérdezte Mason.
- Az égre, nem!
- Inkább ne a központon keresztül telefonáljunk – ajánlotta Mason. – Még nagyobb lenne a zúr. Van itt egy telefonfülke az uszoda mellett, menjünk oda. Van kulcsa a lakáshoz?
- Igen.
- Zárja be! – utasította Mason. – Aztán jöjjön velem.
- Becsukták, majd bezárták a külső ajtót. Mason az úszómedence túlsó végéhez vezette a lányt, oda, ahol a telefonfülke állt. Bedobott egy pénzürmét és amint a központi telefonkezelő hangját hallotta, megszólalt:
- A rendőrpárancsnokságot kérem. Sürgős! Amikor a rendőrség jelentkezett, folytatta:
- Perry Mason vagyok. Beszélhetek a gyilkossági csoporttal?
- Pillanattal később Tragg hadnagy hangja hallatszott.
- Mi újság, Perry? Mi történt? Remélem, új gyilkosság!
- Úgy tűnik – hagyta jóvá Mason.
- Most hol van? Mason elmondta.
- Hol a holttest?
- Az egyik motelszobában.
- Maga egyedül van?
- Nem, egy ügyfelemmel.
- Ő a szoba bejelentett lakója?
- Igen.
- Ki találta meg a holttestet?
- Én.
- Miért ölték meg? Önvédelemből?
- Az ügyfelem szerint nem ő tette.
- Nem mozdított el semmit a helyszínen?
- Nem. A holttest a zuhanyozóban van, vagyis félig kilóg a zuhanyozókabinból.
- És azt mondja az ügyfele, hogy semmit sem tud az egészből?
- Így van.

- Akkor miért volt szüksége magára?
- Egy másik ügyből kifolyólag.
- Hagyja el a helyszínt, né nyúljon semmihez, hogy ne hagyjon ujjlenyomatokat, de ne távozzon messzire és tartsa vissza az ügyfelét is – utasította Tragg. – Azonnal ott leszünk.

VII. fejezet

Tragg hadnagy a gyilkossági csoporttól kisietett a motelből és megállt Mason autója mellett. Az ügyvéd Nancy Banksszel ott várakozott.

- Nos, ifjú hölgy – kezdte. – Maga lakott ebben a motelszobában? Miért bérelte ki?
- Mert... mert szükségem volt egy helyre, ahol nyugodtan beszélhetek Mr. Masonnal.
- Mivel kapcsolatban?
- Egy üzleti ügyről, aminek semmi köze a történetekhez.
- Jobb lesz, ha szembenéz a valósággal – mondta Tragg. – Végtére is, gyilkosság történt ebben a motelszobában. Hol tartózkodott a büntett pillanatában?
- Nem tudom. Azt sem tudom, mikor követték el a gyilkosságot.
- Mikor találta meg a holttestet?
- Mikor visszatértem.
- Honnan?
- A lakásomból.
- Hol a lakása?

A lány megmondta.

- Mit csinált otthon?
- Azért mentem haza..., mert..., nos, volt nálam valamennyi pénz, amit el akartam helyezni.
- Mit ért ezalatt, el akarta helyezni?
- El akartam tenni úgy, hogy ne találja meg senki.
- Egy bizonyos valaki?
- Nem. Senki.
- Mindez nagyon érdekesítően hangzik – jegyezte meg Tragg hadnagy. – Szeretném felvilágosítani azonban a dolgokról.
- Egy pillanat, hadnagy – vetette közbe Mason. – Szögezzük le, hogy ennek a kérdezősködésnek nincs úgynevezett gyanúsító jellege.
- Akkor azt is vegyük tudomásul, hogy a válaszoknak ne legyen úgynevezett kitérő jellege – hangsúlyozta a hadnagy.
- A történet nem egyszerű, hadnagy – válaszolta Mason. – Miss Banksnek van egy bátyja. Ez a báty sikkasztásért...
- Egy pillanat, Mr. Mason – állította meg a hadnagy. – Ha a maga vallomása érdekel, magát kérdezem. Ebben a pillanatban egyenes válaszokat kérek néhány egyenes kérdésre. Tudom, hogy mit szeretnék tudni, és ha hiszi, hanem, én nem vagyok kíváncsi holmi mézes-mázos szavú, agyafúrt ügyvéd figyelmeztető utalásaira egy válasz kikerüléséhez.

Mason ügyfeléhez fordult.

- Rajta Nancy! – mondta. – Mondjon el mindent. A legrosszabb, ami történhet, ha Tragg hadnagy félreértésből félremagyarázza a tényeket. Ó, rendkívül egyenes ember, még ha gőzerővel akar is vallomást kicsikarni.
- Rajta, Miss Banks! – bólintott egyetértően. – Ismerte a halottat?
- Igen.

- Ki az?
- Marwin Freemont.
- Van valami köze hozzá?
- Én... a bátyám nála dolgozik.
- Mit csinál Freemont?
- Pénzt fektet be. Régiségekkel kereskedik és mellékesen ingatlanokkal is foglalkozik.
- Volt valami baja vele?
- A bátyámnak igen.
- Micsoda?
- A bátyámat sikkasztással vádolta.
- Valami más?
- A bátyám kiment a lóversenyre, egy nyerő lóra tett és ezt a pénzt akarta Mr. Freemont.
- Milyen pénzt?
- A nyereményt.
- Megkapta?
- Feltehetőleg igen. Letartóztatta a bátyámat és börtönbe csukatta. Ott elvették tőle a nyerő fogadócédulát, Mr. Freemont pedig pert indított ellene, s meg fogja kapni a pénzt.
- Mason közbe akart szólni, majd elkapva Tragg hadnagy pillantását, elharapta a mondanivalóját.
- Namármost! ... Maga megbízta Perry Masont, hogy segítsen a bátyjának?
- És még mással is?
- Óvadékot akartam letenni, hogy kiengedjék a bátyámat.
- Milyen óvadékot?
- Kézpénzt.
- Ki bocsátotta rendelkezésére?
- Én!
- Honnan volt készpénze?
- Tettem egy nyerő lóra.
- Melyikre?
- Gyalogosra.
- Milyen eséllyel?
- Ötszáz dollárt tettem és... igen... szép összeget kaptam. Tizennégyezer dollár körül.
- Mihez kezdett a pénzzel?
- Nem én vettem fel személyesen. Odaadtam a jegyeket Mr. Masonnak, ő ment a nyereményért.
- S mit tett vele?
- Átadta nekem.
- S aztán?
- Aztán megkértem, hogy helyezze letétbe az ötezer dollár óvadékot, oda is adtam neki az összeget erre a célra, és kifizettem az ügyvédi megbízás összegét.
- S ő letette az óvadékot?
- Igen.
- S a többi pénzzel mi történt?
- Nálam maradt.
- Most hol van?
- Elvesztettem.
- Hogyan?
- Megtámadtak.
- Mikor?

- Mikor hazamentem, hogy biztonságba helyezzem az összeget... Röviden, nem akartam kockáztatni mindent. A pénz egy részét másnál akartam elhelyezni.
- Kinél?
- Mrs. Lawtonnál.
- Mi a keresztnéve?
- Lorraine.
- Hol lakik?
- Szemben az én lakásommal.
- Mivel foglalkozik?
- Nem dolgozik. Nincs rászorulva... elvált.
- Tartásdíj?
- Azt hiszem, igen.
- Nem biztos benne?
- De. Főleg tartásdíj.
- És? Mi más?
- Egy pisztráng-gazdaságot vezet. Részmunkaidőben.
- Miféle pisztráng-gazdaságot?
- Az OSGOOD Pisztrángtenyészetet. Van ott egy-két kis tó. Lehet horgászfelszerelést bérelni, horgászni, és meg kell fizetni a kifogott halakat. Ott dolgozott néha. Ismeri a tulajt, Mrs. Osgoodot.
- S odaadta a pénz egy részét?
- Nem.
- Miért nem?
- Mondom, hogy megtámadtak, mielőtt még találkozhattam volna vele.
- Mi történt a pénzzel?
- Elvette a férfit, aki megtámadott.
- Hogy hívják az apartmanházat, ahol lakik?
- Lockhard.
- Hol van?
- Lockhard Avenue.
- Hányas számú a magáé?
- Ötszázötvenhárom.
- Ki támadott magára?
- Nem tudom.
- Próbálja meg leírni.
- Elég alacsonynak tűnt. Negyven körül lehetett. Álarcot viselt, illetőleg zsebkendővel borított a homlokára, azt a kalapja tartotta, s az egész arcát eltakarta. Csak két lyukat vágott ki a szemek helyén. Csak a zsebkendőt és a szemét láttam... És dohányszagot éreztem... bizonyára dohányos volt...
- Volt fegyvere?
- Igen.
- S a pénz nála van?
- Elvette tőlem.
- Miből gondolja, hogy negyven körül volt?
- Ahogy mozgott, amilyen az alakja volt, aztán a hangjáról...
- Hol történt a támadás?
- Ahol az autóm parkolom. A ház mellett van egy parkoló, a legtöbb lakó kocsija ott áll.

- Maga is ott hagyja a kocsit?
 - Igen.
 - Rendszeresen?
 - Van parkőr?
 - Nincs. Nem is igazi parkoló. Üres telek, a háztulajdonosé, s ő megengedi a bérlőknek, hogy ott parkoljanak.
 - Van ott erre vonatkozó jelzés?
 - Igen. Van egy tábla, hogy csak a bérlőknek van joga ott parkolni... egyébként valószínűleg kevés embernek jutna eszébe lerakni ott a kocsiját, ez az egyetlen nagy bérház a környéken.
 - Gondolja, hogy felismerné a férfit, ha ismét látná?
 - Ha ismét az álarccal látnám, talán... Az arcát nem sikerült látnom.
 - Milyen magas volt?
 - Elég alacsony. Csak néhány centivel lehetett magasabb nálam.
 - Zömök?
 - Azt hiszem, ez a helyes kifejezés.
- Tragg a zsebébe nyúlt, s előkeresett egy zsebkendőt, melybe két lyukat vágta a szemek helyén. A homlokára tette, fölébe illesztette a kalapját, úgy, hogy lehetőleg megtartsa az arc előtt a vásznat, s szeme a lyukak magasságában legyen.
- Ilyenképpen? – kérdezte.
- Nancy Banks nem tudott elfojtani egy kiáltást.
- Emlékezteti valakire?
 - Maga... maga pontosan úgy néz ki mint az az alak.
 - Nem én voltam – hangsúlyozta Tragg. – A zsebkendőt a halott ember zsebében találtam.
 - Ó... – kiáltotta a lány.
- Tragg tanulmányozni látszott a kiáltás hangszínét.
- Meglepi?
 - Igen.
 - Nem jutott eszébe, hogy ő lehetett?
 - Én... eszembe sem jutott volna.
 - De lehetett ő?
 - Igen.
 - És a halott itt volt?
 - Nos... nem ilyen egyszerű. Nem találtam meg, míg...
 - De itt volt?
 - Felteszem, igen.
 - Mikor talált rá?
 - Én ... nem tudom pontosan. De mielőtt megtaláltam volna, telefonáltam Paul Drake-nek, a detektívnek. Azt mondták, Perry Masont a Drake Detektívügynökségen keresztül érhetem el éjszaka.
 - Szóval telefonált.
 - Igen.
 - Innen?
 - Nem. Egy telefonfülkéből.
 - És sikerült elérni a hívott számot?
 - Igen. Személyesen beszéltem Mr. Drake-vel. Azt mondtam neki, hogy azonnal találkoznom kell Mr. Masonnal egy nagyon fontos dolog miatt.
 - Ekkor még a rablásra gondolt?

- Igen.
- De nem tudta Masont közvetlenül elérni?
- Nem.
- Meddig?
- Óráknak tűnt.
- Lehetett egy óra?
- Bizonyára.
- Kettő is?
- Nem tudom. Nem hiszem.
- És ezalatt hol tartózkodott?
- A telefonfülkénél.
- Hol ez a fülke?
- Egy benzintöltő állomásnál.
- Hol?
- Nem tudom a címét.
- Zárva volt vagy működött?
- Zárva.
- De megtalálja a helyet?
- Azt hiszem. Az úton volt, a lakásomtól idefelé. Feltehetően megtalálom.
- Aztán mi történt?
- Kis idő múlva Mr. Mason felhívta Mr. Drake irodáját, megkapta az üzenetemet, s mikor én ismét hívtam Mr. Drake-et, ő azt mondta, hogy az ügyvéd úr már úton van hozzám.
- Szóval Mr. Mason idejött?
- Igen.
- És szólt neki a holttestről? A lány habozott.
- Nos? – akarta tudni Tragg.
- Nem – felelte a lány. – Nem azonnal.
- Miért nem?
- Miután megtaláltam a holttestet, kimentem, s ott várahoztam, ahol láthattam az utat... Azt a látszatot akartam kelteni,... jaj, nem tudom... azt akartam, szóval... alibit szerettem volna magamnak azáltal...
- Tartott tőle, hogy magát fogják gyanúsítani?
- Nem,... nem tudom. Rámjött a pánik.
- Miért?
- Képzelve magát ebbe a helyzetbe, hadnagy – szólt közbe Mason. – Egy motelszobában van, talál egy holttestét és...
- Beleképelem magam a helyzetébe – mondta Tragg. – Mindjárt magának is fel teszek néhány kérdést. Lehet, hogy ezúttal magának is van egy kis szennyese. Egyébként az ügynek lehet néhány olyan összefüggése, amiről talán magának sincs értesülése. Nos, Miss Banks, miből gondolta, hogy magát is gyanúsíthatják?
- Mert... mert a halott és én nem szívleltük egymást.
- Mi okból?
- Ahogy Rodney-vel bánt.
- Rodney a testvére?
- A bátyám.
- És Freemont lecsukatta a bátyját sikkasztásért?
- Igen.

– Maga ismerte Freemontot?

– Persze.

– És gyakran beszélt vele?

– Igen.

– Felmondott vagy kirúgták?

– Felmondtam.

– Miért?

– Személyes okokból.

– Tehát felfedezte a zuhanyozóban Freemont holttestét – ismételte Tragg. – Pánikba esett és telefonált Masonnak. Aztán kiment és várta, hogy Mason megérkezzen. És még mit tett ezalatt?

– Én!... csak vártam. Miért? ... De amikor először telefonáltam, még nem találtam meg a holttestet... Teljesen összezavar. Először a rablótámadás miatt akartam Mr. Mason tanácsát kérni... S mikor értesültem róla, hogy kijön a motelhoz, hogy találkozzon velem, akkor jöttem ide én is. És akkor találtam meg a halottat. Utána mentem a ház elé, ahol jól láthattam, mikor érkezik Mr. Mason.

– Egy pillanatra, maradjanak csak itt – szólt a hadnagy – tapodtat se mozduljon egyikük sem! Bement a motelszobába, s visszatért egy darab kartonlemezzel, mely egy zsinegen himbálózott. A madzagot a mutatóujjára hurkolta.

– Látta ezt valaha? Tudja mi ez? Mire használták? – kérdezte kutatón Nancy Bankstól.

A lány a fejét rázta.

– Miért?... Én... én – a hangja elfúlt. Arca meggyötört volt és halottsápadt, szeme pánikkal teli. Mason élesen figyelte.

– Azt hiszem, elég a kérdezősködésből Tragg – szólt a hadnagyhoz. Tragg elvigyorodott.

– Erre a kérdésre fáj a felelet, mi?

– Nem ezt mondtam.

– Én mondtam, s a válasz leolvasható ügyfele arcáról, – válaszolta Tragg. – Ugye tudja, mi ez Miss Banks?

A lány megrázta a fejét.

– Nem kell felelnie, Nancy – szólt az ügyvéd. – Nyilvánvalóan túl nagy volt a sokk. Találni egy holttestet a motelszobában... az elmúlt órák nagy megterhelést jelentettek magának. Mindjárt elájul. Ragaszkodom hozzá, hogy ne tegyenek fel több kérdést magának.

Tragg vigyorgott.

– Oké, Perry. Én nem voltam ekkora idegi megterhelésnek kitéve az elmúlt órák folyamán, így én meg tudom válaszolni a kérdést. Meg tudom mondani, mi ez. Egy szárazjégtartó darabja. Csak a maga felvilágosítására: megkísérelték meghamisítani a gyilkosság időpontját. Akárki is ölte meg Marwin Freemontot, a halál beálltának idejét, illetőleg az arra vonatkozó feltevést irányítani akarta, s ezért szárazjégbe pakolta a hullát. Később, amikor a test már szinte fagyott volt, megkísérelte eltávolítani a jégtartókat, ezzel azt a meggyőződést keltve a rendőrségben, hogy a gyilkosságot jóval előbb követték el, mint a valóságban.

Akárhogy is, a gyilkos figyelmét elkerülte a szárazjégtartó karton e leszakadt része, melyet a hulla alatt találtunk. Nyilván leszakadt, amikor a konténereket eltávolították. Mindenesetre a csomagoláson eléggé látható a nyomtatás ahhoz, hogy megtalálhassuk a konténert, melyhez ez a kartondarabka tartozik. Egyébként a gyanúkat felkelthette volna az is, hogy a zuhanyozó padlóburkolatán hideg, égetően hideg volt a halott helyén. De ez a lemezdarabka mindjárt megadja a magyarázatot.

Most mindkettőjüknek mondom, és gondolja jól át a hallottakat Miss Nancy Banks. Ez azt jelenti, hogy a gyilkosságot szándékosan megtervezték. Hidegvérrel kiagyalt, ördögi leleményességgel

végrehajtott gyilkosságról van szó. Ez a karton, melyről ügyfele fejrázással azt állítja, hogy nem ismeri, Mr. Mason, halálos bizonyíték arra, ami történt. Namármost, ha megtaláljuk az ügyfele ujjlenyomatát rajta, annak ellenére, hogy azt állítja, hogy nem tud róla semmit...

– Várjon csak! – állította meg Mason. – Ne adja a szavakat a szájába! Ne hamisítsa meg a szöveget. Az ügyfelem semmi hasonlót nem állított.

– Megrázta a fejét – emlékeztette Tragg.

– Nem annak a kérdésnek a megválaszolására rázta a fejét, hogy tud-e valamit a dologról. Azt kérdezte tőle, tudja-e, hogy ez micsoda és mire használják? Akkor rázta a fejét.

– Rendben van – szólt Tragg. – Most bólinthat vagy rázhatja a fejét, mert a kérdést megismétlem, Miss Banks. Láta valaha is ezt a konténert? Hozzányúlt netán?

– Mondtam, hogy nem felel több kérdésre – szólt Mason.

– Bólinthat és rázhatja a fejét. Ez már csak nem annyira megerőltető?

Mason átkarolta Nancy vállát.

Dőljön hátra Nancy, ne bólintson, ne rázza a fejét, ne válaszoljon, ne izgassa magát! Ez a szokásos rendőrségi módszer. Akkor kikérdezni egy fiatal nőt, amikor érzelmileg zaklatott, s önmagát terhelő beszélgetésbe terelhető! Próbáljon, lazítani, ne válaszoljon! Ne rázza a fejét, ne bólintson, szeme pillája se rezdüljön! Ha megnyugodott, visszanyerte higgadságát, majd válaszolunk minden kérdésére, Tragg. Addig pedig egy szót sem szólunk többé!

Tragg elvigyorodott.

– Meg akarja várni, míg kiderül, rajta van-e az ujjlenyomata, mi? Akkor majd tudja, hogyan folytassa. Rendben, de mondok én magának valamit Mr. Perry Mason. Ha tőlem függ, nem kap választ az ujjlenyomat kérdésére, ameddig nincs bíróság előtt az ügy. Aztán, ha a tanúk padjára akarja állítani az ügyfelét, ha visszautasítja a vádat, fogalma sem tesz arról, hogy milyen kártyája van a vádhatóságnak, kettese vagy ásza. Miután nem akarja, hogy ügyfele további kérdéseket válaszoljon meg, mert úgy tartja, rendkívül zaklatott, s minden további kísérlet az igazság kiderítésére a rendőrség mentalitását bizonyítaná, tanácsolom, hogy ügyfele távozzon. Itt már nincs rá szükség. Vigye vissza a lakhelyére vagy egy hotelba vagy ahová akarja. Az egyetlen dolog, amit elvárok, hogy holnap rendelkezésre álljon. Elvárom, hogy ne történjék semmi olyasmi, ami akadályozhatná, mert azt a menekülés bizonyítékának tekinteném, s azt maga sem akarhatja, Mr. Mason.

Tragg jóakaratólag mosolygott rájuk, sarkon fordult és visszasietett a motelba.

VIII. fejezet

Mason Nancy Bankshez fordult.

– Kérem, Mr. Mason, – könyörgött a lány – kérem, vigyen el innen. Vigyen valahová, ahol nem találhatnak rám egy darabig.

Mason elindította a kocsit, kikanyarodott a parkolóból a főútra, s cél nélkül vezetett a forgalomban.

– Van kedve beszélni, Nancy? – kérdezte.

– Nincs.

– Tartok tőle, szükség lesz rá. Mielőtt a rendőrség ismét kihallgatja, világos megállapodást akarok köztünk. Érti, mi fog történni, ha hazudik nekem? Rossz húzásai lesznek. Ahelyett, hogy kihúznám a bajból, beleviszem. Csapdát állítottak magának és én szeretném tudni, mennyire komoly az ügy.

– Nem lehetne komolyabb – mondta Nancy és zokogni kezdett.

- Várjon, várjon – csitította Mason. – Hagyja a könnyeket későbbre! Most nem engedheti meg magának, hogy leengedjen és sírjon. Fel van húzva mint egy óra, s tartson is ki, míg el nem mondta a teljes igazságot. Mi van azzal a szárazjégtartóval?
 - Nem tudok semmit.
 - Hazudik – állította Mason.
 - Nem bízik bennem – mondta a lány. – Senki sem hisz nekem. Hazugságokat kell kitalálnom ahhoz, hogy higgyenek.
 - Tudom, sok minden történt az utóbbi órákban, Nancy, – mondta Mason türelmesen – de tudom, nem őszinte, és az orránál fogva akarja vezetni a rendőrséget is. Nem fog sikerülni. Úgy érzem, tud a szárazjégről. És megmondom, mit hiszek én. Azt, hogy megkísérli védelmezni a bátyját, mert őt tartja Marwin Freemont gyilkosának, s mindent megpróbál, hogy falazzon neki. Ezért akarta úgy feltüntetni, hogy Freemont régebben halott, mint a valóságban. Azt hiszem, azt a látszatét akarta kelteni, hogy a gyilkosságot már akkor elkövették, mikor a bátyja még letartóztatásban volt. Ez tökéletes alibit biztosítana neki.
 - Miért gondolja ezt, az istenért?
 - Azért, – felelte Mason – mert amikor találkoztunk, olyan volt a keze mint a jégcsap. Pont, mintha szárazjéggel manipulált volna.
 - Mr. Mason..., de... maga megőrült! Hát ilyet még nem hallottam! Micsoda állítás! Nem tudja, ha egy nő nagyon izgatott, felindult és fél, olyan a keze-lába, mint a jég? Ha úgy érzi, hideg volt a kezem, fogalma sincs a lábamról!
 - Nancy – Mason a fejét rázta – nem vesztegetem az időt magával, mert nincs vesztegetni való idő. Csak annyit mondok, hogy valami nagyon sántít a történetében és nagyon rosszul teszi, ha alábecsüli a rendőrséget.
 - Mennyiben becsülném őket alá?
 - Sokkal dörzsöltebbek, mint gondolná, s én ismerem Tragg hadnagyot személyesen, s tudom, hogy csapdát állít magának.
 - Milyen csapdát?
 - Meg van győződve arról, hogy készülünk valamire, ami az ő malmára hajtja a vizet... Nos, mit tud egyáltalán a szárazjégről?
 - Nagyon keveset. Miért?
 - Az a kartondarab, amit a kezében tartott... nem láttam az egész feliratot rajta, de jól láttam egy S betű egy részét és egy teljes E betűt. Nos Tragg azt állítja, hogy egy szárazjég-csomagolásról származik, s nincs okom kételkedni a szavában. Nem hiszem, hogy félrevezetne minket.
 - Ez az átkozott szárazjég! – tört ki a lányból váratlan indulattal.
 - Mi van vele? – érdeklődött Mason. – Mi készíti ki ennyire? Mikor Tragg a szárazjég kifejezést használta, maga majdnem elájult.
 - Rendben van, – sóhajtott a lány – úgy látszik, csakugyan el kell mondanom az igazságot.
 - Jobb lesz – nyugtázta Mason. – Maga manipulált a szárazjéggel, ugye?
- A lány habozott pár pillanatig mielőtt felelt volna.
- Igen.
 - Miért hordta oda? – kérdezte az ügyvéd.
 - Nem én voltam.
 - De tudott róla?
 - Igen.
 - Hozzányúlt?
 - Mr. Mason, – kezdte a lány – mikor megtaláltam a holttestet, már szárazjégbe volt ágyazva... igen... tíz jégtartó volt a teste körül, a ruháján, a kabátja alatt, s a lába közt.

- Mit tett?
- Felhívtam magát. Aztán bepakoltam a jégtartókat a kocsimba és kétségbeesetten gondolkodtam, hogyan szabadulhatnék meg tőlük... és akkor egy csatornát találtam és bedobtam mindet. Aztán visszavezettem a motelhez, hogy várjak magára.
- Már megint hazudik – állította meg Mason.
- Eszébe sem jutott, hogy beszámoljon a holttestről. Az volt a szándéka, hogy én fedezzem fel.
- Így történt – erősítette meg Clancy Banks.
- De higgyen nekem, Mr. Mason, igazat mondok a szárazjéggel kapcsolatban.
- S mi volt olyan rettenetesen gyanút keltő az egészben? Miért nem értesítette a rendőrséget, s hagyta, hogy megtalálják a szárazjeget is?
- Mert ez pontosan rám lett volna terhelő bizonyíték.
- Mennyiben?
- Én... én...
- Rajta – nógatta Mason, – könnyítsen magán!
- Volt egyszer egy örült megjegyzésem, Mr. Mason. Talán egy hete beszélgettünk jónéhányan gyilkosságról, s valaki említette, hogyan használja a rendőrség a testhőmérséklet adatát a gyilkosság időpontjának meghatározásánál. És én azt mondtam, hogy bolonddá lehetne tenni mindenkit, ha az ember szárazjeget használ, s hogy fogadok, így tökéletes alibit biztosíthatna magának a gyilkos, ha a hullát pár órára becsomagolná, arra a következtetésre juttatva a rendőrséget, hogy a bűntényt a valóságosnál négy-öt órával előbb hajtották végre.
- Ki hallotta mindezt? – érdeklődött Mason.
- Jópáran. Hülyéskedtünk.
- Kik voltak jelen?
- A bátyám, Lorraine, a Lockhard Apartman menedzsere, a barátja, Lorraine néhány ismerőse, egy Halstead nevű alak, a bátyám cégének a könyvelője és Rodney néhány barátja. Ittunk egy pohárával.
- Hogy jutott eszébe a szárazjég?
- Mert a pisztrángtenyészetben is használják, és én jártam ott néhányszor Rodney-vel és Lorraine-nel.
- A bátyja jóban van Lorraine-nel?
- Igen.
- Mennyire?
- Én nem firtattam... nem tudom. Azt hiszem... meglehetősen!
- A bátyja hol lakik?
- Van lakása a Lockhard Apartmanben.
- És van kulcsa Lorraine lakásához?
- Nem tudom. De sokat van nála. Mason sóhajtott.
- Jól van, Nancy. Mondanom kell magának valamit. A legelső dolog, ami a rendőrségnek eszébe jut, hogy átvizsgálja a csatornákat. A gyakorlat azt mutatja, hogy a bűnözők gyakran használják a csatornákat rejtékhelyként.
- Az Isten szerelmére! Nem mehetnék oda, hogy kiszedjem a tartókat?
- Nem lehet Nancy – rázta a fejét Mason. – Ez törbe csalna mindkettőnket. Tragg hadnagy minden valószínűség szerint értesítette a rendőrséget, s most épp a csatornákat fésülik át. De ha elengedett minket minden további kérdezősködés nélkül, mérget vehet rá, hogy arra számít, mi magunk megyünk lépre. Hurkot készített nekünk, s most arra vár, hogy bedugjuk a fejünket és felakasszuk magunkat. Elég rosszul áll a dolog, ne rontsunk rajta. Jöjjön, Nancy, elviszem az autójához, és szépen hazamegy. Megkéri a szomszédját, Lorraine Lawtont, menjen át magához

éjszakára, s legyen valóban magával. Legalább szükség esetén megesküdhet arra, hogy nem hagyta el többé a lakását, miután hazament. Én majd követem. Ha gyorsan felvillantom a reflektort, az annyit jelent majd, hogy jön utánunk valaki. Ebben az esetben állítsa le valahol a kocsit, várjon, míg odaérek, én hazaviszem magát és megvárom, míg áthívja Lorrainet.

– És a szárazjégtartók?...

– Őszintén beszéltem – figyelmeztette Mason. – Ha csak a kisujját mozdítja, hogy visszaszerezze őket, nem kezeskedem azért, ami történni fog. És még valami... a zsebkendő... gondolja, hogy Marwin Freemont szervezte a támadást?

– Mr. Mason, nem tudom, mit gondoljak.

– Lehetett a támadó Marwin Freemont?

– Igen, lehetett.

– Mikor történhetett a rablótámadás? Meg tudja pontosan mondani?

– Mikor lehetett? Két-három órája. Nincs valami jó időérzésem. Órám van, de sohasem járt pontosan. Általában elfelejtem levenni zuhanyozás előtt.

– Hány óra lehetett, amikor felfedezte a holttestet?

A lány habozott.

– Erőltesse meg magát, – nógatta Mason – az igazat akarom hallani.

– Talán húsz perccel azelőtt, hogy maga odaért.

– Más szóval – mondta Mason, – miután megbizonyosodott arról, hogy útban vagyok magához, összeszedte a szárazjégtartókat és elindult, hogy bedobja őket a csatornába.

– Igen.

– Reméljük, nem hagyott ujjnyomokat a kartondobozokon?

– Kartonról nem vehetnek ujjlenyomatot. Ugye?

– Úgy látszik vannak tárgyi ismeretei a rendőrségi eljárásokról és a nyomozások technikájáról.

– Szeretem a valódi bűnesetek történetét olvasni – felelte a lány. – Mindig is lenyűgöztek. Imádom a rendőrmagazinokat.

– Jó, – felelte Mason – akkor hadd világosítsam fel. Bizonyos körülmények között valóban nehéz ujjlenyomatot venni kartonról. A papírtól és a körülményektől függ. Van azonban egy új eljárás, melynek lényege, hogy az ujjlenyomatokat az aminosavak reakciójával vizsgálják. Az aminosavak késleltetett reakciója a papírfelületen azt eredményezi, hogy némelykor még évek múltán is gyönyörű ujjlenyomatokat képesek felfedezni. A módszer lényege az volt, hogy a papírt jódgőzzel telt konténerbe tették s így kísérelték meg előhívni a rejtett képet. Nem volt kielégítő, s elég komplikáltak, bizonyult. Ezért terjedt el az a meggyőződés, hogy csaknem lehetetlen az ujjlenyomat azonosítás a kartonon. Ez mint mondtam, nem probléma az új aminosavas technikával.

– Ezt nem tudtam – mondta a lány.

– Ha megtalálják a szárazjégtartókat, s rajtuk a maga ujjlenyomatát, végzetes lenne, ha megkísérelné megmagyarázni, mi történt. Ugyanilyen végzetes lenne, ha megtagadná a magyarázatot?

– Azt akarja mondani, kutyaszorítóban vagyok?

– Abban a javából – felelte Mason. – És mondanom kell *még* valamit!

– Mit?

– Még mindig az az érzésem, hogy hazudik. Mégpedig azért, hogy fedezni próbáljon valakit. Feltehetően a bátyját.

– Mr. Mason, higgye el, megpróbálok igazat mondani.

– Rendben van, nem érvelek magának. Még egyszer mondom, hogy Tragg hadnagy csapdát állított, tisztában van vele, hogy maga alábecsüli a rendőrséget és besétál a csapdába. Pedig a rendőrség okos és kitartó.

Most visszaviszem a motelhoz. Kiszáll az autójánál és hazamegy, én pedig követem, ahogyan megbeszéltük. Nem hiszem, hogy Tragg hadnagy feltételezi, engedem, hogy egyedül autóba üljön. Nem tudom. Inkább az az érzésem, azt várta volna, hogy hazavigyem, vagy valahol máshol helyezzem biztonságba. Tehát visszaviszem a kocsijához, s jövök maga után. Majd úgy négyszáz méterrel követem. Ha valaki megelőzné és közénk ékelődne, rajta maradok, hogy kiderüljön magát követi-e, s ha igen, eléje kerülök és a megbeszélte módon fényjelet adok. Érti, Nancy? Ha felvillannak a reflektorok, az annyit jelent, hogy követik. Míg egyenletesen világítanak, nem érzékelek veszélyt, és ha így van, valószínűleg nem tartják annyira gyanúsnak, mint én képzeltem. Márpedig, ha nem annyira gyanús, az azt jelenti, hogy a rendőrség olyan adat birtokába jutott, amelyek másra terhelőek. Nem tudhatunk semmi biztosat, míg el nem telt valamennyi idő. Mindezt csak azért mondtam el, hogy ne hánykolódjék álmatlanul azt találgatván, mi is fog történni. Ha a rendőrség nem követi, nagyon biztató jel. Akkor majdnem biztosra veheti, hogy más nyomra vetették magukat. Most pedig próbálja meg kipihenni magát.

– Mr. Mason, nem tudom kifejezni, mennyire hálás vagyok.

– A legjobb amit tehet, ha őszinte hozzám, és követi az utasításaimat. Most pedig induljunk a kocsijához és menjen haza. Ott találkozunk, átme gyünk Lorraine-ért, úgy alakítjuk a dolgokat, hogy mostantól kezdve minden percről el tudjon számolni.

– Jól van – válaszolta a lány vékonyka, szorongó hangon.

– Aztán felhívom Paul Drake-et és beszámolok neki a gyilkosságról. Szükségünk lehet a segítségére.

IX. fejezet

Mason megvárta, míg Nancy beindítja az autót, a nyomába szegődött és megfelelő távolságban mögötte haladva, óvatosan kémlelte a visszapillantó tükörben, hogy követi-e őket valaki. Senkit sem látott.

Az úton alig volt jármű, de Mason tudta, hogy két mérföldnyire, ha elérik a főútvonalat, sűrűvé válik a forgalom és nagy a valószínűsége, hogy Tragg hadnagy valamelyik útkereszteződéshez vezényelte egyik tisztjét, és folytatja a hajtóvadászatot.

A lány kocsijának hátsó lámpái eltűntek egy kanyarban. Mason lassított és hátrafelé fürkészett. Azon töprengett, vajon Tragg hadnagy csapdája a gyorsforgalmi út bemeneténél várakozik-e. Gyorsított, levágta a kanyart, s az egyenesbe érve előre kémlt, megkísérelve felfedezni Nancy Banks hátsó lámpáit. Nem találta a kocsit, még erősebben a gázpedálra taposott, s mereven figyelte a sebességmérő mutatóját. Néhány száz méterrel a kereszteződés előtt lámpákat pillantott meg, látta, felvillan a féklámpa, amint az autó stoptáblához érkezhett, majd a lámpákat elnyelte a gyorsforgalmi út fényáradata.

Mason nem volt ilyen szerencsés. Megállásra kényszerült a kereszteződésnél és vagy tíz másodpercet veszített, míg be tudott sorolni az autók közé.

A gyorsforgalmi úton haladt, míg elérte a Lockhard Avenue-t és akkor befordult a Lockhard Apartmanhoz vezető rövid útra.

Csak két saroknyira talált parkolóhelyet. Gyalog ment vissza a házhoz és becsengetett Nancy Banks lakásába. Nem kapott választ. Megpillantotta a lakók névjegyzékében Lorraine Lawton nevét, megnyomta az ötszázötvenkettes lakással szemközti gombot, majd felemelve a házitelefon hallgatóját, csendben várakozott.

Néhány pillanat múlva vonzó női hang hallatszott.

– Itt Mrs. Lawton. Ki az, kérem?

- Nem tudom, hallotta-e már a nevem: Perry Mason vagyok, ügyvéd és...
- Óh igen, persze Mr. Mason.
- Ott van önnél Nancy Banks?
- Nincs. Nem kíván feljönni?
- Azt hittem Nancy Banks itt lesz, mire megérkezem. Várom néhány percet lent, aztán feljönnék.
- Nagyon örülök. Szeretném látni,... és mondanék is valamit.
- Akkor inkább azonnal jövök.
- Nancy úgyis azonnal jelentkezik, amikor megjön. Az én lakásom pont szemben van az övével.
- Jövök – mondta Mason.

Az ügyvéd gondolatokba merülten ment a lifthez. Az ötödik emeleten balra fordult és amint az ötszázötvenkettes lakáshoz ért, az ajtó kinyílt és egy csinos, kékszemű fiatalasszony mosolygott rá. – Mr. Mason?

- Igen.
- Lorraine Lawton vagyok – nyújtott kezét az asszony – kerüljön beljebb.
- Nancynek minden pillanatban meg kell érkeznie – magyarázta Mason, nem értem, hogyan történhetett, hogy mindeddig nem jött meg. Nem hallott róla?

Lorraine Lawton megrázta a fejét.

- Nem értem, mi történhetett – ismételte Mason. Már percek óta itt kellene lennie.
- Ön Rodney ügyvédje, Mr. Mason?
- Nem Rodney-é – helyesbített Mason – jelenleg Nancy Banks jogi képviselője vagyok.
- Ugyan miért van Nancynek szüksége ügyvédre?
- Például azért, mert óvadékot kellett letennem Rodney Banksért.
- Óvadékot?
- Igen.
- Úgy érte, volt pénze az óvadékra? Vagy kezeslevéllel csinálta?
- Jobban szeretném, ha a részletekre ő adna felvilágosítást – mondta elhárítólag Mason. – Pillanatokon belül itt lesz. Úgy gondolom, Ön jó barátja és ismeri Rodney-t is...
- Az ég szerelmére, persze, Mr. Mason. Nancy nem titkol előttem semmit. Nyugodtan elmondhat nekem mindent. Remélem, mielőbb sikerül Rodney-t szabadlábra helyeztetnie. A gondolat, hogy börtönben van... egész libabőrös leszek.
- Már szabadlábon van – mondta Mason.
- Tényleg? Érdekes, engem nem is értesített róla – mondta duzzogva, majd néhány pillanat múlva hozzáfűzte – ... a csirkefogó.

– Valószínűleg nemsokára jelentkezni fog – mondta Mason – nyilvánvalóan volt elintéznivalója.

– Ez a Freemont – folytatta a nő – véleményem szerint a legalávalóbb figura a világon. Szélhámos, csaló és tönkre akarja tenni Rodney-t. Azt hiszem egy férfi csak olyan embernél dolgozhat, akire tisztelettel felnéz. Nem tehet jót az ember személyiségének, ha megalázó helyzetbe kerül egy hitvány fráterrel szemben.

- Ismeri Marwin Freemontot?
- Persze, hogy ismerem.
- Szeretnék kérdezni egy-két dolgot Nancyvel kapcsolatban. Mit tudhat a szárazjégről? Van róla fogalma? Volt valamikor is alkalma rá, hogy használjon szárazjeget?

Lorraine elnevette magát.

- Az istenért, Mr. Mason, nap mint nap alkalma van rá.
- Hogy érte?
- Nos, – kezdte Lorraine – van nekem egy... mondjuk... mellékállásom. Nem rendszeres munka. Akkor jelenek meg, amikor akarok, annyit dolgozom, amennyit akarok és órabért kapok. Az OSGOOD pisztrángtenyészetéről van szó. Segítek a farmon. Ott van elég szárazjég is.

- Beszélne erről egy kicsit részletesebben? – kérte Mason.
- Talán látta az útjelzőt – folytatta Lorraine. Az autópályán jelzi, hogy OSGOOD PISZTRÁNGTENYÉSZET, 400 MÉTER. HORGÁSZENGEDÉLY NÉLKÜL, BIZTOS FOGÁS, PISZTRÁNG MINDEN MENNYISÉGBEN! Szóval a betérők felszerelést kapnak, kimennek a kistavakhoz, horgászatnak, a fogásnak megfelelően fizetnek a hal kilójáért.
- Annyit fognak, amennyit akarnak? – érdeklődött Mason.
- Pontosan. Van vagy fél tucat tavacska, jobban mondva medence folyóvízzel összekötve, melyeket állandóan újratelepítünk halakkal. Rendszeresen etetik a pisztrángokat, azok szelídek, ha látják, hogy ember közeleg, azt hiszik, megint eledelt kapnak, s feljönnek a felszínre. Szegények, nem veszik észre, hogy a táplálék horogra tűzött csali. Aztán elég egy rántás, s máris a halaskosárban találják magukat.
- Ön a vezető?
- Sajátosan szervezték meg az egészet. Hárman–négyen vagyunk nők, szinte mi is csalik. Órábérben dolgozunk, főleg szombat–vasárnap.
- Mit jelent, hogy csalik? – tudakolta Mason.
- Hát... fürdőruhára vetkőzünk és úgy helyezkedünk el, hogy az útról jól láthatók legyünk. Kezünkben halkosár és horgászbot, így járkalunk a medencék közt. Néha a fürdőruha fölé blúzt és szoknyát is húzunk és a pasasok nem tudnak a fürdőruháról. Csizmába bújunk és begázolunk a vízbe, majd úgy teszünk, mintha zavarna, hogy vizes lett a szoknyánk, felhúzzuk és jó sok bőrfelületet mutatunk, megeresztünk egy–két sikkantást, szóval rendezünk egy kis színjátékot. Olyankor, ha Mr. Osgood távol van, mi irányítjuk az egészet. Az igazság az, hogy alig van tennivaló. Ki kell adni az ügyfélnek a felszerelést, le kell mérni a pisztrángokat, amikor befejezte a horgászatot. Ha a hal méreten aluli, centiméterre történik a fizetés. Ha méreten felüli, súlyra.
- A szárazjégről akart mondani valamit – vetette közbe Mason.
- Oh, az az üzlethez tartozik. Van egy szárazjég raktárunk. A tárolóban kartonlemezekből készű konténerekben tartjuk a szárazjeget. S ha az emberek hazaviszik a kifogott halat, szárazjeget is adhatunk hozzá. Meg lenne lepve Mr. Mason, – fűzte hozzá nevetve – hány horgász ügyfelünk van. Rendszeres vevőink horgászni indulnak valahová a hegyekbe és nincs szerencsájuk. Miután ismerik a helyet, betérnek. Nincs szó sportról, már nem az a lényeg. Kiuülnek a víz mellé és, egymás után fogják ki a halakat. Amikor elegendőnek tartják a szállítmányt, fizetnek, vesznek szárazjeget is, s hazafelé veszik az utjukat. Otthon aztán előadást tartanak a feleségüknek és barátaiknak, milyen csodálatos dolog a horgászat, s ők milyen ügyesek.
- Le van zárva a szárazjégtartály? – érdeklődött Mason.
- Éjszakára és kora reggel minden be van zárva.
- De önnek van kulcsa?
- Igen.
- És Nancynak is?
- Én..., én azt hiszem, neki is.
- Ő is dolgozik néha a farmon?
- Igen. Nagyon jól mutat fürdőruhában és istenien tud játszani, ha el kell hitetnie, hogy aggasztja a vízzel vált szoknya. Látnia kéne, milyen pillantásokkal méregetik a fényképezőgéppel is felszerelkezett horgászok, ő meg csak nevet és pózol, térdig a vízben, szoknyáját csak éppen addig emelve, hogy ne vehessék észre, fürdőruha van alatta. Néhányan kiszúrják ugyan, de élvezik... Nancy nagyon népszerű. Mr. Mason, megkínálhatom egy itallal?
- Nem köszönöm – felelte az ügyvéd a karójára pillantva. – Aggódok Nancyért, s még dolgozom.

- Miért nyugtalankodik miatta?
 - Arról volt szó, itt találkozunk.
 - Tudnia kell Mr. Mason, hogy barátnőnknek nincs időérzéke. Ha találkozót beszél meg vele, érkezhetsz tizenöt perccel előbb is, de fél órával később is. Én nem izgulnék, csak azért, mert nem pontos.
 - Kicsit másról volt szó, mint egy találkozóról – mondta Mason. – Haza kellett volna jönnie, s arról volt szó, hogy én követem bizonyos távolságból.
 - Lehet, hogy defektje volt?
 - Nem láttam defekt miatt lerobbant kocsit sehol az autópályán – rázta a fejét Mason... – Merre van az az OSGOOD Pisztrángtenyésztés?
 - Ó, nem messze, itt a térkép. Mindjárt megmutatom... Ez nagyléptékű térkép, s minden rajta van, hogyan lehet megközelíteni, milyen szolgáltatásokat nyújt.
 - Szolgáltatásokat?
 - Van egy snack bárunk – mondta. – Sört, üdítőt lehet kapni, ez minden. De hat kilométernyire van egy motel a közelben, mégpedig nagyon jó motel. Ajánljuk is mindenkinek... Itt a térkép.
 - Mi a neve? – érdeklődött Mason kisimítva az összehajtogatott tervrajzot. – Milyen motel?
 - Foley Motel – felelte az asszony.
 - Értem. – Az ügyvéd arckifejezése nem változott. Az ablakhoz sétált, kitekintett, majd megállt az asztalnál.
 - Látom, szereti a bűnügyi magazinokat.
 - Nancytól kaptam, miután kiolvasta őket. Nancy imádja az ilyesmit. Én nem vagyok annyira oda értük, de átlapozva néha ráakadok olyasmire, ami érdekel. Nancy ilyen értelemben mindenevő. Összevásárol egy csomó olcsó könyvet, magazint, csak úgy falja a betűket, aztán ideadja mindet, én meg átolvasom és vagy továbbadom vagy kidobom őket. A magam részéről sajnálnám ilyesmire a pénzt, de Nancy nem. Furcsa, hogy említette a szárazjeget. Néhány napja egyik este Nancy éppen arról beszélt, miként lehet elkövetni a tökéletes gyilkosságot szárazjéggel. Vagyis hogyan lehet az orránál fogva vezetni a rendőrséget a gyilkosság időpontjának meghatározásánál, és hogyan lehet hamis alibit biztosítani, amelyet aztán senki sem vonhat kétségbe.
 - Van valami nyomtatott szöveg azokon a kartondobozokon, amiket szárazjégtartónak használnak? – érdeklődött Mason.
 - Persze. SZÁRAZ JÉG van rá nyomtatva, meg egy kis hirdetés a pisztrángtenyésztéssel kapcsolatban.
- Az ajtón kopogtattak.
- A kopogás megbeszélte jelként hangzott. Lorraine arca felderült.
- Ez Rod lesz – mondta és az ajtóhoz szaladt.
 - Szia, Tündérke – üdvözölte Rodney Banks lendületes mozdulattal átkarolva és megcsókolva az asszonyt. A mozdulat inkább rutingesztusnak tűnt, nem árult el mélyebb érzelmeket.
 - Kiszabadultál Rod?
 - Persze. A hógica óvadékot tett le. Nem tudtad?
 - Honnan tudnám? Ebben az éjszakai órában toppansz be! Egy szót sem szóltál, te piszok! Legalább felhívhattál volna!
 - Volt egy kis elintéznivalóm... mi a csuda! Perry Mason a híres ügyvéd!
 - Hello, Rodney – üdvözölte Mason.
 - Hol a húgom? – érdeklődött Rodney.
 - Nem tudom – felelte Mason. – Úgy beszéltek meg, itt találkozunk.
 - Nos, valamikor megérkezik majd, fél óra, óra késéssel. Nincs időérzéke.

– Mi történt, Rod? – kérdezte Lorraine.
– Az a... minek is nevezzem... lekapott a tíz körömöről, hogy anyagilag megrövidítem. Vén dög. Laposra tudnám verni. Nem tudja bizonyítani, hogy egy fillér is hiányzik, s hidd el, ha egyszer megjelenik a bíróság előtt, hogy a készpénzmozgást bemutassa, hát akkor bajba kerül... nagy bajba.

– De te jól vagy, Rodney?

– Persze, minden rendben. Volt egy rossz éjszakám a sitten... micsoda hely! Meg tudom érteni az embereket, akik szigorúan értelmezik a törvény betűit, s engedelmesen a kitaposott ösvényen bandukolnak! Ilyen helyen senki sem akarja végezni!

– Miért nem értesítettél, amikor kiengedtek?

– Mondtam már, volt egy kis elintéznivalóm. Össze kellett kaparnom egy kis gubát...

Kasszíroznom kellett, na!

Rodney a zsebébe nyúlt s összetekert bankjegycsomót halászott elő.

Mason gondolataiba merülve szemlélte.

– Rodney, ez nem volt magánál, amikor letartóztatták?

– Szerencsére nem – mondta Rodney. – Sikerült biztonságba helyeznem ott, ahol csak én juthattam hozzá. Félttem magammal vinni a lóversenyre. Tudtam, ha van nálam dohány, mind megfogadom, így csak bizonyos összeget tartottam magamnál. S ami teljesen megőrjít, végre bejön egy fogadás, s a zsaruk nem engedik kasszírozni a nyereményt. A fogadócédulával kapcsolatban mit tehetek, Mr. Mason? Azt mondják a bíróság lefoglalta?

– Forduljon ügyvédhez – ajánlotta Mason.

– Most is ügyvéddel beszélek. Mason mosolyogva megrázta a fejét.

– Nem képviselhetem magát, Rodney.

– Miért nem?

– Mert a húga az ügyfelem.

– A húgommal minden rendben. Ő és én egyek vagyunk.

– Ebben az esetben nem – mondta Mason. – Saját ügyvédre lesz szüksége.

Rodney Lorraine-hez fordult.

– Akkor gyere Lorraine, menjünk el valahová. Ünnepeljünk egyet. Velünk tart egy pohárra Mason, vagy megvárja a húgomat?

– Várok még egy keveset – felelte Mason – de nem maradhatok sokáig.

– Akkor menjünk!

– Pillanatra – szólt közbe Mason – van még egy hírem mindkettőjüknek. Freemont halott.

– Micsoda? – kiáltotta Rodney. Lorraine lélegzete elakadt.

– Úgyis megtudják a rendőrségtől, vagy az újságokból – folytatta Mason, – így nem látok okot arra, miért ne mondjam most el. Nancy a Foley Motelba ment és szobát bérelt. Nem tudom, miért. Ott kellett találkoznom vele, hogy pénzt adjak át neki. Jobban szeretném, ha személyesen mondaná el mennyit, és hogy honnan eredt a pénzt. Lehetséges, hogy azért ment a motelba, mert tartott tőle, hogy valaki megkísérel hozzájutni a pénzhez. Nem tudom. Azt viszont tudom, hogy az ő szobájában találták holtan Freemontot. Gyilkosság történt. Talán többször is lőttek rá. A holtteste összetekeredve feküdt a zuhanyozóban.

– Mi mindent tud – jegyezte meg Rodney.

– És a rendőrség? – kérdezte Lorraine. – A rendőrség tud a dologról?

– A rendőrség tudja. Ott voltak. Kikérdezték Nancyt, majd elengedték. Nancy egyenesen ide indult.

– És maga hol volt? – kérdezte Rodney.

– Ott voltam, amikor megérkezett a rendőrség, és mialatt kihallgatták. Mikor hazaindult szorosan

mögötte akartam haladni, hogy megfigyelhessem, követi-e a rendőrség. Egy kanyarnál elvesztettem szem elől a kocsiját. S-kanyar féle volt és azt hittem jóval előttem halad. Gyorsítottam, mert láttam az autója hátsó lámpáit magam előtt, illetőleg azt gondoltam, ő lehet, különösen, ha megnyomta kicsit a gázt.

– Az első kanyart gondolja a Foley Motel után? – kérdezte Lorraine.

Mason bólintott.

– Hiszen ott kell letérni az OSGOOD Pisztrángtenyészet felé. Fogadnék, hogy a farmra ment. Maga meg egyenesen előre, így veszthette el szem elől. Maga mögé kellett, hogy kerüljön, ezért nem látta többé...

– Mit keresett Marwin Freemont a motelben? – kérdezte Rodney. – Rádásul a hűgom szobájában?

– Azt reméltem, hogy majd maga ad felvilágosítást. – Rodney megrázta a fejét.

– Ez nekem újdonság. És a rendőrség, mit gondol az egészeztől?

– Úgy tűnt az az elképzelésük, hogy Nancy követhette el a gyilkosságot.

– Nevetséges – állította Rodney, – Nancy egy legyet sem csapna agyon.

– Nancy egy csomó furcsa dolgot csinált az utóbbi időben, Rod... – jegyezte meg Lorraine. – Mindenekelőtt miért ment a motelba?

– Hogy Mason vihessen neki pénzt, amiből leteheti az óvadékot – magyarázta Rodney.

– És hogy tudott róla Marwin Freemont, hogy ott tartózkodik?

– Hát... ez kérdés – adta meg magát Lorraine. A pillanatnyi csendet Rodney heves kitörése szakította meg.

– Istenemre, ha Marwin Freemont ki akart kezdeni hugival, ha az az ötlete támadt, hogy kihasználja a helyzetet, mert én... A rohadt gazember!

– Pszt, Rod. Marwin halott.

– Teszek rá, hogy halott-e vagy sem. Csirkefogó volt, és úgy is halt meg.

– Rodney, ne beszélj így! Halottakról jól vagy semmit!

– Azt mondom, ami nekem tetszik – mérgelődött Rodney. – Mit tudod te! Végre megadta valaki az öreg Freemontnak, amit érdemelt!... Csak mi van a hugival? Nem gondolja, hogy a rendőrök elkapták?

– Nem tudom – mondta Mason. – A rendőrség kihallgatta és elengedte. Lelkére kötötték, hogy ne hagyja el a vámost és álljon rendelkezésükre bármikor. Ha a pisztrángoshoz ment, ott elkaphatták.

– Hogy kerül maga a képbe? – érdeklődött Rodney. – Gyilkossági ügyben fogja képviselni?

– Még nem vádolták gyilkossággal. Más ügyben képviseltem.

– Az óvadék ügyében?

– Igen.

– Értem – mondta Rodney. – Honnan szedte a pénzt?

– Azt hiszem a hűgával kell megbeszélnie a dolgot. Most már meg kell érkeznie.

Rodney habozva pillantott az órájára.

– Szamárság! Hugi tud vigyázni magára! Tudom, hogy érezheti magát, de Lorry és én elmegyünk valahová, szétnézünk kicsit... nem biztos, hogy a hugi boldog lenne, ha mindig a sarkában lennénk. Mondd lelkem, miért nem mutatod meg a rugós zárat? Mr. Mason várhat Nancyra, mi meg elmegyünk.

– Izgulok miatta – mondta Lorraine.

– Ugyan miért? Tud ő vigyázni magára. Jó vezető. Keresztül–kasul ismeri a várost. Reggelente munkába menet mindig jóval megelőzött. – Ha a rendőrség ismét ki akarja hallgatni, Mason majd elintézi... Mondja, Mr. Mason, Marwin Freemont bírói döntéssel vagy hatósági foglalással

koboztatta el a fogadócédulát, mellyel nyertem Gyalogoson. Most halott. Mi lesz a pénzzel?

- A kereset alapja talán megszűnik, – felelte Mason – de a hagyaték gondozójának lehetőséget fognak adni, hogy felperesként lépjen fel.
- Úgy érte, a pénzhez nem lehet hozzájutni?
- Egy darabig nem.
- Az ördögbe az egészszel – mondta Banks. – Bár képes lennék megfizetni ezért a vén csirkefogónak.
- Élhet kártérítési igénnyel a hagyaték gondozója felé, de a kereseti alapot nehéz lesz fenntartani.
- Óh, az ügyvédek... és ez a sok kicsavart paragrafus... gyere Lorrie, induljunk!
- Nem baj, ha egyedül várákodik, Mr. Mason? Vagy inkább átmenne Nancy lakásába? Van kulcsom. Ott is várákodik. S az ajtót nyitva hagyhatja.

Mason az órájára pillantott.

- Úgy érzem, ilyen körülmények között *ügysem* tehetek sokat. Inkább elmegyek és kapcsolatban maradok a Drake Detektívügynökséggel. Ha hallanak valamit Nancyról vagy el akarnak érni, hívják, kérem a Drake Ügynöki Irodát és hagyjanak üzenetet. Huszonnégy órán keresztül szolgálatban vannak és felveszik a nekem szóló üzeneteket.
- Oké, jelentkezni fogunk – biztosította Rodney. – Gyere Lorrie... kell egy kis kikapcsolódás. Örülök, hogy ismét találkoztunk, Mr. Mason.

X. fejezet

Perry Mason egy telefonfülkéből Paul Drake számát tárcsázta. Mikor meghallotta a detektív hangját, így szólt:

- Csak jelentkezem Paul, hogy halljam, van-e újdonság. Ha nincs, hazamegyek. Mondhatom örülök, hogy vége a napnak. Az ügyfeletem elvesztettem. Talán nyitva tarthatnád a füled.
- Hogy érted, hogy elvesztetted?
- Egy ismerős lakásában kellett volna találkozoznunk, de nem érkezett meg.
- A rendőrség?
- A rendőrség elengedte.
- Autóbaleset?
- Nem hiszem. De érthette kellemetlenség. Érdeklődj kicsit!
- Oké – ígérte Drake. – Megteszem. Közben új fejlemények várnak. Nem árt, ha vetsz egy pillantást az új ügyfélre.
- Miről van szó?
- A neve – mondta Drake – Larsen E. Halstead. A Freemont-féle üzlet könyvelő menedzsere. Van egy sztorija.
- Nem várhat?
- Várhat, – mondta Drake – de mi nem várhatunk. Értesíteni kell a rendőrséget. Azért tartottam itt a fickót, mert azt gondoltam, neked előbb kellene hallanod a történetet, mint a rendőrségnek, sőt talán nem ártana neked, ha éppen te telefonálnál nekik, hogy...
- Hol van?
- Az irodámban.
- Ott tudod tartani, míg bejövök?
- Azt hiszem. Már vár tizenöt perce.
- Indulok – mondta Mason. – Próbáld megtudni, mi történt Nancy Banksszel. Használd fel a rendőrségi összeköttetésedet, Paul.

Mason beugrott az autóba, nagy sebességgel elindult, majd megérkezvén az iroda melletti parkolóba, a számára kijelölt helyen hagyta a kocsit, beugrott a liftbe, s Paul Drake irodája felé sietett.

A telefonközpontos Masonra pillantott, amint az ügyvéd belépett, rámosolygott, majd Paul Drake irodája felé sietett.

Épp telefonon beszélt – Mason értette a jelbeszédet –, maga nyitotta ki hát a bezárt ajtót, s elindult Drake kis irodája felé a folyosón.

Ötvenes évei elején járó görnyedt férfi ült bent egy széken, acélkeretes szemüvege az orra hegyére csúszott, úgy, hogy felemelve pillantását, a keret felett pislogott kifelé. Haja őszbe csavarodott, a szemöldökét képező bozontos szürke csomó alól világoskék szeme állhatatos és kutató tekintettel kémlelt körbe. Háta könnyedén meghajlott, karakteres arca csendes, de nem alázatos férfi benyomását keltette.

Paul Drake bemutatta őket egymásnak.

– Ez Mr. Mason, Halstead – mondta, majd Perry Masonhoz fordult – Larson Halstead, Freemont menedzsere. El akart mondani valamit.

– Hogy kerültél kapcsolatba vele?

– Hosszú történet, Perry – felelt Drake kitérően – de úgy érzem, érdekelni fog minden, amit hallani fogsz Freemont üzleti ügyeink természetéről. Úgy mondjon el mindent Halstead – fordult a széken ülő alakhoz Drake, – ahogy nekem. Nem is rossz ötlet még egyszer átfutni az eseményeken.

Halstead megköszöri a torkát.

– Nem világos előttem a saját helyzetem. Nem szeretnék vádolni senkit sem...

– Ez magától értetődik – vetette közbe Drake gyorsan. – Amit mond, szigorúan bizalmasan fogjuk kezelni.

– Attól tartok – kezdte Halstead – hogy Freemont egy csirkefogó. Nem illene ilyet állítanom a kenyéradó főnökömről, de nem kívánok többé nála dolgozni. Ez az ember visszataszító módszereket használ. Tudják, hogy Rodney Bankset lecsukatta sikkasztásért. El tudom képzelni, hogy Rodneynek szüksége lehetett néhány dollárra, de Freemont megrendezte az egészet. Ő adott Rodneynek egy csomó tárgyat, hogy tegye készpénzzé a hét végén és pontosan tudta, hogy szeret lóversenyre járni, s fogad is hétről-hétre. Mason gyors pillantást váltott Paul Drake-vel.

– Miért akart volna sikkasztót csinálni az alkalmazottjából?

– A testvére, Miss Nancy miatt. Ezért vagyok itt. Hallottam, hogy megbízta Mr. Drake-et... úgy gondoltam, van valami összefüggés... Mr. Drake nem adott felvilágosítást, de látom érdeklő önöket uraim, s Nancy neve nem ismeretlen a számukra. Nancy egy ideig Freemontnak dolgozott. Az meg szemet vetett rá. Nancy felpofozta és felmondott. Freemont viszont nem adta fel a reményt, hogy megkaparinthassa. Rodney továbbra is Freemontnál dolgozott, de megfenyegette, hogy szétveri a fejét, ha még egyszer közeledik a lányhoz. Freemont csak nevetett. Freemont csak azért csukatta le Rodney-t, hogy lehetősége legyen elérni Nancynél, amit akar. Ez az ember egy gazember!

– Mennyiben? – érdeklődött Mason.

– Orgazda.

– Honnan tudja?

– Véletlenül jöttem rá. Elad és vásárol régiségeket, belekontárkodik kicsit az ingatlanügyletekbe, egyáltalán, olyan hézagosa az üzletei, hogy lehetetlen teljesen átlátni, mit csinál. Egy dolog bizonyos. Valódi vevőkörrel nem áll kapcsolatban. Az üzlete olyan elhanyagolt, hogy elképzelni sem tudja. Tökéletes összevisszaságban, hegyekben állnak a dolgok. Az egyetlen modern dolog az irodában a páncélszekrény, meg a könyvelése. Minden részletre kiterjedő könyvelést vezetett, de rájöttem, hogy a könyvek nem érnek semmit.

– Miért nem? – tudakolta Mason.

- A fő tevékenységei, illetve forrásai meg sem jelennek a könyvelésben. Mások viszont hihetetlen részletességgel szerepelnek.
- És melyek azok a fő források?
- Ez az ember orgazda.
- Ezt már mondta.
- Régi ékszereket vásárol fel, amelyek lényege a szép foglalat az értéktelen gránitkövek vagy rubinutánzatok körül.
- Folytassa – mondta Mason.
- Az ékszer ott van egy darabig az üzletben, aztán az aranyfoglalat megmarad, de a gránit eltűnik és egy nagy gyémánt kerül a helyére.
- Aztán? – nógatta Mason.
- Aztán eladja az ékszert valamilyen óriáskonzernnek, akik az antik ékszerfoglalatokból kiszedik a jó köveket, újra foglalják, mondjuk platinába, s így bocsájtják tovább áruba. A régi foglalatot kő nélkül dobják piacra.
- Hogyan vette észre?
- A múlt héten jöttem rá, amikor véletlenül felismertem egy gránátokkal teli aranyékszert. Két gránátkő eltűnt, s a helyét két ragyogó gyémánt foglalta el, így tetemesen megnövelte az értékét
- Értem – bólintott Mason elgondolkodva.
- Folytassa, Halstead – nógatta Paul Drake – mondja el a többit is!
- Nos, Mr. Mason, ha valaki ilyen üzletet akar kötni, s különösen, ha ezeket nem akarja a könyvvitelben láttatni, nagy összegű készpénzre van szüksége.
- Rendelkezik Freemont ilyen összegekkel? – kérdezte Mason.
- Bizony, – állította Halstead – de a múlt hétig nem tudtam róla. Tudomásul kellett vennem, hogy végülis az én tevékenységem lesz gyanús, hiszen én vagyok könyvelői alkalmazásban, így hát titokban leltárt készítettem.
- Miről?
- A készpénzről.
- És változott az összeg?
- De még mennyire! Húszezer dollár készpénzt tartott a padló alatt egy üregben, és ez az összeg egyik nap hatezer-kettőszázhetvenöt dollárra csökkent, majd tizennyolcezerre nőtt, aztán pénteken korán reggel tizenkettőezerre apadt, s miután Freemont bejött, megint tizennyolcezer fölé nőtt.
- Hogyan történik mindez?
- Nyilvánvalóan a készpénz egy részét azoknak fizetik ki, akik lopott drágaköveket hoznak eladásra, de lényegében akárki hozzányúlhatott.
- Mit ért ezalatt? – kérdezte Mason.
- Rodney Banks jó gyerek. Fiatal és néha arrogáns, vállveregető modorban beszél, mint a mai fiatalok általában. Freemont azzal vádolja Bankset, hogy sikkasztott a készpénzből, amely a szabályos üzletmenethez szükségeltetik, s amelyet a páncélszekrényben tartunk. Én tudok segíteni. Véletlenül tudom, hogy azoknak a száz dollárosoknak az egyike, amelyek még a páncélszekrényben voltak csütörtök éjjel, péntek reggelre a padló alatti titkos üregbe került.
- Honnan tudja? – érdeklődött Mason.
- Mert lejegyeztem a bankjegyek számát. Minden egyes száz dolláros bankó számát lejegyzem, amióta megtaláltam a padló alatti titkos helyet.
- Mason elgondolkozva tanulmányozta emberét.
- Mindezzel a rendőrséghez kell fordulnia – mondta.
- Szándékomban is áll. Én nem akarok résztvenni ilyesmitben, de a lényeg, hogyha készpénzt

bűvészkedtek a páncélszekrényből a padló alatti rejtekhelyre, nincs olyan hatalom, amely bizonyítani tudná a hűtlen pénzkezelést és... nos, és a Rodney Banks elleni vád semmissé válik.

– Pillanat! Azonnal meglátjuk, el tudom-e érni Tragg hadnagyot?

Paul Drake összevonta a szemöldökét. – Tragg hadnagyot?

Mason bólintott. Drake felvette a telefont és kiszólt a központoshoz.

– Kapcsolja Tragg hadnagyot a gyilkossági csoporttól, ha ugyan még nem ment haza, hogy nyugovóra térjen.

– Gyilkosság? – rökönyödött meg Halstead. – Ugyanez a csoport foglalkozik a hűtlen pénzkezeléssel és a sikkasztással is?

– Nem egészen – mondta Mason. – De ma, az este folyamán meggyilkolva találták Marwin Freemontot a Foley Motelben.

– Micsoda? – kiáltott Halstead.

– Nancy Banks is ott volt. A holttestet az ő szobájában fedezték fel.

– Ez sok mindent megmagyaráz – tűnődött Halstead. – Freemont azt mondta, bizonyosnak tartja, hogy a sikkasztott pénzből valamennyi Nancynél van, és így vagy úgy, de visszaszerzi. Azt mondta, hogy a lány még képes lenne a rendőrséghez fordulni, mindegy mi történik.

Drake hangja hallatszott:

– Egy pillanat Tragg hadnagy! Perry Mason kíván beszélni önnel – s átadta a kagylót az ügyvédnek.

– Halló hadnagy – kezdte Mason. – Nem voltam biztos benne, hogy nem indult-e már haza.

– Nem tudta, hogy mindig szolgálatban vagyunk? – kérdezte Tragg szárazon.

Mason folytatta.

– Küldök egy tanút, ha van még ideje rá, hogy meghallgassa.

– Milyen tanút?

– Egy Larsen Halstead nevű egyént, aki Freemont alkalmazottja volt, mint könyvelő.

– Már kerestük – mondta Tragg. – Tudom, hol lakik, s odaállítottuk egyik emberünket, hogy próbálja megvárni és behozni. Beszélni akarok vele!

– Itt van velem és mindjárt úton lesz magához taxival – ígérte Mason.

– Most magával van?

– Igen.

– Ne engedje taxiba szállni – mondta Tragg, – ne engedje szem elől. Azonnal küldök érte egy rádiós kocsit.

– Paul Drake irodájában vagyunk.

– Gondoltam – mondta Tragg – mert Drake kapcsolta a hívást és felteszem, maga meg jól kioktatta a fickót, hogy úgy adja el a sztorit, mint ahogy maga el szeretné hitetni a rendőrséggel.

– A történet érdekes – vélte Mason, – s egyáltalán nem érdekel minket, hogy a rendőrség elhiszi-e vagy sem. A bíróság hinni fogja.

– Ennek örülök – mondta Tragg. – Néha ellenségesen vagy gúnyosan hangzik, amit mondok Perry, pedig megkísérlek barátságos lenni akkor is, ha ellenlábasként vagyunk. Mondja, csak nem azért ment be Drake irodájába, hogy megbízza, küldjön ki embereket, akik a maga ügyfelét, Nancy Bankset keresik?

– Nem értem, hol lehet – mondta Mason.

– Szüntesse be a találgatást – jelentette ki Tragg. – Velünk van. Minden valószínűség szerint megpróbálja elérni magát telefonon, de nincs értelme, hogy még ma éjszaka lássa, Perry.

Olyasmért tartóztattuk le, amiért nem tehet le óvadékot. Csakhogy tudja, a vád: gyilkosság előre megfontolt szándékkal.

– Azt hittem elengedték – mondta Mason – és a lelkére kötöttem, hogy ne hagyja el a várost. Mi

történt, hogy megváltoztatta az elhatározását?

– Dörzsölt kis mutatványt akart rendezni, Perry – folytatta Tragg. Messziről maga szemmel tartotta, hogy észrevegye az esetleges követőket, de a rendőrség túljárt az eszén.

– Mi történt? – kérdezte Mason.

– Tartok tőle, hogy hivatali titkot sértek, ha elmondom pontosan, hogy történt. Majd holnap megtudja az ügyfelétől. Minden, amit mondhatok, hogy itt van.

– Úgy érti, történt olyasmi, ami azt a meggyőződést keltette, hogy gyilkosság vádjával kell letartóztatnia?

– Nos, általában nem kürtölöm szét az információkat, Mason, de ez egy sajátos ügy, s úgy gondolom, maga őszinte ember, még ha az államügyész nem is így gondolja. Nem hiszem, hogy magának bármi része lett volna az egészben, de talán jól teszi, ha meggondolja, hogyan védelmezze saját magát.

– Miben nem volt részem? – érdeklődött Mason.

– Valójában, míg az ügyfelét kísérte távolról, arra ügyelve, hogy a rendőrség ne kövesse, ő lefordult az útról az OSGOOD Pisztrángtenyészet felé, megállt az iroda előtti óriástartálynál, hogy szárazjégcsomagokat rámoljon ki, amikor a rendőrség rajtakapta, s faggatni kezdte, mit is csinál?

– És mit mondott?

– Legjobb, ha majd ő mondja el. Én már eleget meséltem. A kerületi ügyész szerint a maga tanácsára ment oda, hogy megszabaduljon a terhelő bizonyítékoktól.

– És a rendőrség odáig követte? – kérdezte Mason.

– A rendőrség nem olyan naiv, mint feltételezik – biztosította Tragg. – Amikor megtaláltuk a szárazjégtartó nyomtatott címkéjét, kis telefonnyomozás után kiderítettük, hogy a tartókat az OSGOOD Pisztrángtenyészetnek nyomtatták. Kiküldtünk egy rádióautót, hogy egy tiszt megsejtsen a szeméttartályt. Meg is találta a kiürített kartonokat, így azt az utasítást adtam az embereknek, hogy hajtsanak le az útról, húzódjanak a bozótosba és várjanak. Ez akkor történt, amikor megmutattam magának a kartondarabot és megkérdeztem az ügyfelét, tud-e róla valamit, majd szabadon engedtem magukat, azzal a kikötéssel, hogy a hölgy ne hagyja el a várost. Persze a kerületi ügyésznek az a véleménye, hogy az ügyfele pontosan elmondta magának, hová rejtette a tartályokat, és a maga tanácsára indult el, hogy kiszedje és eltüntesse a csomagolásokat, míg maga biztos távolságból kísérte, hogy azonnal észlelje, ha a rendőrség követné.

– Nos, köszönöm a tippet – búcsúzott Mason.

– Ez nem tipp. Ez hivatali udvariasság – mondta Tragg. – Én köszönöm, hogy telefonált Halstead miatt. Tartsa ott, míg megérkeznek az embereim. Én személy szerint nagyon remélem Perry, hogy nem jutott eszébe azt tanácsolni a lánynak, hogy szedje ki a konténereket. Jobban kéne bízni a rendőrség eredményes működésében.

– Megkísérlem, hogy ne legyek naiv – ígérte Mason.

– Jól teszi – fejezte be a beszélgetést Tragg és lecsapta a kagylót.

Három perc múlva egyenruhás rendőrtiszt jelent meg Drake irodájában.

– Laren Halstead itt van?

Halstead felemelkedett.

– Én vagyok – mondta.

– Velem kell jönnie – jelentette ki a rendőr.

– Rendben van, uram.

Miután Halstead távozott, Mason megszólalt:

– Paul, remélem felvetted ezt a beszélgetést?

– Minden szavát – biztosította Drake. – Nem láttad, hogy megnyomtam a magnó

felvevőgombját? Mit mondott neked Tragg? Úgy viselkedtél, mintha valami nagy megrázkódtatás ért volna!

– Ért is – felelte Mason – felfüggesztheted Nancy Banks keresését. Börtönben van előre megfontolt gyilkosság vádjával. Részemről indulok haza, s megpróbálok aludni valamennyit. Ajánlom, te is tedd ezt!

XI. fejezet

Nancy Banks könnyáztatta arccal tekintett Perry Masonra a kerületi börtön „beszélőre” kijelölt helyiségében.

– Hazudtam magának – mondta. – Nem vagyok méltó arra, hogy segítsen nekem. Tudom, hogy visszaadja a megbízást és nem tehetek semmit. Nem is hibáztatom.

– Maga az ügyfelem – felelte Mason – és én kitartok az ügyfeleim mellett. De meg kell mondanom, maga egy megveszekedett bolond. Most mondja el, mi történt?

– Hazudtam.

– Tudom, hogy hazudott.

– Meg akartam akadályozni, hogy hamis váddal illessenek – mondta remegő ajakkal.

– Ki akarta gyanúba keverni?

– Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy mikor láttam a szárazjégtartókat a holttest körül, tudtam, mi történt. Valaki tudott arról, amit mondtam, hogyan lehet félrevezetni a rendőrséget a gyilkosság időpontját illetően, és kihasználta azt, engem akart gyanúba keverni.

– Mikor látta meg a szárazjeget?

– Röviddel azután, hogy felfedeztem a holttestet.

– S ez mikor történt?

– Hát, amikor visszatértem a motelhoz, éreztem, hogy valami nincs rendben. Én bezártam az ajtót, s visszatérve nyitva találtam. Olyan érzésem volt, hogy valaki benn járt... és féltem.

– Mit tett?

– Körülnéztem, kinyitottam a fürdőszobaajtót... és megláttam...

– Rendben van. Azután mi történt?

– Kimentem a telefonfülkéhez és felhívtam újra Mr. Drake irodáját. Aztán addig váraкоztam a fülkénél, amíg megkaptam az üzenetet, hogy maga elindult ide.

– Aztán?

– Aztán visszamentem a motelhoz és az autóban vártam. Nem akartam bemenni és egyedül maradni azzal...

– Azután?

– Aztán mégiscsak erőt vettem magamon, bementem, hogy megnézzem, valóban halott-e? Szörnyű érzésem támadt, hogy talán még nem is halott, én meg ott ülök kinn az autóban és hagyom elvérezni, meg hasonlók.

– Rendben van. Bement. Aztán?

– Lenyúltam, hogy kitapogassam a pulzusát. A bal kezem hozzáért valamihez, ami olyan hideg volt, mint a jég, és akkor megláttam ott a szárazjeget és az OSGOOD Pisztrángtenyészetnek nyomtatott címkét. Akkor aztán pánikba estem. Teljesen elvesztettem az önkontrollomat. Sose fogom megtudni, miért tettem, amit tettem.

– Most ne ez érdekelje. – sürgette Mason. – Mit tett pontosan?

– Felkaptam a szárazjeget, kirohantam és beraktam a kocsiba... Tudtam, hogy alig öt percnyire

vagyok a tenyésztőtől, s tudtam azt is, hogy van ott egy nagy hulladéktartály a szabad ég alatt. Ott a farmon is használnak szárazjeget és biztos voltam benne, hogy ha beteszem a kartondobozokat a tartályba, a szárazjég elpárolog mielőtt valakinek is lehetősége lenne egy pillantást vetni a csomagolásokra. Akkor természetesen azt feltételeznék, hogy olyan dobozokról van szó, amelyeket a farmon kiselejtezték.

– Folytassa – mondta Mason.

– Tökkelütött módjára cselekedtem. Teljesen elfelejtkeztem az ujjlenyomatokról... ó, Mr. Mason, csak most az egyszer bocsásson meg nekem, esküszöm... ígérem, soha, de soha nem vezetem többé félre.

– Folytassa – utasította Mason. – Pontosan tudnom kell, mi történt.

– Nos, Tragg hadnagy megmutatta azt a kartondarabot a jégtartóból és maga is beszélt az ujjlenyomatokról, s bennem a vér is megfagyott. Akkor jutottak először eszembe az ujjlenyomatok. S amit maga nem tudott, de én tudtam, hogy az OSGOOD Pisztrángtenyészet jégtartóira saját hirdetést nyomtattak és én jól láthattam azon a kartondobozon, amit a rendőrtiszt a kezében tartott.

– Akarták is, hogy lássa. Megmondtam előre, hogy csapdát állítanak magának. A hadnagy már akkor kiküldte a tisztjét a farmra. Maga pontosan a kezükre játszott.

– Most már tudom. Olyan ostobán viselkedtem.

– Térjünk vissza arra, hogy mit csinált – mondta Mason. – Összeszedte a szárazjégtartókat, berakta az autóba, elvitte a farmra és bedobta a szeméttartályba?

– Igen.

– Egyszerűen a szemét tetejére dobta a csomagolásokat?

– Nem. Benyúltam mélyre, s úgy helyeztem el valamennyit, hogyha az emberek felnyitják a tartályt, ne lássák meg mindjárt a dobozokat. Nem akartam, hogy egy csomó félig üres doboz feltűnést keltsen, ráadásul kettőn már vérnyomok is voltak.

– Ez végre magyarázatot ad arra, miért volt olyan jéghideg a keze, amikor visszatért a motelhez – mondta Mason.

– Próbáltam tréfával elütni a dolgot, de nem sikerült – mondta a lány. – Magam sem vettem észre, milyen jeges a kezem.

– S miután eszébe jutott a nyomtatott hirdetés, a vérnyomok és ujjlenyomatok, úgy döntött, hogy ha tiszta a levegő és nem követi rendőrautó, visszatér a farmra és kiszedi a jégtartókat a szemétből.

– Igen.

– Mit csinált volna velük?

– Bedugtam volna valamennyit egy zsákba, súlyt tettem volna bele és elsüllyesztettem volna a legmélyebb tóba. Meg akartam semmisíteni valahogy az ujjlenyomatokat. Úgy gondoltam, ha a rendőrség mégis megtalálja a kartonokat, az kockázatos lenne. De nem merem az autóban tartani őket, mert féltem, hátha megállítanak. De mégiscsak el kellett tüntetni valahogy az ujjlenyomatokat. Arra gondoltam, hogy a hideg víz megteszi a magáét.

– Megtalálta és kivette mind a tíz tartót?

– Igen.

– Mindegyiket?

– Azokat is, amelyeken vérfoltok voltak?

– Igen, mindet.

– Aztán mi történt?

– Aztán hirtelen fény vakított el, pont a szemembe. Egy férfi mögém került. Nem is hallottam.

Az előttem álló férfi, aki a fénycsóvát az arcomra szegezte, megszólalt: – Rendőrtisztek vagyunk,

asszonyom! Ne mozduljon!

– Mit csinált?

– Felsikoltottam. Annyira megijedtem. Ilyet... ilyet... soha sem éreztem még életemben. A lelkem is összezsugorodott. Majd megőrültem, úgy féltem.

– Persze – mondta Mason. – Hiszen tetten érték. Bűnösnek érezte magát. Megkísérelt magyarázatot adni? Mit szólt egyáltalán?

– Mr. Mason. Nem volt mit mondanom. Megpróbáltam kieszelni valamit, a fél karom odaadtam volna egy jó hazugságért. De semmi sem jutott eszembe. Csapdában voltam. Teljesen szótlánul álltam ott. Semmit sem tudtam kinyögni.

– El tudom képzelni – mondta Mason. – De ők nem hagyták ennyiben a dolgot, magyarázatot követeltek. Tudni akarták, mi keresnivalója volt a szeméttartónál. Azt mondták, ha elfogadható magyarázatot tud adni, nincs mitől tartania, épp annyira szeretnék bizonyítva látni az ártatlanságát, mint saját maga, hogy tapasztalatból tudják, sokszor tesz az ember olyan dolgokat, amelyek bűnös fényben tüntetik fel és valaki bűnösnek is tűnhet, ha a dolgok logikája indokolja a bűnösséget.

– Mr. Mason! Maga pontosan tudja, miket mondtak! Honnan tudja?

– Szabványszövegek – legyintett Mason. – De maga mit csinált? Mit felelt? Valahogy csak megpróbált védekezni?

– Nem tudtam, Mr. Mason. Nem jutott eszembe semmi, amit mondhattam volna. Végül összeszedtem magam és azt mondtam, ha nem bíznak bennem, semmiféle magyarázatot sem fognak elég jónak találni, legjobb, ha az ügyvédemmel lépnek kapcsolatba.

– Nyaggatták tovább?

– De még mennyire! Kérdezősködtek, majd beraktak egy kocsiba és a börtönben kötöttem ki. Küldtek egy felügyelőnőt és megszakítás nélkül, úgy tűnt, órákig vallattak.

– Mit csinált?

– Én ültem és nem moccantam. Eljutottam arra a pontra, amikor az ember érzi, akármit mond, csak rosszabb helyzetbe kerül. Elhatároztam, hogy egy szót sem szólok... Valószínűleg ez volt a legrosszabb, amit tehettem.

– Ilyen körülmények között ez a legjobb, amit tehetett – vélte Mason, homlokát ráncolva és igyekezett felmérni a helyzetet.

Hirtelen megszólalt:

– Oké. És most árulja el, hogyan történt, hogy megfogadta azt a lovat? Kitől kapta a tippet?

– Nem kaptam tippet. Mason bosszús képet vágott.

– Rendben van, Nancy – mondta. – Azt hiszem útjaink elválnak, most már épp eleget hazudott nekem. Ha mondhatok valamit magának, hát tudja meg, hogy maga nagyon rossz hazudozó! Hogy azért, mert nincs elég gyakorlata vagy mert olyan rossz véleménye van a hallgatói intelligenciafokáról, nem tudom. De maga...

– Mr. Mason, kérem, kérem szépen – könyörgött Nancy Banks. – Igazat mondok. Az abszolút, teljes igazságot.

– Ne csacsiskodjon – mondta Mason. – Valamilyen erős kényszerítő okból fogadott arra a lóra. Ezt a lovat még a bennfentes információk sem tartották nyerőnek, különben az esélyek nem lettek volna ilyen nagyok. Ha a maga helyzetében egy fiatal nő ötszáz dollárt tesz az első helyre, ilyen esélyek mellett az több, mint megérzés!

Mason az ajtó felé indult.

– Várjon, Mr. Mason! Hadd magyarázzam meg.

A férfi megállt, félig visszafordult.

– Nem volt semmiféle előérzetem. Nem is kaptam tippet... Csak azért fogadtam meg., hogy

megértse... mert az egyetlen ló volt, amire tehettem.

– Nem értem – mondta Mason.

– Nem szívesen mondom el Mr. Mason, mert ez másra nézve... nos, kellemetlen... szóval...

– Folytassa – kérte Mason.

– Rod miatt – mondta a lány.

– Rod? A bátyja?

– Igen... ő... sikkasztott több ezer dollárt és nem tudta visszafizetni a pénzt és valaki felfedezte a sikkasztást.

– Kicsoda? – kérdezte Mason.

– Azt hiszem Mr. Halstead volt az. A könyvelő. De nem tudom pontosan. Nem kérdeztem.

– Honnan tudja, hogy a bátyja sikkasztott?

– Ő maga mondta telefonon. Felhívott, hogy elbúcsúzzon tőlem. Azt mondta, hogy legközelebb, ha beszélünk, talán már börtönben lesz.

– És miért akart elbúcsúzni? Mit akart?

– Miért gondolja, hogy akart valamit?

– Eszembe jutott – mondta Mason. – Mit akart?

– Pénzt...

– Mennyit?

– Amennyi elég a sikkasztott összeg fedezésére.

– Adott neki?

– Nem.

– Miért?

– Nem volt mit adnom.

– Mit csinált?

– Az egyetlen lehetséges dolgot, Mr. Mason, amit az én helyzetemben lévő nő tehet, ha gyorsan, nagy összegű pénzre van szüksége. Kimentem a lóversenyre és megtettem a pénzt az esélyek ismeretében a legtöbbet hozó lóra, illetőleg arra, amely hoz annyit, ha nyer, amennyire szükség van.

– Micsoda.... Szent ég... – mondta Mason. – Elveszthette volna... Folytassa. Teljes képtelenségnek hangzik, de valahol logikus.

– Érti már, Mr. Mason? Abszolút logikus. Az ötszáz dollárral nem értem semmit. A bátyámnak szüksége volt pénzre. Sok pénzre és azonnal. Készpénz kellett és úgy, hogy az emberek ne tudhassák, kitől kapta. Ezt tettem. A bátyám elmondta, hogyan vett ki pénzt a titkos pénztartóból, amit felfedezett. Azt hiszem úgy fogalmazott, hogy rejtett készpénz szekrény... Még kérdeztem is, hogy a kisebb kiadások fedezésére szolgáló készpénz kasszára gondol-e, de azt mondta, nem. Mason gondolkodva összehúzta a szemét. – Kezdem érteni a dolgot – mondta. – Folytassa!

– Ez minden. Összeszedtem minden pénzem, kimentem a lóversenypályára és megtettem arra a lóra, amelynek olyanok voltak az esélyei, hogyha bejön, nyerek vele annyit, amennyivel kezdhetek valamit. Szörnyen éreztem magam, Mr. Mason. Ha tudni akarja a igazságot, csöppet sem reménykedtem abban, hogy nyerni fogok. De tudtam, hogy az ötszáz dollárral semmit sem ér Rod, én meg amúgy is le voltam égve...

– Tiszta örület, így választani lovat – mondta Mason, – de ebben az esetben ez úgy tűnik, működött.

– Igen, működött, Mr. Mason és...

– Várjon csak – vágott közbe Mason.

– Rodney megfogadta ötven dollárral ugyanazt a lovat. Ez hogy történhetett?

– Általában ugyanúgy érvelt, mint én – mondta Nancy. – Pénzre volt szüksége és gyorsan, de

nyilván csak kis összeget tudott felhajtani. Így megtette ötven dollárral ezt az esélytelen lovat és másik ötven dollárral valamelyik bennfentes tippjét, amelyről úgy érezte, győzni fog.

– És maga miért nem csak ötven dollárt fogadott? – tudakolta Mason.

– Mert kellett annyi, hogy fedezzem a hiányt.

– Mennyi volt?

– Rodney azt mondta, hogy négyezer dollár körül.

– Miért nem csak háromszáz dollárt tett mondjuk Gyalogosra és másik kétszáz dollárt egy másik kis esélyesre?

– Mert eleget tudok a lóversenyről ahhoz, hogy tisztában legyek vele, a jelzett esélyek nem meghatározók, csak durva becslések és a valódi esélyek attól nagyon–nagyon különbözők lehetnek. Különösen akkor, ha az előrejelzések alapján a nagy nyerési lehetőség reményében sok elkeseredett ember megteszi a lovat... szóval olyanok, mint én...

– És miért nem váltotta be a nyereményt?

– Ott voltam a lóversenypályán. A bátyám nem tudta. Ő is ott volt. Tudtam. Láttam is. És tett a lóra. Ezt csak a futam után tudtam meg, mert olyan izgatott voltam, hogy remegtem, mint a nyárfalevél. Épp a kasszához indultam, ahol a száz dolláros fogadásokat fizették ki, s akkor láttam a bátyámat a másik kasszánál. És ott volt Freemont is. Rettenetes botrányt csinált. Azt állította, hogy a megtett összeget az ő pénzéből sikkasztotta Rodney, ezért a nyereményt őt illeti meg, s kiderült az is, hogy elfogatóparancsot adatott ki Rodney ellen, sőt már a rendőrtisztek is megérkeztek... ó, szörnyű volt!

– Folytassa! – mondta Mason.

– Miután biztos voltam benne, hogy megfigyelés alatt tartották a fogadókabinokat, tudniuk kellett, hogy én is ott vagyok.

– Ismeri magát Mr. Freemont személyesen?

– Persze. Ismert és nem kedvelt... illetőleg... szóval kedvelt... de én őt nem...

– Próbálkozott? – érdeklődött Mason.

– Fogdosott és tapogatott – folytatta a lány. – Olyan apáskodó módon kezdte. Nála dolgoztam és hogy szívességet tegyen nekem, alkalmazta Rodney-t is... De egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy ki akar kezdeni velem.

– Szóval felmondott és nem ment tovább az iroda környékére?

– Így volt.

– A bátyja bevallotta magának, hogy sikkasztott?

– Igen.

– Mit mondott, mennyit?

– Háromezeröttszáz és négyezer dollár között.

– Úgy tudtam, akkor csak ezer vagy ezeröttszáz dollár volt.

– Egy bizonyos időben ezeröttszáz is volt – mesélte a lány. – Aztán Rodney nyert néhányszor és sikerült csökkentenie az összeget. De én tudtam, hogy a bomba bármikor robbanhat. Elég pénzt akartam összeszedni ahhoz, hogy egyszer és mindenkorra rendezhesse az ügyét, s ezáltal megszabaduljon attól az anyagi nyomástól, ami további sikkasztásra ösztönözné.

– Fizetni pedig nem tudott?

– Nem, el is volt keseredve. Az utolsó pár száz dollárt költötte el... azt hiszem, megint megkísérelt sikkasztani. Pontosan úgy érezhetett mint én, a végletekig hajlandó lett volna elmenni. Az már mindegy, hogy ötezer dollár vagy éppen háromezeröttszáz dollár a sikkasztott összeg. De valaminek történnie kellett. Nem tudom, mi volt az, de nem jutott több készpénzhez. Mindenesetre száz dollár volt az összes pénze, amivel a lóversenypályára ment. S ezt meg is játszotta.

Mason átgondolta a hallottakat, majd hirtelen megszólalt.

– Rendben Nancy, megmondom mit tegyen. Mindenekelőtt egy szót sem. Senkinek ne mondjon semmit. A rendőrség ismételt ki akarja hallgatni. Megpróbálnak mézes–mázos szavakkal hatni magára. Azt mondják majd, hogy tudják, fedezni szeretne valakit, és ők szeretnék ha...

– Ő már mondtak ilyesmit.

– De nem mondott semmit a bátyjáról?

– Mostanáig nem.

– Oké. – ismételte Mason. – Egy szót se szóljon. Csak annyit ismételjen, hogy én vagyok a jogi képviselője és akármilyen felvilágosítást szeretnének, kérdezzenek engem, éri a rendelkezésükre állok mindenben. Aztán van itt egy másik dolog, amitől óvnom kell, s az a sajtónyilvánosság. Riporterek és érzelmes újságírók, írók és mindenféle firkászok megkörmökezik exkluzív interjút kérve, s mindegyikük hangsúlyozni fogja, hogy mennyivel előnyösebben alakulhat az ügye, ha maga mögött tudhat egy sokat olvasott hírlapot és ha beszél velük, ők majd megkísérlik a lehető legpozitívabb fényben feltüntetni a nyilvánosság előtt.

– És ez hazugság lenne? – kérdezte a lány.

– Nem feltétlenül – mondta Mason. – Ezek közül némelyik riporter rendkívül egyenes. Nem foglalna állást az események illetően, de megkísérli, hogy olvasóinak kedvező képet alkosson magáról, az életéről, a jelleméről, a megszedült kislányról, aki eddig soha nem keveredett semmibe, aki megbízható titkárnőként dolgozott, akin most úrrá lettek az események és börtönben ül, várva, hogy elítéljék előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosságért. Mindegyikük leírja és jellemzi, megszólaltatja és beszélgeti a szerelmi életéről, aztán összehoznak egy érzelgős történetet, mely felkelti a közvélemény együttérzését.

– De előbb beszélnem kell, nem?

– Általában. Néha csak azért akarnak szimpátiát kelteni, mert az újságnak kell a hírverés.

Leginkább az interjúalany történetét tupirozzák fel.

– Ne szolgálgak történettel?

– Akármilyen történet, senkinek egy szót sem – figyelmeztette Mason. – Egyszer és mindenkorra állapotunk meg ebben. Képes rá?

– Igen.

– Megerőltető lesz, bátorságot és határozottságot követel.

– Tudom tartani a szám, elég van már a rovásomon. Mindent megteszek, amit kér, Mr. Mason, csak ne hagyjon cserben.

– Rendben van – mondta Mason – akkor munkára. Rengeteg dolgot kell elintéznem. Maga meg csöndben marad, ez a feladata.

Az ügyvéd jelezte a felügyelőnek, hogy látogatása véget ért. Beszállt a liftbe, majd a földszintre érve, egy telefonfülkéből felhívta Paul Drake-t.

– Itt Perry beszél, Paul – mondta, amint meghallotta a detektív hangját – megbízásom van a számodra.

– Mondd!

– A törvény nem tartja megengedettnek, hogy egy halott személyes tulajdonában lévő tárgyakról leltárt készítsenek, kinyissák a páncélszekrényét, illetve hasonló dolgokat, hacsak mindez nem az Állami Örökösödési Adóhivatal képviselőjének jelenlétében történik.

– És?... – tudakolta Drake.

– A rendőrség leltárba fogja venni Freemont irodájában a páncélszekrény készpénz-állományát, illetőleg a titkos üreg tartalmát. Miután tudomása van róla, hogy a titkos üregben nagy csomó készpénz található, értesítenie kell a Hivatalt.

– Folytasd! – mondta Drake.

- Felkéri az Örökösödési Adóhivatalt, hogy küldjön valakit a helyszínre és képviselje magát. A rendőrség türelmetlenül rágja a körmét, amíg eltávolítják a vörös szalagot, tudod, amíg feloldják a zárlatot.
- És mi közünk mindehhez?
- Jelen szeretnék lenni, amikor kinyitják a titkos ládát a padló alatti üregben – mondta Mason.
- Kizárt dolog – mondta Drake. Nem nyúlnának hozzá a jelenlétedben. A rendőrség kiebrudalna nemcsak a házból, hanem az egész háztömbből. Te a védelem képviselője vagy s eszükben sincs ezüstitálcán, előre átnyújtani neked a bizonyítékokat.
- Pedig meg fogják tenni – állította Mason. – Tudom, hogy vannak összeköttetéseid az Örökösödési Adóhivatalnál. Szólj nekik telefonon, hogy szeretném, ha engem jelölnének képviselőjüknek. Csak arra az alkalomra, amikor meg kell jelenni a helyszínen, mikor a leltárt készítik.
- De miért, Perry? Úgyis lelkiismeretes leltárt készítenek!
- Tisztában vagyok veled, – mondta Mason – de szeretném látni, hogy néz ki az egész hely. Fel akarom mérni a helyzetet, mielőtt megjelenek a bíróság előtt, hogy ellássam az előre megfontolt gyilkossággal vádolt Nancy Banks védelmét.
- Ez rossz fényben tüntetné fel az Örökösödési Hivatalt a rendőrség előtt – állította Drake.
- Nem feltétlenül, – mondta Mason – mindenesetre próbáld meg.
- Jó, – sóhajtott Drake kétkedően – megpróbálok. Talán sikerül is... ha a törvény lehetőséget ad rá. Ha nem engedélyezi, talán akkor is lehet szerezni valamilyen meghatalmazást.
- Csak ennyire van szükségem – mondta Mason. – Meghatalmazásra. Indulok az irodába. Te kezdj el telefonálni, s próbáld megszervezni mindent, mielőtt odaérek!

XII. fejezet

Mason beillesztette a kulcsot a zárba. Az iroda folyosóra nyíló ajtaja kitérült, s az ügyvéd Della Street mosolygós arcával találta szemben magát.

- Hogyan alakulnak a dolgok, főnök? – érdeklődött a lány.
 - Átkozott legyenek, ha tudom – rázta a fejét az ügyvéd. – Amikor látom ezt a lányt, elhiszem a történetét. Alig hagyom ott, úgy érzem, a világ legdörzsöltebb kis hazudozójával van dolgom. Hallott valamit Paulról?
 - Azt üzeni, hívja fel, amint megérkezik. Mason intett és Della tárcsázott.
 - Mindjárt lejön – mondta. – Milyen az ügyfelünk sztorija?
 - Annyira valószínűtlen, hogy szinte nincs is értelme. Hallom a kerületi ügyész maró gúnytól csöpögő hangját, amint azt mondja: „Nos, Miss Banks, elmondaná még egyszer az elbeszélésnek azt a részét, amint a rendőrtisztek észrevették a szeméttartónál, amint kaparja ki a szárazjégdobozokat, mert attól tartott, rajta vannak az ujjlenyomatai? Ha az ügy ezen részét tisztázza, azt hiszem, befejezhetem a keresztkérdések feltevését”
 - Ilyen rosszul áll a dolog?
 - Még rosszabbul – felelte Mason.
- Drake jellegzetes kopogása hallatszott az ajtón. Della Street beengedte. Paul már beszélt, mielőtt még az ajtó nyitva lett volna.
- Rossz hírt kell közölnöm, Perry, csak azért kukkantottam be, hogy halljam, hogyan tovább.
 - Semmi esély az Örökösödési Adóhivatalnál?
 - Semmi. Még akkor sem tudnák megtenni, ha akarnák, és eszükbe sincs akarni, a Kerületi Ügyészi Hivatallal a nyakukon.

Mason sóhajtott.

- Ma reggel kinyitják a titkos rejteket, ahol a pénzt őrizték. Tudni akarják, mennyi van ott?
- Vajon mikor lesz a szemle?
- Az Állami Örökösödési Adóhivatal megbízottjának is jelen kell lennie.
- Annyit tudtam tenni, – mondta Drake – hogy a lelkükre kötöttem, találjanak ürügyet egy bizalmas telefonra, mikor kerül sok a hivatalos értébecslésre. A rendőrség természetesen akár mikor helyszínelhet azzal, hogy nyomokat keres, nem értéktárgyakat.
- Tudom – mondta Mason. – De nagy összegű készpénzről lévén szó, a rendőrség éppen olyan elővigyázatos lesz, mint bárki más. El fog tartani egy darabig... Paul, mit tudtál meg Freemontról?
- Csak statisztikai adatokat. Ötvenegy éves volt, nő, külön élt a feleségétől, de nem vált el, gyerekei nem voltak.
- Nem vált el? – szakította félbe Mason.
- Nem.

Az ügyvéd pattintott az ujjával.

- Mit tudsz az özvegyéről?
- Inez Freemont – kezdte lapozni a jegyzeteit Drake – pénztárosként dolgozik a „Rács és Arany” nevű kávéházban. Jelenleg reggel nyolctól délután négyig dolgozik. Tíz-tizenegy évvel lehetett fiatalabb Freemontnál. Három éve házasodtak. Egy év óta különélnék. Válás nem történt. Mason hátralökte a székét.

- Gyerünk Paul! – mondta, majd egy pillanat múlva Della Street felé fordult. – A legjobb, ha maga is jön, Della, hozzon jegyzetfüzetet. El ne felejtse megörökíteni, amikor azt mondom, hogy én nem üzletet hajtok fel, hanem egy gyilkossággal vádolt személy, mégpedig a férje meggyilkolásával vádolt személy ügyvédje vagyok. Induljunk!
- A te kocsiddal vagy az enyémmel?
- Az enyémmel – mondta Mason. – Én vezetek. Tudod a kávéház címét?
- Megvan – mondta Drake. – Nem akarsz előbb odatelefonálni?

Mason gondolkodott pár pillanatot. – Nem! – mondta végül. – Csináljuk csak rajtaütésszerűen. Még felhívna a rendőrséget, én pedig nem akarok bennük bizonyos gondolatokat kelteni.

Az irodából Mason autójához siettek.

Az ügyvéd gyakorlottan kerülgette a forgalmat, s hamarosan a Drake által adott címre ért. A kávéház forgalma elég lanyha volt ebben az órában. Egyenesen a pénztárhoz mentek. A pénztárban ülő szőke felemelte pillantását a magazinról, amit éppen tanulmányozott, és átható szürke szemével gyorsan felbecsülte őket.

- Segíthetek? – kérdezte.
- Maga Inez Freemont?

Hosszú pillanatig kifejezéstelen csend volt.

- Igen. Miről van szó?
- Perry Mason vagyok – mondta az ügyvéd. – A hölgy Della Street, a titkárnök. Engedje meg, hogy bemutassam Paul Drake-et, ő magán detektív. Őszinte és korrekt szeretnék lenni. Mindenekelőtt tudnia kell, hogy a férje halott., és...
- Mindent tudok – felelte az asszony – itt volt a rendőrség. Szerették volna, ha valamilyen használható felvilágosítással tudok szolgálni.
- És tudott?
- Nem.
- Ismeri a halál körülményeit?
- Igen.

- Ez ugyan személyes ügye, – mondta Mason – de értesüléseim szerint elhidegült a férjétől.
- Igen.
- Megmondaná miért?
- Nem.
- Mrs. Freemont – folytatta Mason, – nyílt kártyákkal játszom. Egy fiatal lányt képviselek, Nancy Bankset, akit jelenleg azzal vádolnak, hogy megölte a férjét. Én személy szerint nem hiszem, hogy bűnös, de a közvetett bizonyítékok meglehetősen ellene szólnak. Megpróbálok tényeket gyűjteni. Nincs szándékomban félrevezetni és nem szeretném kihasználni a helyzetét, de szükségem volna felvilágosításokra, ha hajlandó megbeszélni velem a dolgokat.
- Ha az a lány ölte meg, – mondta Inez Freemont tömören – emlékéremet érdemel.
- Nem hiszem, hogy ő tette, de még egyszer hangsúlyozom, információkra van szükségem, hogy megvédelmezhessem és képviselhessem az érdekeit.
- Mit akar tőlem?
- Mr. Freemont korábban is volt már nős?
- Ő aztán nem.
- És maga?
- Én igen.
- És tönkrement a házassága?
- Így van.

Mason várakozott. Úgy tűnt, az asszony mondani akar valamit, de meggondolta magát és nyomasztóvá vált a csönd.

- Nem tudok mondani semmit, ami a segítségére lehetne – mondta végül.
- Joga van az ingóságokhoz – figyelmeztette Mason. – Beszélt már ügyvéddel?
- Nincsenek jogaim. Alá kellett írnom egy megállapodást.
- Mit ért azalatt, hogy alá kellett írni?
- Kényszerített rá.
- Megmondaná az okát?
- Nézze, Mr. Mason – mondta Inez Freemont – nekem az egész dolog nagyon kellemetlen. Szeretném hamar elfelejteni, amint csak lehet.
- Három éve házasodtak? – érdeklődött tovább Mason.
- Körülbelül.
- Szerelmi házasság volt?
- Tudja, Mr. Mason, negyvenéves vagyok, és annyinak is látszom. Eleget rugdosott az élet. Elértem arra a pontra, mikor már állást is nehéz szerezni. Fiatalabb, jobb kinézetű embereket akarnak. Én öreg csatalónak számítok. Biztonságra van szükségem. Egyébként minden nő biztonságot akar. Azt hittem megkapom, amikor férjhez mentem, meg voltam győződve arról, hogy a férfi, akit találtam szeret engem.
- Nem szerette?

– Mr. Mason, – mondta az asszony – az ő részéről pusztán üzleti házasság volt.

Mason kérdően húzta föl a szemöldökét. Megint kínosan hosszú csönd következett.

- Jól van – sóhajtott végül az özvegy. – Tulajdonképpen nem látom okát, miért nem mondhatnám el magának. Ennyire sem érdekeltem – és megvetően pattintott.
- Akkor miért vette feleségül?
- Azért, mert elég tájékozott volt ahhoz, hogy tudja, a feleség nem vallhat a férje ellen. Feleségül vett, mert olyan dolgokat tudtam róla, melyek börtönbe juttathatták volna. – Félt, hogy feljelentik lopott javakkal való orgazdaságért, s tudta, hogy így legalább engem elnémít. Akkor persze nem voltam ezzel tisztában. Később jöttem rá.

- S mielőtt férjhez ment volna hozzá, vagyonmegállapodást írtak alá?
- Nem, azt később írtam alá, mikor szétköltöztünk.
- Miért? – kérdezte Mason.
- Nyilván jogában állna ilyen körülmények között.
- Hosszú és személyes történet ez. Bolond voltam, nem vettem észre, milyen emberrel van dolgom. Abszolút könyörtelen volt és kimondhatatlanul ügyes... ügyes, nem is megfelelő kifejezés. Fortélyos találóbbr lenne rá. Egy detektívügynökséggel dolgoztatott rendszeresen, az eszközeiben nem válogató, de hatékony ügynökséggel. A sarkamban voltak attól a pillanattól kezdve, hogy kiléptem Freemont házából, csak éppen nem tudtam róla. Olyan ügyesek voltak, hogy sosem gyanítottam semmit. Freemont türelmesen várt, míg a tudomására néni jutott egy kellemetlen dolog... nagyon drámaian viselkedett. Nincs értelme részletekbe menni, mindenesetre aláírtam a megállapodást.
- Mrs. Freemont, – mondta Mason – úgy hiszem figyelmeztetnem kell arra, hogy azonnal fogadjon ügyvédet. Egy percet se veszítsen. Mikor fejezi be a munkát?
- Délután négykor. Nyolctól négyig dolgozom.
- Mrs. Freemont kérem, nézzen ügyvéd után! Ne várjon! Ott a telefon.
- Ugyan mit használhatna egy ügyvéd?
- Rengeteget.
- Egy ügyvéd csak pénzbe kerülne – rázta a fejét az asszony.
- A jelentések szerint a férje készpénzt tartott egy titkos rejtkehelyen. A rendőrség most száll ki a helyszínre, hogy leltárba vegye a pénzt.
- Az ő pénze. Semmi közöm sincs hozzá.
- Sosem tudhatja, mi történik – vélte Mason. – A helyzetem nem jogosít fel arra, hogy tanácsokat adjak magának, de általánosságban beszélve, egy olyan szerződést, mely erőszak hatására született, azaz, ha akarata ellenére és józan belátása ellenére kényszerítették aláírásra, a bíróság érvénytelennek nyilváníthat.
- Az asszony szeme hirtelen érdeklődést árult el.
- És maga, Mr. Mason? Már annyit hallottam magáról! Képviselné az érdekeimet?
- Szívesen tenném, – felelte Mason néhány percnyi gondolkodás után – de Nancy Bankset képviselem gyilkossági ügyben. Márpedig egymásnak esetleg ellentmondó érdekeket nem képviselhetek. Ha például kiderülne, hogy maga ölte meg a férjét, mindent meg kellene tennem, hogy leleplezzem, mert Nancy Banks jogi képviselője vagyok, s őt vádolják a bűncselekménnyel.
- Nekem kellett volna megölnöm, – mosolyodott el halványan Inez Freemont – de nem én tettem.
- Nem tudnám tehát képviselni az érdekeit, Mrs. Freemont, mert az elvhűség Nancy Banks elsődleges érdekképviselőjére kötelez. Minden lehető meg kell tennem azért, hogy segíthessek neki, így más, esetleg zavaró érdekképviselőm nem lehet. Talán abba a helyzetbe kerülök, hogy magát kell a férje terhére elkövetett gyilkossággal vádolnom.
- Bár én tettem volna! – mondta az asszony. – A dolognak meg kellett történnie. Nekem is meg kellett volna tennem vagy féltucatszor, de nem én voltam.
- Mindenesetre, ajánlom, forduljon ügyvédhez – mondta Mason. – Napvilágra kerülhetnek olyan tények, melyek bizonyíthatják, hogy maga valóban erőszak hatására írta alá a megállapodást... Mr. Drake, mint detektív jelen lehetne a maga megbízottjaként, amikor a férje irodájában elkészítik a leltárt. Mr. Drake az én megbízottam a gyilkosságra vonatkozó tények vonatkozásában, de ez nem zárja ki, hogy bizonyítékokat gyűjthessen, melyek azt mutatják, hogy az említett megállapodást erőszak szülte.
- Úgy gondolja, érvényteleníteni lehetne?

- Nem tudom – felelte Mason. – Az én helyzetemben nem adhatok más tanácsot, minthogy forduljon ügyvédhez.
 - Mennyibe kerülne, ha megbíznám, legyen jelen, mikor felveszik a leltárt, – fordult Paul Drake-hez az asszony – ... és tartsa nyitva a szemét, lát-e olyasmit, ami a vagyoni megállapodásra utal? Drake Masonra pillantott, s fölfogta az ügyvéd szinte észrevehetetlen bólintását.
 - Nem sokba – felelte – tizenöt dollárba.
- Az asszony habozott egy pillanatig, majd kinyitotta a táskáját és kiszámolt tizenöt dollár Drake elé.
- És szerez ügyvédet?
 - Átgondolom – felelte az asszony. – Az ügyvédnek honoráriumot kell fizetnem., Maga el sem tudja képzelni, mit jelent tizenöt dollár egy nőnek, aki abba a korba jutott, hogy az emberek végignézik a feje búbjától a sarkáig, ha állásért kell folyamodnia, aztán mindenféle kifogásokkal szabadkoznak, majd elküldik.
 - Igyekszem ott lenni – felelte Drake – s meglátom, mit találok. Ha nem megyek semmire, akkor nem fizet semmit.
 - Így már jó – mondta a nő. – Nem várok el valamit, semmiért. Ez még sosem történt velem, pedig negyven éve küzdök.
- Mason intett Della Streetnek, aki gyorsan papírra vetett egy meghatalmazást.
- Itt írja alá, s meglátom, mit tehetek – mondta Drake.

XIII. fejezet

Délután három órára járt, mikor Drake visszatért Mason irodájába a jelentéssel.

- Na mi volt? – érdeklődött Mason.
- Hát ekkora műsort még soha nem láttál!
- Halstead is ott volt?
- Persze.
- És megmutatta a rejtett üreget?
- Természetesen. A cementpadlót szőnyeg borítja. A padló négyzetes beosztású. Ha elmozdítod a szőnyeget, alatta már a rendes cement burkolatot találsz. A középső négyzet közepében van egy szabad szemmel alig látható kis négyzet, s ahol a szélek illeszkednek, épp annyi a hely, hogy egy nagyon finom csavarhúzó vagy pengét beilleszt.
- Aztán? – érdeklődött Mason.
- Aztán a cementnégyzet kijön, s láthatóvá válik egy gyűrű, amelyet ha meghúzol, kiemelhetővé válik az egész cementlap, utat nyitva az alatta levő ládikóhoz. A lap olyan ravaszul illeszkedik, hogy a helyére téve egyáltalán nem lehet megkülönböztetni a cementburkolat többi részétől. A picike négyzet az egyetlen árulkodó dolog. De mondom neked, az illeszkedés vonala, mint a hajsza. Nagyon közel kell hajolnod, hogy észrevedd!
- Halstead nyilván közel hajolt.
- Persze, mert tudta, mit keres.
- És Rodney Banks is megtalálta – mondta Mason.
- Feltehetően így van. De ne feledd, ezek az emberek alattomban figyelték Freemontot. Az az iroda a leghitványabb hely, amit csak láttam életemben. Az ablakon rácsok, az ajtón meg óriási nehéz vasrezes, meg zár. A falak vastagok, és nem lepne meg, ha az ablakok golyóbiztos üvegből készültek volna.
- Mindez nem fontos – sürgette Mason. – Mennyi volt a titkos kasszában?

- Kiterülsz attól, amit mondok, Perry. Egy átkozott cent sem volt ott!
- Micsoda!
- De nem ám! Tisztára pucolták, szaladhatunk a pénz után!
- Hogy történhetett?
- Mindenki ezt találgatja. De annyit mondhatok, hogy a rendőrség nem látszott meglepettnek.
- Nem is tudom elképzelni.
- Pedig így volt. Tragg természetesnek találta. Vagy ott volt már korábban nyomozni, és látta, nincs ott semmi, vagy valami olyan elképzelésük lehet, hogy a pénzt már korábban kiszedte valaki. Egy ember volt csak meglepett, Larsen E. Halstead. Egy pillantást vetett az üregbe, majd térdre ereszkedett, mintha nem akarna hinni a szemének. Aztán elkezdte körbetapogatni a ládikát az ujjá hegyével, míg Tragg le nem állította. Le akarta porolni az acélláda belső falát, hogy ujjlenyomatokat tudjon venni.
- Milyen mély? – érdeklődött Mason.
- Talán fél méternyi – felelte Drake. – Nem mértem meg.
- És a cementburkolat szintén fél méteres lap?
- Igen. A cementpadló fél méteres lapokból áll, illetőleg négyszögekből, és ez is úgy nézett ki, mint a többi, csakhogy ez mozgatható.
- És Tragg nem látszott meglepettnek?
- Mintha azt a ravasz rókamosolyt láttam volna a szája szegletében, amint lenézett az üregbe. Tudod, ami annyira jellemző rá. De Halstead felkiáltott, hogy „Micsoda?” és térdre esett, mintha valaki husággal verte volna fejbe. Aztán tapogatni kezdte a fémláda belsejét, mint már említettem, amíg Tragg meg nem ragadta a karját, s azt nem mondta: „Csak semmi ujjlenyomatot, kérem”.
- Mit felelt Halstead?
- Halstead felpillantott és azt mondta: „Már mindegy. Az én ujjlenyomataim úgyis itt vannak. Már megnéztem mennyi pénz van itt. Meg is számoltam.”
- És Tragg? – tudakolta Mason.
- Tragg mosolygott a rókamosolyával és azt mondta: „Jól van, Mr. Halstead, legalább több ujjlenyomatot ne hagyjunk itt magától. Meg nem is akarom elmaszatoltatni és értékelhetetlenné tenni azokat a nyomokat, amiket esetleg más hagyott hátra.”
- Aztán?
- Leltárt készítettek az irodában található dolgokról a szokványos módon és lezárták a helyet. De Halsteadet magukkal vitték. Pótlólagos információkat akartak tőle az ügy bizonyos részeivel kapcsolatban, igazából, nem tudtam meg, miről.
- Kellemetlenkedtek neked, hogy jelen voltál?
- Először szabályosan ki akartak hajítani. Aztán megmutattam nekik Mrs. Freemont írásos felhatalmazását és hangsúlyoztam, hogy az özvegy megbízottja vagyok, mire a rendőrök egyike tisztességtelen eljárással vádolt. Mondtam neki, hogy ilyesmiről szó sincs, de nem látom be, miért ne folytathatnék nyomozást a te megbízásodból, s ugyanakkor, miért ne teljesíthetnék más megbízást is. Akkor Tragg félrevonta a többieket, rövid tanácskozást folytatott velük, aztán odajött hozzám, kifejtette, hogy semmi kifogása a jelenlétem ellen, tudja, hogy becsületes vagyok és etikus nyomozó, ezért nem támaszt további kifogásokat. Azzal folytatta, hogy reméli, felhívom Mrs. Freemont figyelmét arra, milyen előzékenyek voltak a megbízottjával szemben, s hogy ők is alig várják, hogy tisztázódjanak a dolgok, s mindig is a legmesszebbmenő udvariassággal kívánnak kezelni.
- Átkozott legyek, ha értem – kiáltott fel Mason. – Van valami a háttérben, amit nem tudunk. A rendőrség birtokában kell lennie olyan adatoknak, amelyeket mi nem ismerünk.

- Ezt meglepőnek tartod? – kérdezte Drake.
- Ebben az ügyben nem.
- Nos jelenleg így áll a dolog – mondta Drake. – S te? Tudsz újdonságot?
- Kihallgatás lesz a vádesküdszék előtt – mondta Mason. – Vádat emelnek Nancy Banks ellen előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosságért és kérik a bírósági tárgyalás kitűzését. Az előzetes tárgyalás lehet, hogy kissé lelassítja a dolgok menetét, legalábbis ők így gondolják. Ezért akarnak vádesküdszéki kihallgatást, majd azonnali törvényszéki tárgyalást.
- Te persze, megkísérled elhalasztatni? – kérdezte Drake.
- Nagyon alaposan meg fogom vizsgálni a bizonyítékokat, Paul – mondta Mason. – Megkapom az esküdszék előtt tanúskodó személyek vallomásának másolatát, s lehet, hogy gúnyt űzők belőlük.
- Hogyan?
- Láttál már kötélhúzást? – érdeklődött Mason. – Mikor az egyik fél hirtelen meglazítja a kötelet, s az ellenfél emberei úgy hullanak egymásra, mint a legyek? Akkor ellenállás nélkül szinte fel lehet tekerceselni a kötelet. Na, az a szándékom, hogy az általunk nagyrabecsült Hamilton Burger kerületi ügyész úrnak hirtelen megeresztem a kötelet.
- Mennyire?
- Hogy fölakaszthassa rá magát.
- Veszélyes játék – óvta Paul. – Hamilton Burger erős és leleményes ellenfél. Ha nincsenek a kezében bizonyítékok, képtelen győzni. De ha vannak, küzd mint a vadmacska.
- Tudom, – nyugtatta meg Mason – de van egy elképzelésem.

XIV. fejezet

Navarro Miles bíró elgondolkozva tekintett Hamilton Burger kerületi ügyészre.

- A döntés a védelmet illeti – mondta.
- Ha a bíróság egyetért, nem élünk kifogással – mondta szólásra emelkedve Mason. – Az esküdszék összetétele a védelem szempontjából tökéletesen kielégítő.
- Rendben van – mondta Miles bíró. – Kérem az esküdszék tagjait, tegyék le az esküt. Az esküdtek felemelkedtek és jobb kezük felemelésével megesküdtek arra, hogy igazságosan felülvizsgálják az ügyet, s döntenek Nancy Banks, és Kalifornia állam közti jogvita kimenetelét illetően.

Miles bíró továbbra is elgondolkozva nézte Hamilton Burgert.

- Jól értettem, hogy a kerületi ügyész személyesen szándékozik vezetni a kihallgatást?
- Igen, bíró úr! Tárgyalási helyettes megbízottam, Robert Calver Norris is jelen lesz, de tulajdonképpen én vizsgálom az ügyet.

Miles bíró arckifejezése érdeklődést árult el.

- Bizonyos tények, – folytatta Hamilton Burger – melyekre a kihallgatás folyamán fény derül majd, igazolják, mennyire egyedülálló és fontos ügy ez. Ezért tartom szükségesnek, hogy a megye annak rendje s módja szerint megválasztott kerületi ügyésze maga vezesse. Olyan jogi kérdésekre kerül sor, melyek ha nem is egyedülállóak, de nagyon ritkák a megye jogi történetében. Most pedig, megbízott helyettesem, Mr. Norris ismerteti a keresetet.
- Jól van, kezdjünk hozzá – szolt Miles bíró. A szikár, kékszemű Norris hátra vetette hosszú hullámos, gesztenyebarna haját, kimérten az esküdtek elé lépett és méltóságteljesen beszélni kezdett.
- Ha a bíróságnak, az esküdt uraknak és hölgyeknek nincs kifogása, a keresetet nagyon röviden

ismertetem. Csak a tényeket emelem ki, melyek bizonyítására a vád törekedni fog, valamint az ügygel kapcsolatos teóriánkat. – Szünetet tartva hátrapillantott és ünnepélyes komolysággal vizsgálta az esküdteket. – Bizonyítani szándékozunk, hogy a vádlott bátyja, Rodney Banks alkalmazásban állt az elhunytánál, Marwin Freemontnál, s jelentős pénzüsszegeket sikkasztott munkaadójától. Nagy részét fogadásokra költötte lóversenyen.

Freemont felfedezte a sikkasztást és követte Rodney Bankset a lóversenypályára, ahol megtudta, hogy az a Gyalogos nevű, győztesként befutó lóra tett. Amint Banks fel akarta venni a nyereményt, Marwin Freemont azzal érvelt, hogy a tét tőle származik, így a nyeremény is őt illeti meg. Bankset sikkasztásait letartóztatták. Ez volt, hölgyeim és uraim a gyilkosság előjátéka.

Nincs szándékunkban azt állítani, hogy Marwin Freemont, az áldozat angyal volt. Szó sincs róla. A tények épp az ellenkezőjét fogják bizonyítani; Freemont törvénybe ütköző ügyleteket bonyolított le. E célból nagy összegű készpénzt tartott az irodájában egy rejtkehelyen.

Rodney Banks, a vádlott bátyja tudomást szerzett a rejtkehelyről. Mikor Banks rájött, hogy sikkasztását felfedezték, kijátszotta az utolsó ütőkártyáját, mondván, ha már lúd, legyen kövér, s amint óvadék ellenében szabadlára helyezték, az irodába ment és az utolsó centig kiürítette a titkos rejtkehelyet. Feltehetően alkudozási alapot kívánt biztosítani magának.

Tudván, hogy Freemont nem fedheti fel hivatalosan a titkos készpénztartalék összegét anélkül, hogy számot kéne adnia céljáról és eredetéről, s tudván, hogy Freemont nyilván hajlandó lesz az alkura, Rodney Banks tökéletes lelkinyugalommal magához vette a teljes összeget.

Ennek következtében kereste fel Freemont tartózkodási helyén, az OSGOOD Pisztrángtenyészet melletti Foley Motelben a vádlottat.

A pisztrángtenyészet magánszemélyek által üzemeltetett mesterséges tórendszer, s a pisztráanggal betelepített víztárolókat folyóvíz köti össze. A tenyészet lehetőséget biztosított a szabad horgászatra és mindenki a kifogott hal mennyiségének megfelelően fizetett.

A pisztrángtenyészetet ismerte a vádlott barátnője, Lorraine Lawton is, mivel itt dolgozott a vádlottal együtt, mindketten fürdőruhában csalogatták be a vendégeket.

A tenyészet számottevő szárazjég készlettel rendelkezett, amely arra szolgált, hogy a kifogott halat csomagolják, s romlásmentes szállításra alkalmassá tegyék. A vádlottnak kulcsa volt a helyhez és a berendezésekhez. A vádlott a Foley Motelba ment, itt szándékozott találkozni a bátyjával. Freemont azonban figyeltette őt, s tudta, hogy hol található.

És most a történet olyan fejezetéhez értünk, melyet szerettünk volna elkerülni, de őszintén szólva, tisztelt esküdt hölgyek és urak, nem tehetjük meg. .

Rodney Banks nemcsak, hogy sikkasztott pénzzel kötött fogadást, de a pénz egy részét testvérének adta, azzal az utasítással, hogy tegye egy Gyalogos nevű lóra. És húga öt darab száz dolláros bankjeggyel meg is tette az említett lovat

Amikor azonban észrevette, hogy a bátyját letartóztatták, pánikszerűen elhagyta a lóversenypályát, anélkül, hogy felvette volna a nyereményt Ehelyett felkereste Perry Masont az irodájában, s megbízta, hogy a következő napon, bemutatva a fogadócédulákat, felvegye az összeget.

Mr. Mason felvette a nyereséget, s elvitte a vádlottnak a motelba, annak ellenére, hogy felhívták a figyelmét a sikkasztás tényére.

Marwin Freemont megérkezett a motelba. Feltehetően goromba volt. A boncolás kimutatta, hogy erősen italos állapotban volt. A vádlott lelőtte. A holttest a zuhanyzóban feküdt.

Most ismét érdekes szakasz következik az eset történetében, mikor is a vádlott, tudván, hogy a rendőrség a halál idejét a testhőmérsékletből állapítja meg, elhatározta, hogy a halál beálltának feltehető időpontját meghamisítja, illetve azt a látszatot kelti, mintha a büntényt jóval korábban követték volna el.

A vádlott a közelben levő pisztrángtenyészetre ment, nagy mennyiségű szárazjeget vett magához, és szó szerint bepakolta az elhunytat a szárazjégbe. Ezután várt, míg a holttest hőmérséklete annyira csökkent, amennyire szerinte szükséges volt, majd telefonált az ügyvédjének, Perry Masonnak, s felkérte, jöjjön a motelbe.

Miután megbizonyosodott arról, hogy Perry Mason elindult, s a szárazjégtartók megtették a magukét, visszavitte a konténereket az OSGOOD farmra s eltüntette őket a szeméttartályban. A bizonyítékok azt is elárulják, esküdt hölgyeim és uraim, hogy kiderülvén a szárazjég-trükk, a vádlott határozott céllal visszament a szeméttartályhoz, s ez a legfontosabb közvetett bizonyíték felfedezéséhez vezetett. E bizonyíték súlyossága alapján a vád előre megfontolt gyilkosság elkövetése miatt kér ítéletet. Szándékos gyilkosságért. Körültekintően elkövetett, nyereségvágyból és bűnpalástolás céljából elkövetett gyilkosságért!

A bizonyítékok meggyőző ereje alapján, úgy gondolom, nem merül fel kétségük a vád megalapozottságának tekintetében. Köszönöm figyelmüket!

Robert Norris sarkon fordult, visszatért a vád képviselőjének asztalához.

Hamilton Burger, a kerületi ügyész nem csinált titkot abból, hogy érzései szerint a kereset ismertetése jól sikerült. Kezet rázott helyettes megbízottjával és sugárzóan rámosolygott.

Miles bíró Perry Masonhoz intézte a kérdést – Kívánja a védelem most ismertetni eljárásának lényegét?

– Nem. Későbbre halasztja – felelte Perry Mason.

– Jól van. Halljuk az első tanút – mondta Miles bíró.

Robert Norris ügyelve az előzetes részletek ismertetésére, egy útügyi felügyelőt szólított, s helyszínrajzi térképen szemléltette a pisztrángtenyészet gyorsforgalmi úttól és a Foley Moteltől való távolságát, amely nem haladhatta meg a hatszáz métert. A térképet a vád első számú leirataként regisztrálták.

Aztán a boncolást végző orvost szólította, aki kifejtette, hogy a halál gyakorlatilag azonnal beállt, s egy 38-as kaliberű revolverből kilőtt lövedék okozta, amely áthaladt a szíven. Mielőtt a tanút anatómiai részletekről kérdezték, Mason Nancy Bankshez fordult és suttogóra fogta a hangját.

– Nancy, meg kell mondania az igazat! Résztvett a sikkasztásban?

– Nem.

– Milyen bizonyítékot találhattak a szeméttartóban, ami meglepetést okozhat nekünk?

– A jégtartó dobozokat – suttogta vissza a lány.

– Arról tudnak mindent, és tisztában vannak azzal, hogy mi is tudjuk – rázta a fejét Mason. – A baj az, hogy tudnak valami mást is, amit mi nem tudunk.

– Fogalmam sincs, nem lehetett ott semmi.

– Nincs több kérdésem – jelentette be Robert Norris drámaian – keresztkérdések alá vetheti a tanút.

Mason megnyugtatóan megveregette Nancy Banks vállát, felemelkedett és figyelmesen pillantott a tanúra.

– Azt vallotta doktor, hogy ön találta meg a golyót.

– Igen, uram.

– És átadta a rendőrségnek?

– Igen.

– Hol találta meg?

– A zuhanyozó tál sarkában. Odazuhant a test, amikor találatot kapott.

– A rendőrség ballisztikai osztályához juttatta a golyót?

– Igen, uram. Illetőleg Tragg hadnagynak adtam, s azt hiszem, ő a gyilkossági csoporttól továbbította a lövedékmozgástani csoportnak.

– És miért gondolja, hogy ez volt a végzetes golyó?

Az orvos mosolygott.

– Az egyetlen golyó volt a zuhanyozóban és teljesen áthatolt a testen.

– Honnan tudja, hogy az áldozatot a zuhanyozóban ölték meg?

– Mert a halál azonnal beállt és ő ott rogyott össze.

– Honnan tudja?

– A testet ott találták meg.

– A golyó teljesen áthatolt rajta?

– Igen.

– Ez egy úgynevezett fáradt golyó, melyet a zuhanyozóban találtak?

– Igen, uram.

– Tehát, miután kihívták, hogy vizsgálja meg a holttestet, – foglalta össze Mason – ön arra következtetett, hogy azon a helyen lőtték le, ahol megtalálták, továbbá, hogy a zuhanyozóban talált golyó szükségszerűen a végzetes golyó.

– Ezek kézenfekvő következtetéseknek tűntek.

– Más szóval, nem tényekről, hanem feltételezésekről van szó – állította Mason.

– De azt hiszem ezek logikus feltételezések.

– A gondolatok és feltevések nem jogerősek a vádlottra nézve. Jogerősnek a védelem szempontjából csak a tények tekinthetők. Ön valójában nem tudja, hogy az áldozatot, akinek a holttestét a zuhanyozóban találták meg, valóban ott érte-e a végzetes golyó.

– Hát... valójában... nem, nem tudom. A tett elkövetésekor nem voltam jelen.

– Pontosán. Eszerint nem tartható kizártnak, hogy az áldozattal akár a szabadban, a motelen kívül is végezhetek, s csak később vitték a zuhanyozóba?

– Ez nem lenne logikus feltételezés.

– De lehetséges lenne? Feleljen a kérdésre, igen vagy nem.

– Igen.

A tanú habozott egy pillanatig.

– Mégsem logikus lehetőség.

– Miért nem?

– Nem voltak vérnyomok a padlón. Csak a zuhanyozóban volt néhány. A löpőnyomok szerint a lövést a testtől három hüvelyknyire adták le. Bárkinek nehezebbé esett volna elcipelni a tetemet, az meg lehetetlen, hogy egy fiatal nő, ebben az esetben a vádlott, a motelen keresztül a zuhanyozóba tudta volna vinni.

– Ennél fogva, feltételezve, hogy a vádlott követte el a bűntényt, ön szerint nem tudta volna keresztülvinni a helyiségen?

– Pontosán ezt mondom.

– Doktor úr, ön sejtésekre és feltevésekre támaszkodik és nem tényekről, hanem a következtetéseiről tesz tanúvallomást. Eleve adotttnak fogta fel, hogy a vádlott lőtte ki a végzetes golyót. Ezt feltételezve jut következtetésekre, és nem a tények alapján.

– De ezek logikus következtetések. A tényeket nem értelmezheti logikusan másképp.

– Miért sétált volna be az elhunyt a motelszobán keresztül, a vádlott mögött vagy előtt, egyenesen a zuhanyozóba?

– Ezt nem tudom megmondani.

– Tud valamilyen logikus magyarázatot adni?

– Nem magyarázattal kell szolgálnom, azért vagyok itt, hogy tényeket tanúsítsak. Nem azért, hogy magyarázatot adjak a történetekre.

– Ennek ellenére az egész vallomása feltevések láncolata – jegyezte meg Mason.

– Javasolom, tisztelt bíróság, töröljék a tanú vallomását a jegyzőkönyvből.

– Az indítványt elutasítom, – mondta Miles bíró – de felszólítom az esküdtszék, ne vegye tekintetbe a tanú következtetéseit a feltételezett eseményekkel kapcsolatban. A bíróság a tanúnak csak azon kijelentéseit fogadja el, melyek nyilvánvaló tényekre vonatkoznak, illetőleg az orvosi szaktudásból eredő következtetéseket, lévén ezek a tanú szakismeretéből fakadnak. A bíróság a vallomás többi részét kihúzza és felszólítja az esküdteket, ők se vegyék figyelembe.

– Beleértve a végzetes golyóra vonatkozó vallomást? – kérdezte Mason.

– Természetesen – mondta Miles bíró.

– A tanú nem tudja, hogy a kérdéses lövedék volt-e a végzetes. A vádnak jogában áll tanúsítani, hogy a holttest a zuhanyozóban volt. Jogában áll feltárni a halál okát, bemutatni a golyó helyét a zuhanyozóban. Jogosult bebizonyítani, hogy ez volt az egyetlen golyó a zuhanyozóban. A többi következtetést az esküdteknek kell levonniuk, nem a tanúnak.

– A bíróság engedelmével, – érvelt Hamilton Burger – úgy érzem tanult barátom kissé túlzásba vitte a szakmai szempontok taglalását.

– A bíróság úgy véli, hogy a tanúvallomásnak tényeken kell alapulnia – mondta röviden a bíró.

– Engedelmével, tisztelt bíróság, nem hiszem, hogy jogában áll így megrostálni a tanú vallomását, és utasítani az esküdteket, mely részeket vegyenek, illetőleg ne vegyenek figyelembe.

– De mennyire jogában áll! – hangsúlyozta Miles bíró. – Jogában áll több is. Ügyész úr, én próbálok takarékoskodni az idővel. Ha alaki vitát akar indítani a bíróság lehetőségeit illetően, helyet adok a védelem indítványának, s kihúzok mindent a tanúvallomásból, ami következtetéseken alapszik. Ön pedig ismételten feltehet kérdéseket a tanúnak, de csak arra vonatkozóan, amiről valóban képes tanúvallomást tenni: tehát a test megtalálására, a halál okára, löpornyomokra, a golyó helyzetére a zuhanyozóban, ilyesmikre vonatkozóan.

– Értettem – felelte Hamilton Burger feszélyezett méltósággal. – Akkor kénytelen vagyok elfogadni a bíróság határozatát. Ennek ellenére szabadjon felhívnom a figyelmet arra, hogy Mr. Masonnak lett volna lehetősége kifogásolni a kérdéseket, amikor feltettem őket. Vagyis amikor megkérdeztem a doktort, hogy megtalálta-e a végzetes lövedéket és ő igennel válaszolt, már akkor lett volna lehetősége tiltakoznia azzal, hogy a tanú nem tudhatta, ez volt-e a halált okozó golyó.

– Ön döntött arról, milyen kérdéseket tesz fel az esetet vázolandó és ezek a tanút következtetésre kényszerítették – mondta Miles bíró. – Hajlanék arra, hogy helyt adjak a megjegyzésének, a védelem taktikáját illetően, ha a bíróságnak nem lenne az az érzése, hogy ön észrevette a vádlott és védője közti csöndes eszmecserét és kihasználta a védelem szórakozottságát. Ezért tett fel célirányos kérdéseket, melyek következtetésekre készítették a tanút.

– Ilyen kérdéseket nem tettem fel – állította Hamilton Burger.

– A vád képviselője megtette, ön felelős érte. Most pedig folytassuk!

Burger méltatlankodó arckifejezéssel foglalta el a helyét.

– Tragg hadnagyot szólítom a tanúk padjára – mondta Robert Norris.

Tragg vidékies derűvel közelgett, viselkedése azt tükrözte, hogy az adófizetők alkalmazottja lévén teljesíti mindazt, amivel az adófizetők megbízták. Tanúsította, miként hívta fel Perry Mason, bejelentve, hogy egy holttestet talált az ügyfele, a jelen ügybeli vádlott motelszobájában. Ő azonnal kivonult a helyszínre az orvossal együtt, hogy megvizsgálják a tetemet. Tanúsította, hogy a zuhanyozó táljában egy és csak egyetlenegy golyót találtak, melyet magával hozott. Bemutatta a lövedéket, melyet a bizonyítéki anyagok listájára vettek.

A hadnagy azt is elmondta, hogy a golyót a lövedékmozgástani csoporthoz továbbította. Jelen volt, amikor a ballisztikusok lövési tesztekkel megvizsgálták, hogy a golyó egy bizonyos 38-as kaliberű fegyvertől származik-e, s elhozta bemutatásra a pisztolyt is, melyet szintén a bizonyítéki

anyagok közé sorol.

Mason Nancyhez fordult:

- Honnan szedték azt a pisztolyt?
 - Nem tudom – suttogta a lány. – Én sohasem láttam.
 - Kérjük, vegyék a bizonyítéki anyagok közé a revolvért – mondta Norris.
 - Egy pillanat – emelkedett szólásra Mason. – Lenne néhány kérdésem a fegyver eredetére vonatkozóan.
 - Tessék – döntött Miles bíró. – Tegye fel a kérdéseket, Mr. Mason.
 - Honnan vette a fegyvert?
 - Egy rendőrtiszt adta át nekem – felelte Tragg angyali ártatlansággal.
 - Van tudomása arról, hogyan került a rendőrtiszthez?
 - Csak hallomásból – mondta Tragg – s mint másodkézből eredő értesülést nem akartam bevonni a vallomásomba.
 - Maga személyesen jelen volt, amikor a ballisztikai szakértő megvizsgálta a lőfegyvert és a zuhanyzóban talált lövedéket?
 - Igen, uram.
 - Ha nem tévedek, maga szintén szakértőnek tekinthető a lőfegyverek azonosítását illetően?
 - Annak tartom magam, bár nem tartozom a hivatalos rendőrségi szakértők közé. Mindenesetre jelen voltam egy összehasonlító tesztnél, mikor a golyót, s ezt zuhanyozói golyóként említeném inkább, nem végzetes golyóként, egy tesztgolyóval hasonlították össze. Ebből a revolverből lőtték ki, melyet a kezemben tartok. Mikroszkopikus összevetést végeztek és semmi kétségem, hogy a zuhanyozógolyót ebből a lőfegyverből lőtték ki, melyet a kezemben tartok.
 - A lőfegyveren lévő számból megállapította, kinek a nevéen van nyilvántartásban?
 - Igen, uram.
 - Mit árul el a nyilvántartás? Ki vásárolta a fegyvert?
 - Marwin Freemont vásárolta a fegyvert – mosolygott nyájasan Tragg. – Meg is találtuk nála a fegyverviselési engedélyt, mikor átkutattuk a holttestet.
 - Más szóval, Mr. Freemont vásárolta a fegyvert, s fegyverviselési engedélyért folyamodott, nyilván azzal az indoklással, hogy alkalmanként nagy összegű pénzt hord magánál és így védelemre van szüksége.
 - Pontosan.
 - Erre a folyamodványra kapott fegyverviselési engedélyt?
 - Így van.
 - S maga nem tudja, hogy hol találták meg a fegyvert? – kérdezte meg még egyszer Mason.
 - Csak hallomásból – mondta Tragg sugárzó arccal.
 - A fegyver eredetére vonatkozó kérdéseimet befejeztem, tisztelt bíróság – mondta Mason. – Nincs ellenvetésem, vegyék fel a fegyvert a vád bizonyítéki anyagába.
- Az ügyvéd leült, s Nancy Bankshoz fordult.
- Nancy, ezt találták a szeméttartályban. Az OSGOOD Pisztrángtenyészetben – jegyezte meg visszafogott hangon.
 - Nem... nem... – suttogta a lány riadt szemmel. – Nem lehetett ott...
 - Mit gondol, mit ér azzal, hogy egész idő alatt hazudik nekem? Olyan helyzetbe hoz, hogy vakon kell harcolnom? – kérdezte Mason ingerülten. – Megkísérlek megtenni magáért mindent, de a hazugságokból elegendem van.
 - Mit talált még, hadnagy? – tette fel a kérdést Morris, miután a fegyverrel kapcsolatos formalitások lezajlottak, a pisztolyra cédulát ragasztottak, és szemlére került a büntetőperi bizonyítékok között.

- Kezem a test alá csúsztatva, feltűnt, hogy a zuhanyozótálca alja hideg, igen–igen hideg.
- Tisztában van azzal, hogy a tálca alja hűvösebb a nedvességpárolgás és a kőpadlóburkolat következtében?
- Persze.
- És hűvösebb volt mint várta?
- Sokkal, sőt tapintásra az áldozat ruházata is nagyon hideg volt.
- Hűvös?
- Azt mondtam hideg.
- Na és mit tett az említett hőmérsékleti kérdés tisztázására?
- Az orvosnál volt kórházi hőmérő arra a célra, hogy meghatározza a holttest hőmérsékletét és volt a motelban egy hőmérő. Én az utóbbit használtam. A kőpadlóra helyezve negyven Fahrenheit fokot mértem, az elhunyt ruhájába dugva, negyvenhárom fokot kaptam. A szobahőmérséklet hetvenhárom fok volt.
- Ugyanazzal a hőmérővel mérve?
- Igen, uram.
- Ezt követően ellenőrizte a termométer pontosságát?
- Egy órával később, amikor visszajöttem a parancsnokságról.
- S mit állapított meg?
- Azt, hogy a hőmérő elfogadhatóan pontos, igen csekély, megengedhető ingadozással.
- Talált mást is?
- Igen. Miután felkeltette a figyelmemet a szokatlan ruhahőmérséklet és a zuhanyozó hófoka, tovább kutattam, s egy konténeréről leszakadt kartondarabot találtam.
- Igen? Itt van a kartondarabka? – Igen.

Tragg felmutatta a kartondarabot, s a vád a bizonyítékok közé felvette.

- Mit tett ezután?
- Ezt követően kimentem a motel elé, – folytatta Tragg – ahol Mr. Mason és az ügyfele, a jelen ügy vádlottja várokoztak és mondtam nekik, hogy véleményem szerint ez a darab karton...
- Egy pillanat, – szakította félbe Norris. – Jelenleg nem a véleményét szeretnénk hallani, csak azt szeretném, ha megismétné, amit a vádlottnak és jogi megbízottjának, Mr. Masonnak mondott. Azokra a szavakra vagyok kíváncsi, amelyeket a jelenlétükben használt.
- Értem, uram. Azt állítottam mindkettőjük jelenlétében, hogy a kartondarabka egy szárazjégtartó dobozról leszakadt rész, és érdeklődtem mindkettőjüktől, tudnak-e róla valamit.
- Mit mondtak?
- A vádlott megrázta a fejét, mintha tagadólag intene, mire az ügyvéd úr utasította, hogy ne szóljon semmit, mégcsak a fejét se mozdítsa meg.
- A bíróság engedelmével, – mondta Norris – ezzel befejezném a tanú meghallgatását. Később talán újra szólítom az ügy másik fázisával kapcsolatban, de pillanatnyilag ennyit akartam megvilágítani. A védelem felteheti keresztkérdéseit.

Tragg hadnagy, a veszélyes ellenfél barátságos mosolyával fordult Mason felé, de elővigyázatosan óvatos tekintete elárulta, hogy viselkedése csak látszatra udvarias. Mason észrevette a csapdát, melyet a vád állított és résen állt.

- Ha a tisztelt bíróság egyetért, tekintettel arra, hogy a vád később ismét meg akarja hallgatni a tanút, úgy érzem, jobb, ha várok a keresztkérdésekkel, és egyszerre teszem fel valamennyit. Természetesen, ha a vád ígéretével ellentétben a tanút nem hívja vissza, biztosítani kívánom a lehetőséget arra nézve, hogy én szólíthassam újra a tanúk padjára.
- Jól van, Mr. Mason – mondta Miles bíró. – Az eljárás tisztességes. Szólítsa a következő tanúját, ügyész úr!

Norris képtelen volt leplezni csalódását.

Rosszállóan összevonta a szemöldökét s ültében Hamilton Burgerhez fordult. Suttogóra fogott hangon élénk beszélgetésbe kezdtek.

Burger, öreg törvényszéki róka lévén, látta, hogy Norris közszemlére tett csalódottsága mennyire veszélyezteti az ügy sikerét, csendesen leintette helyettesét.

– A vád következő tanúja, Stanley Moulton lesz – jelentette be.

Moulton nevét kiáltották.

Moulton, aki eddig a tanúk számára kijelölt helységben várakozott, néhány pillanattal később a harmonikaajtón keresztül a helységbe lépett és a tanúk padja felé igyekezett.

A bevezető kérdésekből kiderült, hogy Moulton rendőrtiszt harmadikán, a gyilkosság napjának estéjén rádiós kocsival volt szolgálatban.

Arra a kérdésre, kapott-e bizonyos utasításokat, anélkül, hogy részletezték volna, milyeneket, igennel válaszolt. Miután megkérdezték, ezután mit tett, azt vallotta, hogy nagy sebességgel az OSGOOD Pisztrángtenyészet felé vette útját. A közelben egy mellékúton leparkolt és gyalog a bokrok felé indult, hogy a szeméttartálytól mintegy harminc lábnyira elfoglalja őrhelyét.

– Látta a vádlottat ezen az éjszakán?

– Láttam.

– Hol?

– A szeméttartálynál.

– Egyedül figyelte?

– Nem, uram, velem volt egy rendőrtársam.

– Hány órakor történt mindez?

– Tíz óra tizenhatkor vettük észre. Őrizetbe tíz óra huszonegykor vettük.

– Mit tett a vádlott abban az időben, azon a helyen?

– Autóval érkezett, a szeméttárolóhoz vezetett, úgy, hogy a kocsifényszórói megvilágították az arcát, hagyta járnai a motort, kiszállt, körülnézett mintha hallgatózna, majd egyenesen a tárolóhoz ment.

– Ott mit csinált?

– Mindenfélét kiszedett a szeméttartályból, míg a kartondobozok kerültek sorra. Később kiderült, hogy ezek a kartonok még félig telt szárazjég göngyölegek voltak.

– Akkor még nem tudta?

– Abban a pillanatban nem. Néhány perccel később, igen.

– Tehát azt állítja, látta, amint kiszedi a kartondobozokat?

– Igen.

– Volt olyan köztük, melyen szakadás látszott?

– Volt.

– Azok között, melyeket a vádlott magához vett?

– Maga aztán elvette tőle?

– Igen.

– Nos, halljuk, mit tett a kartonnal? Arra a lemezdarabkára gondolok, melyet az előbbieken Tragg hadnagy mutatott be, s melyet a vádeljárás bizonyítékai között feljegyzésbe vettek, mivel a holttest alatt találták.

– Úgy érti, a későbbiek folyamán?

– Igen, Mr. Moulton, a letartóztatást követően.

– Megvizsgáltam a két részt, illenek-e egymáshoz.

– Önnél van az a szakadt doboz, melyet a vádlottól vett el harmadikán este?

– Igen, uram.

– Megmutatná, kérem?

A tanú elővett egy hosszúkás, téglalap alakú kartont.

– Most Mr. Moulton, átadom magának a letépett kartondarabkát, melyet a vád már bizonyítéki leltárba vett – mondta Norris. – Arra kérem, illessze a magánál lévő doboz hiányzó helyére. Ha sikerült, mutassa meg az esküdtszéknek.

– Igen – felelte a tanú és a kartondoboz két részét úgy illessze össze, hogy az esküdtszék tagjai jól láthatták, milyen tökéletesen belefér a leszakadt darabka a kartondoboz hasadékába.

– Felkérném a bíróságot, vegye a kartont is a büntetőperi bizonyítékok közé.

Miles bíró kérdően tekintett Masonra.

Mason megérezve, hogy az esküdtek szeme rajta nyugszik, és ez a kárhozatos bizonyíték inkább kapcsolatba hozza a vádlottat a gyilkossággal, mint bármely más közvetett bizonyíték, megpróbált közömbös, csaknem unott hangon megszólalni:

– Hogyne, bíró úr. A védelemnek nincs ellenvetése. Vegyék csak a büntetőperi bizonyítékok listájára.

– Elrendelem, vegyék nyilvántartásba – szólt Miles bíró.

– Ha a bíróságnak nincs ellenvetése, szeretném, ha az esküdtek kézbevehetnék a karton két részét, hogy láthassák, miként illeszkednek egymáshoz a darabok.

– Nem élek kifogással – vetette közbe Mason, mielőtt még a bíró nyilatkozott volna. –

Részemről egyetértek azzal, hogy az esküdtek most vegyék szemügyre a két egymáshoz illő részt.

Hangja és viselkedése elárulta, hogy nem lepik meg a fejlemények, régóta számított rájuk és az időtényező végeredményben nem jelentett sokat.

Az esküdtek viszont szemügyre véve a két darab kartont, látva, hogy a hármas számú büntetőperi bizonyíték milyen tökéletesen illik a négyes számú büntetőperi bizonyítékhoz, jelentőségteljes pillantásokat vetettek egymásra, s néhányan elgondolkodva bólintottak, mintegy jelezve, milyen mély és maradandó hatást gyakoroltak rájuk a látottak.

Amint az esküdtek visszajuttatták a bűnjeleket és Robert Norris felmérte, hogy drámai előadásának vége, folytatta:

– Azt szeretném kérdezni Mr. Moulton, mit tett közvetlenül a vádlott őrizetbe vétele után?

– Közöltük vele, hogy a parancsnokságra kísérjük, előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság vádjával.

– Mit mondott a vádlott, ha mondott egyáltalán valamit?

– Azt mondta, hogy semmiféle észrevételt nem tesz, Perry Mason az ügyvédje, és ha az ügyvel kapcsolatban tudni kívánunk valamit, lépünk érintkezésbe az ügyvédjével.

– S azután?

– A társammal az autóhoz kísértük a vádlottat és én visszamentem a szeméttartóhoz, hogy tovább folytassam a kutatást.

– Talált valamit?

– Találtam.

– Hol?

– A szeméttartály alján.

– Mi volt az?

– Egy 38-as kaliberű revolver.

– Lejegyezte a revolver számát?

– Igen.

– Felkérem, vizsgálja meg a lőfegyvert, melyet már a büntetőperi bizonyítékok jegyzékébe vettünk, megegyezik-e száma azzal, amit a helyszínen feljegyzett.

A tanú elővette jegyzetfüzetét, megfogta a pisztolyt, körülményesen összevetett minden egyes számjegyet. Feltekintve bólintott.

– Mit állapít meg?

– A számok egyeznek. Ez az a lőfegyver, melyet a szeméttartályban találtam.

– Vagyis az a lőfegyver, melyet a szeméttartó mélyén talált, azonos a kettes számú büntetőperi bizonyítékkal?

Norris diadalmasan mosolygott.

– Milyen állapotban volt a lőfegyver, mikor megtalálták?

– A tölténytárból hiányzott egy golyó. A többi lövedék a helyén volt.

– Mr. Moulton, maga ismerős a lőfegyvereket illetően. Ha jól tudom, a rendőrség gyakorlatához hozzátartozik a fegyverkezelési tanfolyam is.

– Igen.

– Ismeri ezeket a 38-as kaliberű Smith és Wesson revolvereket?

– Igen, uram.

– Az említett hiányzó töltény az ütőszeg alatti volt?

– Így van. Ismétlőfegyverről van szó. Az üres hely a lövési pozícióban helyezkedett el. Más szóval a fegyver valamikor hat lövedéssel volt töltve. Egyiket kilőtték, s a hüvely abban a helyzetben maradt, mint a lövés idején. Vagyis a cső vonalában állt.

– Keresztkérdések tehetők fel – jelentette be Norris győzelemittasan.

– Hogyan? – mondta Mason, mintha a keresztkérdések lehetősége fel sem merült volna benne. – Ehhez a tanúhoz nincs kérdésünk.

– Nincs kérdése? – kérdezte Norris, mintha nem jól hallotta volna.

– Nincs – ismételte Mason röviden.

– Szólítsa a következő tanút – rendelte el Miles bíró.

Hamilton Burger sokat sejtetően pillantott az órájára.

– Mivel közeledik a délutáni szünet ideje, azt hiszem, a bíróság mára visszavonul – változtatta meg a döntését Miles bíró. – Az esküdt hölgyek és urak távozhatnak. Egyidejűleg azonban a bíróság felhívja a figyelmüket, hogy az ügyről ne beszéljenek se idegennel, se egymás között. Nem kívánatos meghallgatniuk mások véleményét az esettel kapcsolatban, nem szabad rádióhíreket hallgatniuk, TV-t nézniük, újságot olvasniuk az ügyre vonatkozóan. Semmiféle véleményt nem formálhatnak addig, míg fel nem kérjük Önöket döntéshozatalra. A tárgyalást elnapolom holnap reggel kilenc óra harminc percig. Mason lopva mélyet lélegzett, és elernyesztette kezét, melyeket ideges feszültségében eddig összekulcsolva tartott.

XV. fejezet

Perry Mason, Della Street és Paul Drake az ügyvéd irodájában ültek. A hangulat gyászos volt.

– Sajnálom Perry, de nem tudok kiásni semmit, ami segíthetne. Ami a lényegét illeti, nem is segíthet semmi. Ilyen ügyekről álmodik a kerületi ügyész. Burgernak olyan közvetett bizonyítékok állnak a rendelkezésére, amelyeket nem lehet megkérdőjelezni: a revolvergolyó, a szárazjégtartó hiányzó kartondarabja, s amint a vádlottat rajtakapják, hogy elrejtje a lőfegyvert a szeméttárolóban.

Mason hátradőlt a széken, fejét a mellére horgasztotta és gondolatokba merülve bámulta az asztalon a mappát.

Della Street Masonról Drake-re pillantott, majd vissza Masonra, szeme meleg együttérzést tükrözött főnöke nehéz helyzetét látva.

- Hamilton Burger helyzete sem olyan rózsás – mondta Mason. – Vannak dolgok, amelyek sehogyan sem akarnak beilleszkedni az elméletébe.
 - Téged ne az ő elmélete érdekeljen, – mondta Drake – ma még csak ízelítőt adott neked, holnap majd folytatja. És már hallottam a keringő pletykát, miszerint holnap nagy dologra készül. Tönkre tesz téged. Ezért ül személyesen a vád képviselőjében. Az utolsó cseppig ki akarja élvezni a győzelmét.
 - Miért ment be Freemont a lánynál a zuhanyozóba? – kérdezte Mason.
 - Mert becsalták – válaszolta Drake.
 - Miért adta volna át a fegyvert? Megszokta, hogy a pisztolyt magánál tartsa.
 - Hol? – kérdezte Drake.
 - Tán a nadrágzsebében – vélte Mason.
 - Vagy még valószínűbb, hogy külön erre a célra szabatott egy övzsebet, ha a fegyvert állandóan viselte.
 - A lány megpróbálkozhatott a számtalanszor bevált jó régi női fogással, zokogott, kegyelemért könyörgött, a nyakába borult, talán még a földre is vetette magát, s közben a kabátja alá nyúlva megszerezte a fegyvert.
 - És aztán?
 - Lelőtte.
 - De miért?
 - Mert nem adott lehetőséget a bátyjának a jóvátételre.
 - Szó sem volt jóvátételről, kártérítésről – vélte Mason. – Rodney Banks visszament és elemelt minden pénzt. Épp akkor volt ott az ütőkártya a kezében, talán tíz-tizenötezer dollárjuk is volt Freemont pénzéből. Sosem látott volna egy vasat sem, ha börtönbe küldi Rodney-t. Nem Paul, lehet, hogy ez a kerületi ügyész teóriája, és remélem, hogy ez, mert akkor úgy megfúrom az esküdtek előtt, hogy öröm lesz nézni.
 - Nem tudod teljesen tönkretenni az elméletét, Perry – jegyezte meg Drake. – Jusson eszedbe, ezt az ügyet nem nyerheted meg azzal, hogy keresztkérdéseket teszel fel a vád tanúinak. A tények hidegek, kemények és matematikailag logikusak. S ha holnap délután a vád képviselője neked passzolja a labdát, akkor oda kell fordulnod a lányhoz és tanúsodásra kell felkérned. Neki pedig a tanúk padján egy hihető történetet kell előadnia. Sokkal jobbat, mint amit a mai napig hallottam tőle.
 - Miért mondod ezt – érdeklődött Mason.
 - Mert látom az arckifejezésed.
- Mason felállt és nagy léptekkel róni kezdte a szobát.
- Az az átkozott az egészben, hogy Nancy ez esetben jobban járna másik ügyvéddel. Ilyen ügyet nem szabadna vállalnom.
 - Miért? – tudakolta Drake.
 - Mert én hiszek az igazságban, szeretek a tényeknél maradni. Minden rendben, ha az ügyfél ártatlan, de ha bűntény terheli, még ha rengeteg enyhítő körülmény is szól mellette, a helyzet más. Sok bűnügyi védő nem is hagyja, hogy védeence elmondja a történetét. Vár addig, míg a vádeljárás bizonyítékai összegyűlnek, majd megtalálja a hézagokat a bizonyítékok illeszkedésében. Azután küldi ügyfelét a tanúk padjára és olyan történet mondat el, mely figyelembe veszi a tényeket, kihasználva a vád gyenge pontjait, kínosan kellemetlen helyzetbe hozza a vádat. Persze ezek az ügyvédek nem arra veszik rá az ügyfelet, hogy hamis vallomást tegyen a tanúk padján. Csak hangsúlyozzák, ha a vádlott sztorija ilyen és ilyen lenne, azt hajlamos lenne az esküdtszék elfogadni. Az ügyfél pedig elég okos, hogy felfogja a lényegét és aszerint cselekedjék. Ezért aztán az említett ügyvédek nem is kívánják meghallgatni ügyfeleik

történetét az elején, hiszen ha megismerik, a vádlottnak nincs mit változtatnia és az ügyvéd nem csábított hamis vallomástételre.

– Ebben az esetben nincs az a sztori, ami segíthetne neki – mondta Drake.

– Nem tudom, tisztességes, csinos fiatal nő, legalábbis azt a látszatot kelti.

– Igen, igen, ez használt is, míg nem volt nő az esküdtek között. Ha a vádlottnak szép volt a lába, szó szerint biztosra vehette a felmentését. Ma nők is vannak az esküdtek között és ők nagyon is résen vannak. Ha a vádlott túl sokat mutogatja a lábát, eljártssza az esküdtszék nőtagjainak rokonszenvét. Ha nem, akkor meg a férfiakra nincs hatással.

– Nem arról van szó, hogy mutogatnia kellene a lábát, egyszerűen elmondhatna egy történetet, amely nagyon közel áll ahhoz, ami valóban történt.

– Mégpedig?

– A motelba ment, mert a bátyjával akart találkozni.

– Azt hiszed, azért ment oda?

– Engem kielégít ez a magyarázat. Így logikus. A motelba ment és megbízott engem, helyeztek letétbe óvadékot a bátyjáért. Tudta, hogy megkísérlik követni a bátyját. Megkísérlik, hogy igényt tartsanak az ő nyereségére is. Beszélni akart Rodney-vel, hogy pontosan megtudja, mennyit sikkasztott a fiú és hogy áll a helyzet.

– Hát persze – pattintott Drake. – Ez az egész dolog magyarázata. A báty megjelent a motelban és ott volt, amikor Freemont megérkezett. Vitatkoztak. A báty egyszerűen közölte, ha börtönbe küldi, egy vasat sem lát többé a tizenöt vagy húsz ezer dollárból. Sőt, talán meg is fenyegette, talán így: „majd elejtek néhány szót az adóügyi hivatalban a fiúk előtt és aztán huszonnégy órán belül terítékre kerül.”

– Aztán? – érdeklődött Mason.

– Aztán Freemont meg akarta ütni, a fiatal Banks, mondjuk öklével gyomorszájon vágta vagy kiöklözte a zuhanyozóig, aztán...

– Aztán? – kérdezte Mason.

– Aztán Freemont elővette a revolverét, – mondta Drake homályosan – Banks elvette tőle és megölte.

– Hogyan vette el a revolvert? – tudakolta Mason. – Freemontot otthagytad a zuhanyozóban ülve, amint Banks ráemeli a fegyvert. Hogyan kaparintotta meg a fiú a revolvert, anélkül, hogy golyót kapott volna?

– A lány valamilyen módon közbeavatkozhatott – találgatta Drake – vagy a revolver után kapott vagy valami más módon elterelte Freemont figyelmét.

– Jól van – gondolkozott Mason. – Folytasd! Drake ismét mondani akart valamit, de meggondolta magát.

– A pokolba is, Perry – nyögte ki néhány pillanat múlva. Elég időm volt, hogy kitaláljak egy történetet... most már tegyél fel keresztkérdéseket is.

Mason hirtelen pattintott.

– Mi van? – érdeklődött Drake – eszedbe jutott valami?

– Rájöttem, miért vesz részt Hamilton Burger személyesen a vádeljárás képviselőjében.

Emlékezz, hogy a bevezetőben említett valami olyasmit, hogy sor kerül majd kérdésekre, melyek szükségessé teszik, hogy az annak rendje-módja szerint megválasztott kerületi ügyész képviselje a vádat, valami ilyesmi.

Della Street bólintott.

– Lejegyeztem gyorsírással, hogy mit mondott.

– Hogy szól? – érdeklődött Mason.

Della Street elővette jegyzetfüzetét, a megfelelő oldalra lapozott: „Igen, bíró úr, tárgyalási

helyettes megbízottam, Robert Kalven Norris is jelen lesz, de tulajdonképpen én vizsgálom az ügyet. Bizonyos tények, melyekre a kihallgatás során fény derül majd, igazolják, mennyire egyedülálló és fontos ügy ez. Ezért tartom szükségesnek, hogy a megye annak rendje-módja szerint megválasztott kerületi ügyésze maga vezesse.

Olyan kérdésekre kerül sor, melyek ha nem is egyedülállóak, de nagyon ritkák a megye történetében...”

- Beleillik a képbe – mondta Mason. – Mentességet akar adni.
- Ezt hogy érted?
- Rodney Bankset akarja tanúként felléptetni.
- Az istenért. Úgy érted, Banks a testvére ellen fog vallani?
- Nem lesz más választása – felelt Mason. – Burger kérdéseket fog feltenni neki a sikkasztással kapcsolatban, s a jogi képviselő tanácsára, hogy a válaszok révén vád alá lenne helyezhető, Rodney meg fogja tagadni a válaszokat. Erre Burger fel fog állni, s kérelmet terjeszt a bírósághoz, hogy kötelezze a fiút a válaszadásra, s amennyiben Rodney vallomása révén büntethető lenne, a vád teljes mentességet biztosít neki.
- S akkor Rodney-nak felelni kell a kérdésekre? – kérdezte Della.
- Így szól a viszonylag új törvény – bólintott Mason.
- És ez magát olyan helyzetbe hozná...
- Reménytelenbe – mondta Mason. – Paul menj át a másik szobába, ülj a telefonhoz. Van egy munkatársad, aki követi Bankset.

Drake bólintott.

- Továbbítsd a megbízottadnak, hogy lépjen érintkezésben Rodney-val, csak úgy barátilag vagy még jobb, ha ráállítasz valami átkozottul csinos munkatársat, aki valamilyen módon ismeretséget köt Rodney-val és azt a fülest adja neki, hogy a kerületi ügyész a tanúk padjára kényszeríti, és a sérthetlenség biztosításával válaszadásra akarja bírni.
- Mire jó ez? Egyszerűen át fogja lépni a határt. Nem gondolod?

Mason mosolygott.

- Legalább felkészíti, és így minket sem érhet meglepetés.
- Rodney érintkezésbe lépett egy ügyvéddel – jelentette Paul Drake. – Az alak neve Yarvis N. Gillmore.
- Jarvis? Mi a csuda! – mondta Mason és elgondolkodva mosolygott.
- Ismered? – érdeklődött Drake.
- Ismerem, s tudom hogy dolgozik – mondta Mason. – A nevében az N. egy szokatlan keresztnév rövidítése: Nettle. S Jarvis ugyancsak képes borsot törni a kerületi ügyész orra alá. S tudom, hogy engem gyűlölnék ugyan, de tisztelnek, mert tisztában vannak azzal, hogy az igazságért küzdök. De Jarvisnál más a helyzet. Utálják a rámenősségét, mert majdnem minden pert elvesztenek, amelyben Jarvis a védő.
- Azt akarod mondani, hogy őt nem érdekli az igazság?
- Köztünk legyen mondva, – jelentette ki Mason – leginkább rá gondoltam, amint az előbb bizonyos védőtípusokról beszéltem, akik összegyűjtik a tárgyalás folyamán az összes tényt és bizonyítékot, aztán szünetet kérnek, hogy felkészítsék védencüket, szinte edzik őket, milyen történeteket adjanak elő, hogy kihasználhassák a vád gyenge pontjait majd megpróbálnak időt nyerni, ha csak egy éjszakát is, elnapoltatják a tárgyalást, mielőtt ügyfelüket a tanúk padjára engedik. Addigra az ügyfél bevágta a mondókáját, keresztkérdéseket felelt meg újra és újra, s meggyőző történetet tud előadni, mely a keresztkérdések tüzeiben is megállja a helyét.
- És Rodney Banks Gillmorral konzultált?
- Ez magyarázatot ad arra a tényre, hogy Gillmore bekukkantott ma néhányszor a tárgyalóba.

Megmondom, mit csinálj, Paul. Van rá lehetőségünk, hogy darabokra szedjük a vádat. Menj be egy telefonfülkébe, ahonnan nem lehet lehallgatni a beszélgetésünket. Hívd fel Jarvis Gillmoret.

– Most? – kérdezte Drake.

– A pokolba is, persze – mondta Mason. – Az én privát telefonom titkos. Majd meglátod, hogy Jarvis. Gillmoreé más. Van nappali és éjszakai telefonszáma, s mindig van ott valaki, aki a nap vagy éjszaka bármely órájában felveszi a kagylót. Boldog, ha hívják.

– Oké. És mit mondjak?

– Változtasd el a hangod, mondd, hogy egy jóakarója vagy, s tudod, hogy a kerületi ügyész be akarja idézni az ügyfelét, s azzal az ígérettel akarja a tanúskodásra rávenni, hogy sérthetlenséget biztosít számára.

– És aztán? – érdeklődött Drake.

– Aztán rakd vissza a kagylót a helyére és verd ki a fejedből, hogy valaha is lefolytattad azt a telefonbeszélgetést – vigyorgott Mason. – Barátunknak és a kerületi ügyésznek lesz gondolkodnivalója.

– Ilyen jó Jarvis Gillmore?

– Ilyen rossz! – mondta Mason. – Most viszont indulj, Paul! Munkára!

XVI. fejezet

Miles bíró felkapaszkodott a bírói székhez és helyet foglalt. A bírósági végrehajtó megszólalt.

– Kérek mindenkit, foglalják el a helyüket! Miles bíró megjegyezte:

– A vádlott a bíróságon megjelent, és az esküdtek is jelen vannak. Készen állnak az eljárás folytatására?

– Igen, bíró úr – válaszolt Hamilton Burger.

– Igen, bíró úr, készen állunk – jelentette be Mason.

Norris felállt.

– Larsen E. Halsteadot szólítjuk tanúként.

Halstead nevét elkiáltották a folyosón és néhány pillanat múlva megjelent a tárgyaló teremben, majd elfoglalta a helyét a tanúk padján, s eskütételre emelte a kezét.

– Ön Marwin Freemont alkalmazásában állt a gyilkosságot megelőző hónapokban?

– Igen.

– Ismeri Rodney Bankset, a vádlott testvérét?

– Igen.

– Honnan?

– Ő is Marwin Freemont alkalmazottja volt.

– Ön milyen feladatokat látott el?

– Hát... – mondta Halstead a szemüvege fölött az esküdtekre pillantva – olyan könyvelőféle voltam és adóügyi szakember, és azt hiszem, ilyen mindenés.

– És mit csinált Rodney Banks?

– Hát... felvásárló, eladó és ő is egyfajta mindenés. Freemont üzlete nem volt szokványosnak mondható, így a munkaerőket sem lehet a szokványos sablonokkal minősíteni.

– Értem – mondta Norris. – Nos, az üzlet milyen nagyságrendű része zajlott készpénzfizetéses alapon?

– Sokkal nagyobb része, mint eleinte feltételeztem – biggyesztette le az ajkát Halstead.

– A válasz eléggé határozatlan – jegyezte meg Norris az esküdtek felé fordulva, meg akarván bizonyosodni arról, hogy azok vették-e a burkolt célzást.

- Másképp teszem fel a kérdést. Tartott az elhunyt nagy összegű készpénzt az irodában?
- Igen tartott.
- Ön tudott róla?
- Egy részéről tudtam, egy részéről később, nemrégiben szereztem tudomást.
- Úgy vezették a könyvelést, hogy ezeket az összegeket feltüntették?
- Nem uram. A pénzösszegek igen különböztek egymástól. Egy részüket, hogy így fejezzem ki, nem feltüntetett készpénzként kezelték. Senki sem tudott róluk. Freemont kivételével.
- Hol tartották ezt a pénzt?
- Két helyen. A pánccélszekrényben és egy szőnyeg alatti titkos üregben, mely a cementpadlózat egy részének felemelésével volt hozzáférhető.
- Fényképeket mutatnék Önnek, melyek az iroda padlóját mutatják. Meg tudná mutatni, a cementpadló melyik részére gondol?
- Erre.
- Most olyan fotót mutatnék, mely a cementpadlózat kiemelhető részét mutatja, s ismételten felteszem a kérdést, hogy felismeri-e ezt a cementlapot?
- Igen.
- S mi van a cementlap alatt?
- Egy fémláda, mely mozdíthatatlanul be lett betonozva!
- S mi volt a ládában, mikor legutoljára látta?
- Semmi.
- Úgy értem, az utolsó előtti alkalommal?
- Tizenhatezer-hatszázkilencven dollár.
- Megszámolta?
- Igen.
- Miért?
- Mert nekem kellett a jövedelemadó bevallást készítenem, s nem szándékoztam bűntárs lenni a hamis bevallás elkészítésében. Amint rájöttem arra, hogy itt készpénzt tartanak elrejtve, szándékomban volt Mr. Freemonttól felvilágosítást kérni, s hallani akartam milyen magyarázatot ad. Megkértem volna, mutassa meg, hol szerepelnek ezek az összegek a könyvelésben.
- És így tett?
- Nem uram.
- Miért?
- Mert Mr. Freemontot váratlanul meggyilkolták. S így nem volt lehetőségem előhozni a témát
- Mikor történt, hogy utoljára megszámlolta a pénzt és tizenhatezer dollárnál többet talált a titkos ládában?
- Pénteken, valamivel dél előtt.
- Készített feljegyzéseket arról, amit talált, azonkívül, hogy a teljes összeget megjegyezte?
- Igen. Arra gondoltam, hogy talán sikerül ellenőriznem a forgalmat a bankók segítségével. A pénz legnagyobb része tíz és húsz dolláros bankjegyekben volt, köztük kevés öt dolláros és néhány ötven dolláros. De pár százdolláros bankjegyet is találtam és ezek számát lejegyeztem.
- Itt vannak Önnél?
- Írott jegyzetei segítségével felfrissítve az emlékezetét, ismertetné az esküdtekkal a számokat?
- Igen, uram.
- Olvassa fel kérem a százdolláros bankjegyek számát!
- LO 4824084A LO 1324510A GO 6300382A K 00460975A.
- Mikor jegyezte le a sorszámokat? – kérdezte Norris.
- Mikor a pénzt számoltam.

- S az mikor volt? Másodikán?
 - Pontosan mikor?
 - Röviddel dél előtt. Tizenegy óra harmincöt perc körül, ha közelebről kell megjelölnöm az időt Nem figyeltem a pontos időt, de Mr. Freemont tizenegy óra harminc perckor távozott, s utána arra gondoltam, ellenőrzöm az összeget.
 - Tudja, hová ment?
 - Annyit mondott, hogy már nem tér vissza délután. De hogy hová ment, nem tudom.
 - Szíveskedjék feltenni a keresztkérdéseket – fordult Norris Masonhoz.
 - Lehet, hogy nem lesz kérdésem, – jegyezte meg Mason – de szeretném megtekinteni a tanú feljegyzéseit, amit emlékezete felfrissítésére használt.
 - Nincs kifogásom – mondta Norris. Mason előrelépett és a tanú átnyújtotta neki kis noteszét, amelyben a feljegyzések pedánsan, a hivatásos könyvelő takaros kézírásával íródtak. A százdolláros bankók sorszámjai, melyről tanúvallomást tett, olyan világosan sorakoztak egymás mellett, hogy kérdésről szó sem lehetett.
 - Nincs kérdésem – jegyezte meg Mason tárgyilagosan.
 - Ha a bíróság megengedi, szeretnék Moulton rendőrtisztet visszahívni a tanúk padjára.
 - Rendben van – mondta Miles bíró.
 - Kérjük Mr. Moulton! A tiszt visszatért.
 - Már tett egyszer esküt, s most is eskü alatt áll – figyelmeztette Miles bíró. – Foglalja el a helyét!
- Norris közelebb lépett a tanúhoz, kihúzott egy száz dolláros bankjegyet a zsebéből.
- Mr. Moulton, ezennel átadok önnek egy százdolláros bankjegyet. Felhívom a figyelmét a sorszámára, mely így hangzik: K 00460975 A, és felteszem a kérdést, látta-e már valaha ezt a bankót? Kérem, hasonlítsa össze a számokat figyelmesen, mielőtt felelne a kérdésre.
- Moulton is előhúzta a noteszét, a térdére helyezte, a bankjeggyel együtt, majd kiegyenesedett.
- Igen, már láttam – mondta.
 - Hol?
 - Rodney Bankstól vettük el.
 - Ez a Rodney Banks rokona az ügyben szereplő vádlottnak?
 - A bátyja.
 - Tehát a bankjegy tőle származik.
 - Igen.
 - Tett valamiféle utalást arra, honnan került a birtokába?
 - Pillanat – hajolt előre Mason – Tiltakozom. Hallomásból származó bizonyíték!
 - Helyt adok a tiltakozásnak.
 - Ez csak előkészítő tárgyalás, tisztelt bíróság – mondta Norris, – kikötöm, hogy a kérdést igennel vagy nemmel válaszolják meg.
 - Ilyen körülmények között a bíróság úgy dönt, hogy a kérdést igennel vagy nemmel megválaszolhatják. Érti, Mr. Moulton? A kérdés egyszerű. Mondott valamit Önnek arról, hogy honnan ered a pénz? Igennel vagy nemmel felelhet.
 - Igen – mondta Moulton.
 - Később, miután ez a nyilatkozat elhangzott, beszélt a vádlottal, Nancy Banksszel?
 - Beszéltem.
 - Közölt valamit vele?
 - Igen.
 - Micsodát?
 - Egy pillanatra – szólt közbe Mason. – Tiltakozom, mert nem valódi bizonyíték, nincs

összefüggésben a tárggyal és mellékes, mit mondott a tiszt Nancy Banksnek.

– Értem, bíró úr – mondta Norris, de szeretném összekapcsolni Moulton tiszt közlését Nancy Banks erre adott válaszával, s a választ akarom a bizonyítékok között feljegyeztetni.

– Engedélyezem, hogy tanúvallomást tegyen a közlésre vonatkozóan, de csak az ügyészség sürgetésére és ígéretét figyelembe véve, miszerint a válasz az egész ügyre vonatkozik.

– Biztosítom a bíróságot.

– A tiltakozásnak nem adok helyt. A tanú feleljen a kérdésre.

– Azt állította, hogy a bátyja szerint ez a százdolláros része volt annak a pénznek, amit ő adott neki.

– És mit válaszolt erre az állításra a vádlott?

– Tiltakozom, nem valódi bizonyíték, nincs összefüggésben az üggyel, s nincs jelentősége!

– Nem adok helyt a tiltakozásnak!

– Azt mondta, nincs mondanivalója, s hogy az ügyvédje, Perry Mason felel a kérdésekre.

– Pillanatra – vetette közbe Miles bíró. – Nem tudom, hogy a perrendtartásban mostanában milyen bírói döntések gyakoriak ilyen esetekben, de ez nem tűnik beismerő vallomásnak.

– Ezt az esküdtszéknek kell eldöntenie.

– Engedélyezem a tanúvallomást, mert az ügyészség biztosított arról, hogy a válasz jellemző, és szigorúan az ügyre vonatkozó – mondta Miles bíró. – Feltételeztem, hogy a vádlott válasza igenlő lesz vagy hasonló, de erről szó sincs. A vádlottnak teljes mértékben joga van megtagadni a válaszokat, illetőleg nem beszélni a rendőrtisztekkel... Átgondolván a dolgot, megváltoztatom a döntésemet. Kihúszom ezeket a válaszokat és ajánlom, az esküdtek se vegyék figyelembe. Fel kell hívnom az esküdtek figyelmét arra, hogy a törvény értelmében, ha a vádlott elismeri a vádat vagy olyasmit állít, ami a vádiratot igazolja, az beismerő vallomásként, bizonyítékként tekinthető.

Ebben az esetben nem hiszem, hogy a válasz a bizonyíték fogalmát és jogi tartalmát kimerítené.

Ami engem illet, úgy gondolom, hogy a vádlott bármely pillanatban joggal mondhatja „Beszéljen az ügyvéddel, ő felel a kérdésekre”.

Ezért felszólítom az esküdt hölgyeket és urakat, hogy a tanú állítását és a vádlott állításait és a kérdésekre adott feleleteit ne tekintsék bizonyítékoknak.

– Ez esetben, – Hamilton Burger úgy állt fel, hogy minden mozdulatával elárulta, várta ezt a fejleményt – Moulton rendőrtisztet felszólítjuk, hagyja el a tanúk padját. Következő tanúnak Lorraine Lawtont szólítjuk.

– Neve Lorraine Lawton, s a vádlottéval közvetlenül szemben lévő apartman bérlője – kezdte Norris, amint Lorraine elfoglalta a helyét.

– Jelen volt, amikor Moulton rendőrtiszt megkérdezte Rodney Bankstól, honnan származik a nála lévő pénz?

– Igen.

– Hallotta, mit válaszolt Rodney Banks?

– Igen.

– Mit mondott, honnan származik az a pénz, amit a levéltárcájában magánál hordott? Ki adta át neki az este folyamán ezt az összeget?

– Tiltakozom – mondta Mason, – mert nincs összefüggésben a tárggyal és nincs jelentősége, hallomáson alapuló információ, nem bizonyíték.

– Hely adok a tiltakozásnak – mondta nyersen Miles bíró.

– Ez minden – mondta Norris.

– Nem kívánok keresztkérdéseket feltenni – jelentette ki Mason.

Lorraine Lawton távozott.

– Rodney Bankset szólítom – jelentette be Hamilton Burger.

- Rodney Bankset szólítja mint tanút? – kérdezte Miles bíró.
 - Igen, bíró úr.
 - Rodney Bankset kérjük a tanúk padjára – szólította a törvényszolga.
- Rodney Banks belépett a tárgyalóterembe. Alacsony, kifogástalanul öltözött, eleven emberke kíséerte, aki szapora léptekkel megelőzte a tanút.
- A bíróság engedelmével, Jarvis Nettle Gilmore a nevem. Szeretném jegyzőkönyvbe véteni, hogy mint Rodney Banks jogi képviselője jelenek meg az eljárás helyszínén.
 - Rendben van, Mr. Gilmore – mondta Miles bíró. – Jegyzőkönyvbe vesszük.
 - Emelje fel a jobb kezét, s mondja az eskü szövegét – utasította Gilmore az ügyfelét.
- Rodney Banks előrevonult, felemelte jobb kezét, letette az esküt, elfoglalta helyét a tanúk padján. Nevét és címét megadva, bizalmatlanul, gyanakvó tekintettel fordult a kerületi ügyész felé.
- Én fogok kérdéseket feltenni a tanúnak, ha a bíróság megengedi – állt fel Hamilton Burger.
 - Emlékszik még arra, amikor sikkasztásért letartóztatták? – fordult Rodney Bankshez.
 - Emlékszem.
 - És az óvadék ellenében történő szabadlábra helyezésére is?
 - Igen.
 - Kapott pénzt a testvérétől azon a napon, amikor szabadlábra helyezték?
 - Tiltakozom, nem valódi bizonyíték, mert nincs összefüggésben a tárggyal és nincs jelentősége
 - jelentette be Mason. – Továbbá, a kérdés sugalmazó, befolyásoló és olyan magyarázatot követel, mely az ügy keretein kívül esik.
 - Összefüggésbe szándékozzuk hozni a jelen üggyel – mondta Hamilton Burger. – A tanú kedvezőtlenül elfogult és jogom van rá, hogy sugalmazó kérdéseket tegyek fel.
 - A bíróság engedélyezi a kérdést, de a tanú csak igennel vagy nemmel válaszolhat – mondta Miles bíró.
 - Kapott pénzt az említett alkalommal a testvérétől? – mennydörögte Hamilton Burger.
 - Igen.
 - Nos, mutatok egy százdolláros bankjegyet, amelynek sorszáma K 00460975 és megkérdezem, egyike volt ez is a testvérétől kapott bankjegyeknek?
 - Megtagadom a választ, mert gyanúba keverhetnek.
 - Azt követően találkozott Stanley Moulton rendőrtiszttel?
 - Azt hiszem, az később történt. Valamivel éjfél után lehetett. Talán volt már vasárnap reggel is, amikor Moulton tiszttel találkoztam.
 - Ez alkalommal Moulton tiszt házkutatási paranccsal jelent meg az ön lakásában, így van?
 - Igen.
 - És átkutatta a lakást?
 - Igen.
 - Elvett egy százdolláros bankjegyet a tulajdonában lévő pénzből?
 - Igen.
 - Namármost, honnan származott ez a száz dolláros?
 - Pillanat, pillanat, pillanat – szólt közbe Jarvis Gilmore, s fürgén a tanú és a kerületi ügyész közé sietett. – Azt tanácsolom, ne adjon választ a kérdésre, azért, mert a válasz alapján vádat emelhetnek.
 - Ügyvédem tanácsára nem válaszolok a kérdésre, – mondta Rodney Banks – mert a válasz alapján vádat emelhetnek ellenem.
 - Pillanat, én tennék fel egy kérdést – mondta Miles bíró. – Mr. Banks, ügyvédjének feltárta, mit válaszolna erre a kérdésre?
 - Igen, uram.

- Felfedte őszintén, teljesen és a valóságnak megfelelően a körülményeket Mr. Gilmore előtt?
- Igen, uram.
- És Mr. Gilmore azt állította önnek, ha megfelel a kérdésre, vádat emelhetnek Ön ellen?
- Igen, bíró úr.
- Ebben az esetben – döntött Miles bíró – nem lehet a tanút arra kényszeríteni, hogy válaszoljon.
- Pillanat türelmet – kérte Hamilton Burger. – A bíróság engedelmével, ez egy viszonylag új rendtartás és én felkészültem, hogy ilyen körülmények közt vezessem a vádeljárást. Tökéletesen ismerem az eset tényeit. Elkészítettem egy írásos kérelmet, a tisztelt bírósághoz, mely szerint utasítsa a tanút válaszadásra abban az esetben is, ha technikailag gyanúba keverhetné magát, s vádat emelhetnének ellene. Előkészítettem egy írásos megállapodást, mely szerint sérthetlenséget biztosítok a tanúnak minden olyan bűnre vonatkozóan, melyet technikailag elkövetett azzal kapcsolatban, hogy a pénz a birtokába került.
- Felkérem a tisztelt bíróságot, folytassuk a tárgyalást, és kérem utasítsa a tanút a kérdés megválaszolására, lévén, hogy az ügyészség garantálja sérthetlenségét.
- Hadd nézzem azt az írásos megállapodást – mondta Miles bíró. – Felteszem, készített másolatot Perry Masonnak, mint a vádlott védőjének és a tanúnak is?
- A tanú ügyvédjének is – mondta Hamilton Burger és átadta a bírónak az írást, majd széles mozdulattal lobogtatva a másolatokat is Gilmorenak, Masonnak és Rodney Banksnek.
- Miles bíró gondosan áttanulmányozta a szöveget
- Ez a dokumentum azt igazolja, Mr. Gilmore, hogy ügyfele, Rodney Banks immunitást élvez, sérthetetlen a törvény technikai megszegése esetén és minden olyan bünténnel kapcsolatban, mely abból származhat, hogy a testvérétől lopott tulajdont fogadott el.
- Ez nem elegendő. A kerületi ügyész feltett egy kérdést. És nem erőltetheti, hogy a tanú feleljen a kérdésre, míg kifejezetten nem állítja, hogy a tanúnak teljes sérthetlenséget biztosít minden büntettség vonatkozásán, melyet felfed, ha a kérdésre válaszol.
- Ha az ügyvéd úr tovább olvas – mondta Hamilton Burger – látni fogja, hogy a következő bekezdés kielégítően rendezi ezeket a pontokat. Formanyomtatványt használtam. Beillesztettem a speciális paragrafusokat, melyeknek hiányát az ügyvéd úr most kifogásolta. Elébe akartam menni annak a tiltakozásnak, hogy a megfogalmazás túlságosan általános. De láthatja a gépelt szövegből, hogy minden olyan büntettségre sérthetlenséget garantálok neki, melyre fény derülne, ha megválaszolja a kérdést. Éppen, mert a választ azzal tagadta meg, hogy gyanúba keverhetné magát, s vádhatósági eljárás lenne indítható ellene.
- Elrendelem a kihallgatás folytatását – mondta Miles bíró. – Úgy gondolom, a törvény szelleme ezt kívánja és követnem kell a törvény betűjét. Mr. Banks azt állította, hogy a kérdés megválaszolásával bünténnel gyanúsítható lenne technikailag vagy egyébként.
- Igen.
- És ügyvédje a válasz megtagadását tanácsolta?
- Igen, uram.
- Csak azért tagadja meg a választ a kérdésre, mert önmagát keverné gyanúba?
- Igen, uram.
- Olyan bünténnel kapcsolatosan, melyet ezen állam területén követett el?
- Igen, uram.
- Ebben a megyében?
- Igen, uram.
- Mr. Banks! Az annak rendje és módja szerint választott kerületi ügyész, Mr. Hamilton Burger jogosult erre a hatáskörré, a törvény rendelkezéseinek megfelelően és saját jogköréből eredő lehetőségeknél fogva immunitást garantált önnek minden büntettség vonatkozásán, amely

lelepleződik a kérdés megválaszolásának eredményeként. A bíróság biztosítja arról, hogy sérthetlenségét garantálták, ennélfogva nem hivatkozhat önfeljelentés kizárásának törvény biztosította jogára. Mindezek következtében figyelmeztetem, hogy teljes sérthetlenséget élvez a bűntényre vonatkozóan s kötelessége, hogy válaszoljon.

– Igen, uram – felelte Banks.

– Érti a helyzetet? – kérdezte Miles bíró.

– Igen, uram.

– Rendben van. A kérdés úgy hangozott, hogy honnan szerezte a százdolláros bankjegyet, melyet Moulton rendőrtiszt megtalált?

– Úgy gondolom, ha a bíróságnak nincs ellenvetése – szólt közbe Mason, – ne írjuk körül más szavakkal a kérdést. Azt hiszem, helyes lenne, ha a jegyzőkönyvet vezető írnok felolvasná a tanúnak a kérdést.

– Rendben van – mondta kissé ingerülten Miles bíró – olvassa fel az írnok. – Azt hiszem, egyetért, hogy a bíróság állásfoglalása alapvetően tárgyilagos volt. Csak meg akarok győződni arról, hogy a tanú tisztában van-e helyzetével és azzal a ténnyel, hogy sérthetlenséget garantáltak neki. Úgy gondolom, hogy a bíróság és a jogi tanácsadó is tökéletesen érti a helyzetet. A múltban bizonyos bírósági fórumokon az önfeljelentés kizárására irányuló alkotmányos garanciát az egyén védelmére kifacsarták. Ha az emberek nem akartak megfelelni a kérdésekre, ügyvédek fogadtak, aki azt a tanácsot adta, hogy mivel lehet, hogy technikailag bűnügybe keverednek, jogukban áll erre hivatkozva megtagadni a választ. A törvény közbelépett s a kerületi ügyész hatáskörébe helyezte azt a jogot, hogy mentességet biztosítson a tanúnak ilyen esetben, s így a védekezés ilyen technikája vagyis kibúvó a törvény kijátszására nem lehetséges többé. Miles bíró szigorú pillantást vetett Perry Mason irányába, mintha tudtára akarta volna hozni, hogy az ügyvéd más bánásmódban részesülne a bíróság részéről, ha tartózkodna kérdések feltételétől az eljárás folytatására vonatkozóan.

– Igen, bíró úr – mondta Mason kellő szelídséggel.

– Az írnok most felolvassa a kérdést – jelentette be Miles bíró.

– Namármost, honnan származott az a százdolláros? – ismételte meg a kérdést a bírósági írnok.

– Érti a kérdést? – kérdezte Miles bíró a tanút.

– Igen, uram.

– Akkor feleljen rá.

– Feleljek? – tekintett Rodney Banks Gilmore-ra.

– Felelnie kell. A bíróság így határozott. Minden olyan bűntett elkövetésére mentességet élvez, melyre a kérdés megfeleléséből fény derül.

– A száz dolláros bankót Marwin Freemonttól vettem el, miután megöltem – felelte a tanú.

– Micsoda?! – kiáltott felugorva Hamilton Burger.

Rodney Banks nem válaszolt. Jarvis Gilmore színlelt udvariassággal elmosolyodott, s önelégült pillantást vetett a haragos ügyészre.

– Szeretném, ha a törvényszéki írnok felolvasná a kérdésre adott választ – szólalt meg Perry Mason. – Nemcsak arról akarok meggyőződni, hogy jegyzőkönyvbe vették-e, hanem biztos akarok lenni, jól értettem-e és az esküdtszék is megértette-e.

– Egy pillanat – kiáltott Hamilton Burger. – Töröltetni akarom a választ a jegyzőkönyvből. Ez nem az a válasz... Szóval, ez nem korrekt válasz... Ez a tanú a testvérétől kapta a pénzt, s most önmagát jelenti fel, hogy lehetőséget adjon hűgának a menekülésre...

– A bíróság engedelmével, – szólt közbe Perry Mason – a kerületi ügyész olyan tényeket állít az ügygel kapcsolatban az esküdtszék előtt, melyek nem bizonyítottak.

– Pontosan így van – mondta Miles bíró ingerülten. – Az esküdtek kötelesek a kerületi ügyész

állítását nem figyelembe venni, miután az minden bizonyítékot nélkülöz. A sérelmességre vonatkozó kijelentést elfogadom. Felszólítom az esküdteket, ne vegyék figyelembe. Nos uraim, miről van szó tulajdonképpen?

– A bíróság engedelmével – szólt közbe Mason – szeretném, ha a törvényszéki írnok felolvasná a választ, egyrészt, hogy lássuk, jegyzőkönyvbe vették-e, másrészt, hogy halljam, jól értettem-e?

– Tiltakozom a felolvasás ellen – kiáltott Hamilton Burger. – Ez... igen, ez olyan ügy, mely fegyelmi közbenjárást igényel, s az Ügyvédi Kamara Sérelmi Bizottsága illetékes benne. Ezek az ügyvédek nyilvánvalóan kitalálva a gondolataimat, keverték így a kártyákat. Szóval, ez nevetséges!

– Úgy értem, – kérdezte Mason – hogy a kerületi ügyész kifogást emel a jegyzőkönyv egy részének felolvasása ellen?

– Követelem, hogy húzzák ki a tanú válaszát – mondta Hamilton Burger – még mielőtt újra felolvasnák.

– A helyzet rendkívül szokatlan – mondta Miles bíró. – Meg tudom érteni, hogy a kerületi ügyész szóhoz sem jut a meglepetéstől, de mint az előzetes vitában kiemeltük, a mentességadási nyilatkozat formanyomtatvány, hivatalos közlés, mely szerint a tanúnak sérthetlenséget biztosítanak mindenféle bünesséssel kapcsolatban, melyre az adott válasz fényt derít.

– A bíróság engedelmével megismétlem a kérésemet – mondta Mason. – Felolvasná a törvényszéki írnok még egyszer a kérdést és a választ?

Miles bíró összevont szemöldökkel pillantott Masonra, s nem kerülte el a figyelmét Jarvis Gilmore önelégült arckifejezése sem. Ingerülten fordult az írnokhoz.

– Olvassa fel a kérdésre adott választ. Olvassa fel mindkettőt! A kérdést és a választ is!

A törvényszéki írnok felolvasta a kérdést: „Namár most honnan származott az a százdolláros?” Majd ezután a jegyzetfüzet következő oldalára lapozott. A válasz így hangzott: „A százdolláros bankót Marwin Freemonttól vettem el, miután megöltem”.

– A tanú feladta saját magát. Magát akarta vádolni – mondta Hamilton Burger. – De a százdolláros bankjegyet a testvérétől kapta.

– Megismétlődött az eset – mondta Mason – hogy a kerületi ügyész sérelmes tényeket állít az esküdtek előtt, olyan tényeket, melyek nem bizonyítottak.

– Ismétlem, ez szakmai etikába ütköző cselekedet – mondta Miles bíró. – Figyelmeztetem a kerületi ügyészt, hogy ez egy szokatlan eljárás, de uralkodnia kell magán, s meg kell őriznie lélekjelenlétét. Ismételten intem az esküdtszék tagjait, ne szenteljenek figyelmet a vád olyan állításainak, melyek nem bizonyítottak. Kíván eljárási hiba miatt indítványt tenni, Mr. Mason?

– Nem, bíró úr. Csupán azt szeretném, ha a bíróság utasítaná a kerületi ügyészt, ne tegyen úgy, mintha kijelentései bizonyítékokon alapulnának, mikor azok nincsenek alátámasztva. Kérem, hívja fel az esküdtszék figyelmét, hogy az eddig elhangzott ilyen kijelentéseket se vegye figyelembe.

Miles bíró gondosan megfontolta a dolgot.

– Talán érvénytelennek tekinthető az eljárási hiba miatt az egész tárgyalás – mondta reménykedve Hamilton Burger.

– Azt hiszem, a vádlottat bíróság elé állították és bünvádi eljárást indítottak ellene, így most jogosult ugyanettől az esküdtszékétől felmentő ítéletet kapni – jelentette ki Mason.

– Jelenleg a tanút hamis tanúzással és esküszegéssel vádolom – mondta Hamilton Burger tombolva.

– Megint csak ugyanott vagyunk, bíró úr – mondta Mason – sérelmezhető a dolog. A kerületi ügyész hivatali pozíciójánál fogva megfélemlíti a tanút, s nem veszi figyelembe az esküdtek előtt adott vallomást.

– Nem hiszem, hogy a tanú meg lenne félemlítve – engedélyezett magának egy mosolyt Miles bíró. – Ennek ellenére a kerületi ügyészt ismét figyelmeztetésben részesítem és emlékeztetem arra, hogy ez egy bűnvádi eljárás, mely esküdtek jelenlétében zajlik. A valóban szokatlan helyzetet nem utolsó sorban az ügyész úr idézte elő. A jegyzőkönyv igazolja, hogy a tanúnak sérthetlenségi jogot adott, a tanú válaszolt a kérdésre, s a válasz bűntényt leplezett le. Tehát ügyész úr, van még kérdése a tanúhoz?

– Természetesen van – kiabálta Hamilton Burger.

– Azt hiszem – mondta Miles bíró – a bíróságnak ez egyszer nem lenne kifogása tizenöt perc szünet ellen. Mindkét fél jogi képviselői visszanyerhetnék érzelmi egyensúlyukat és felkészülhetnek a legújabb fejleményekre. A bíróság tizenöt perc szünetet rendel el, s figyelmezteti az esküdtszék tagjait, ne vitassák meg egymás közt az ügyet, s ne engedjék meg senkinek, hogy a jelenlétükben így tegyen!

Miles bíró még alig hagyta el a bírói széket, amikor Hamilton Burger dühtől tajtékozva átvágtatott a tárgyalótermen a védelem oldalára.

– Ezt nem ússza meg! – kiabált Gilmore–ral.

– A Nagy Esküdtszék elé viszem az ügyet, nem is az Ügyvédi Kamara Sérelmi Bizottsága elé. A Nagy Esküdtszék elé, meglátja! Épp olyan jól tudja, mint én, hogy a fiatalember a testvérétől kapta a pénzt, s belecsalogatott egy olyan helyzetbe, hogy mentességet biztosítsak neki. Maga tekerte úgy, hogy a válasz lehetetlen helyzetbe hozzon engem!

– Csak rajta, állítson a Nagy Esküdtszék elé!

– mondta Gilmore nyugodtan. – Helyezze Rodney-t vád alá hamis tanúzásért. Ehhez először bizonyítani kellene, hogy Rodney nem ölte meg Freemontot. Ez aztán óriási előadás lesz. A megye kerületi ügyésze, amint azt kísérli meg bebizonyítani, hogy egy személy ártatlan abban a gyilkosságban, melyről maga a személy azt állítja, hogy elkövette. Ezt igazán szeretném látni.

– Ez igaz? Be kéne bizonyítania, hogy nem ő követte el a gyilkosságot? – kérdezte egy újságíró Hamilton Burgert.

Hamilton Burger hirtelen sarkon fordult, s közben arcát villanó fény örökítette meg. Ujjongó riporter száguldott a szerkesztősége felé, megörökítve a celluloidszalagon az önuralmát tökéletesen elvesztett kerületi ügyészt.

– Ne vegye a szívére, Hamilton – szólalt meg Mason. – Sehová sem jut evvel a parádéval.

Hamilton Burger mélyet lélegzett.

– Magától nem vártam volna hasonló taktikát!

– Tőlem? – felelt Mason. – Mondom, így nem jut semmire. Magától sétált a csapdába, a kérdés most az, hogy benne akar-e csücsülni vagy ki akar-e mászni és folytatni akarja-e az ügyet? Talán tudok segíteni.

– Nincs ügy, amit folytatni lehetne – mondta Burger.

Mason közelebb lépett hozzá, és belekarolt az ingerült férfibe.

– Ha továbbra is így beszél, karrierje sem lesz, amit folytatni lehetne. Szálljon le a földre!

– Gyűlölöm, ahogy ez a kis hitvány zugügyvédcsapdába csalt – méltatlankodott Hamilton Burger. – Mindannyian ismerjük Gilmore-t. Ennek az alaknak a hamis tanúzásra való felbújtás annyi, mint magának átkelni az utca másik oldalára.

– Nyugodjon meg – mondta Mason. – Igyék egy kis vizet, kezdjen mosolyogni és folytassa az ügyet.

– Milyen ügyet? – kérdezte Burger. – Már mindent tudunk, csak a lövésről nem volt eddig szó.

– Jöjjön akkor a lövés – mondta Mason. – Nyugodjék meg, s hagyja, hadd vegyem keresztkérdések alá Rodney Bankset. Ne engedje, hogy a közönség úgy érezze, Gilmore túljárt az eszén.

- Tudtam, hogy gazember – lélegzett mélyeket Hamilton Burger, – de, hogy ilyen mélyre jutott, nem gondoltam volna!
- Nem tudhatja, hogy ő tanította-e ki Rodney-t – mondta Mason. – Nyugodjék meg! Nem szeretem így látni...
- Megpróbálok, csak úgy érzem... átkozott legyek, ha a maga keze nincs benne valahogy a játékban!
- Burger metsző pillantást vetett Masonra, majd félrelökte az újságírókat egy nem nyilatkozom megjegyzéssel és elsielt.
- Az új fejlemények híre futótűzként terjedt el, s a tárgyalóterem megtelt újságírókkal, a legújabb kamerákkal felszerelt fotóriporterekkel és bírósági alkalmazottakkal.
- Alig húsz perc múlva Miles bíró újra elfoglalta a helyét az emelvényen.
- Látom, a sajtó szép számmal képviselteti magát – mondta. – Jómagam, az esküdtszék tagjai és a vádlott jelenlétében a tárgyalóteremben nem engedélyezem a fényképezést. A folyosón fotózhatnak. A tárgyalóteremben csak akkor, ha szünetet rendelék el és az esküdtszék tagjai elhagyták a helyüket, Most pedig folytassuk a tárgyalást, kerületi ügyész úr!
- Nincs több kérdésem a tanúhoz, – mondta Hamilton Burger – de meg vagyok győződve arról, ha a tisztelt bíróság megengedi az észrevételt, hogy a tanú a hűgának, a jelen ügy vádlottjának kívánt segítségére lenni, és nem az volt a célja, hogy fényt derítsen az eseményekre. Kérem a tisztelt bíróságot, rendelje el a tanú letartóztatását!
- A bíróságnak jelenleg nincs joga elrendelni a letartóztatást és nem kíván ítéletet mondani. Majd ha végleges elbírálásra kerül az ügy, az esküdtszék a tények ismeretében meghozza döntését.
- Mr. Banks, ön megfelelt a kérdésre, s most elhagyhatja a tanúk padját.
- Mentességem van a gyilkosságra vonatkozóan? – kérdezte Banks.
- A bíróság nem kívánja a helyzet törvényességét vizsgálni az ön esetében – felelte Miles bíró nyilvánvaló ellenszenvvel. – Van ügyvédje, aki ellátja a képviseletét, méghozzá olyan ügyvéd, – tette hozzá kelletlen csodálattal – aki tökéletesen képesnek tűnik arra, hogy abszolút kielégítően képviselje az érdekeit. Elhagyhatja a tanúk padját, Mr. Banks.
- Pillanatra – szólt közbe Mason. – Jogom van keresztkérdéseket feltenni a tanúnak.
- Igen, megvan a joga hozzá – mondta néhány pillanatnyi habozás után elgondolkodva Miles bíró.
- Lenne néhány kérdésem – szólt Mason.
- Rendben van, kérdezzen! Mason óvatosan kezdte.
- Szokása volt, hogy néha–néha fogadjon lóversenyeken?
- Hétvégeken, igen.
- Sikkasztott a munkaadójától, hogy fedezze a veszteségeit?
- Pillanatra, bíró úr – avatkozott a dologba Gilmore. – Tiltakozom a kérdés ellen, mert a tanú gyanúba keverhetné magát, ezenkívül nem valódi bizonyítékokkal szolgál, nincs összefüggésben a tárggyal és nincs jelentősége a jelen vitában. Ezért utasítom az ügyfelemet, hogy ne feleljen a kérdésre, lévén, hogy a kérdés gyanúba keverheti őt.
- Az az érzése, hogy a kérdésre adott válasz terhelő lenne önre nézve? – érdeklődött Banks-től Miles bíró.
- Igen, bíró úr.
- Jogi képviselője azt a tanácsot adta, ne feleljen a kérdésre, mert a válasz terhelő lenne. Ezen az alapon tagadja meg a választ?
- Igen, bíró úr.
- Ilyen körülmények között, a bíróság úgy érzi, nem kényszerítheti a tanút a válaszra, hacsak a kerületi ügyész úr nem biztosít neki mentességet. Kívánja ezt a kerületi ügyész?

– Nem kívánja – szólt Hamilton Burger. – A kerületi ügyész hozott már egyszer végzést ebben a Mason-Gilmore-Banks-féle játékban. Nemcsak, hogy nem kíván garantálni a tanúnak további sérthetlenséget, de szándékában van felelősségre vonni minden egyéb büntetért, mely nem esik a már korábban biztosított sérthetlenségi döntés körébe. Vádat emelek ellene és bíróság elé állítom sikkasztásért, gyorsajtásért, – s elvesztve önuralmát, hozzáfűzte... – meg azért is, ha a falra köpködött.

– Ebben az esetben – Miles bíró könnyedén elmosolyodott, – nem látok okot arra, hogy a bíróság kötelezze a válasza a tanút.

– Amikor tudta, hogy tetteire hamarosan fény derül, az irodában lévő titkos rejtkehelyről, melyet már korábban felfedezett, kiemelt minden készpénzt, amit csak talált. Így történt? – kérdezte Mason.

– Ne válaszoljon, ne válaszoljon! – tiltakozott Gilmore. – Terhelő lenne magára nézve.

– Tiltakoznom kell az ilyen keresztkérdések ellen – fordult Gilmore Miles bíróhoz. – Az ügyvéd úr nagyon is tudja, mit csinál. A legnagyobb veszélybe sodorja ügyfeleimet. A bíróság hallotta, hogy a kerületi ügyész milyen bejelentést tett...

– Ez nem ok arra, hogy beszédet tartson – vágott közbe Miles bíró.

– Tiltakozom, mert a kérdés megválaszolása terhelő lenne az ügyfeleimre. Kénytelen vagyok azt tanácsolni, ne feleljen a kérdésre.

– Hallotta az ügyvéd kijelentését – fordult Miles bíró Rodney Bankshez. – Egyetért vele?

– Igen.

– Ilyen körülmények között a bíróság nem rendeli el, hogy a tanú feleljen a kérdésre.

– Ezzel befejezem a keresztkérdéseket.

– Tisztelt bíróság, – szólt közbe Hamilton Burger – ez a tárgyalás bohózzattá válik. A vád képviselőjének az az érzése...

– Megenged egy megjegyzést – állt fel Mason.

– Miről van szó? – kérdezte Miles bíró.

– Azt hiszem, védencem érdekeit a legmesszebbmenőig támogatja, ha a kerületi ügyész megvalósítja a szándékát. Ha nem tévedek, indítvánnyal akar élni? Ezelőtt azonban szeretnék visszafordítani egy tanút, hogy keresztkérdéseket tehessek fel neki.

– Melyik tanúról van szó?

– Mrs. Lorraine Lawtonról.

Hamilton Burger már tiltakozni akart, de hirtelen zavart tekintettel ismét hátra dőlt.

– Kíván tiltakozni, Mr. Burger? – érdeklődött Miles bíró.

– Nincs észrevételem – mondta Burger.

– Szeretném megjegyezni, ügyvéd úr, ha keresztkérdések alá veti a vád tanúját, azzal aligha javíthat már ügyfele helyzetén, az ügy jelen állapotában. Ellenkező hatást viszont elérhet vele.

– Tisztában vagyok vele – jelentette ki Mason.

– De szeretném felhívni a bíróság figyelmét arra, hogy a vádlott nem szeretné, ha a körülmények hatására beszennyeződne a neve. Azt szeretné, ha fény derülne a teljes és valódi igazságra.

– Ne sziporkázzon – szólt közbe Hamilton Burger. – Felejtse el az ékesszólást. Rajta, szólítsa a tanút, s vigyázzon, nehogy csapdába sétáljon.

– Semmi szükség az ügyvéd úr megjegyzésére – utasította rendre Miles bíró Hamilton Burgert.

– A bíróság tudatában van annak, hogy az Ügyészi Iroda szokatlan körülmények között van, de pusztán ez okból, nem szándékozik lazítani a kellő formákon. Mr. Mason tehát vissza kívánja szólítani Mrs. Lorraine Lawtont?

– Igen, bíró úr.

– Mrs. Lorraine Lawtont kérem a tanúk padjára! – rendelte el Miles bíró.

- Újabb eskütételre nincs szükség – mondta a bíró, mikor Lorraine Lawton megjelent. – Már letette az esküt. Mr. Mason keresztkérdéseket szeretne feltenni Önnek.
- Ismeri a vádlottat? – kérdezte Mason.
- Igen.
- És a bátyját?
- Őt is.
- Az OSGOOD Pisztrángtenyészetben dolgozik?
- Ezt már tisztáztuk – szólt közbe Hamilton Burger.
- Ez pusztán bevezetés – intette le Mason. – Arra szolgál, hogy megmutassam, nem akarom a tanú helyzetét kihasználni.
- Folytassa – döntötte el a kérdést Miles bíró.
- Találkozott Rodney Banksszel harmadikán este, amikor óvadék ellenében szabadlábra helyezték?
- Igen.
- Tisztában volt vele, hogy Rodney Banks öntől távozva a Foley motelbe sietett a testvéréhez? A motelt ön is jól ismeri, a pisztrángtenyészet mellett épült.
- Igen.
- Ön járt ezen az estén a pisztrángtenyészetben?
- Én... én... nem hiszem, hogy felelni szeretnék a kérdésre.
- Járt ott, hogy elhozzon néhány csomag szárazjeget?
- Én...
- Pillanat – emelte fel a kezét Mason. – Szeretném felhívni a figyelmét néhány körülményre, mielőtt felelné a kérdésre. Rodney Banks beismerte, hogy megölte Marwin Freemontot. A vád képviselője, a kerületi ügyész mentességet garantált számára. Namármost, lehet, hogy az ön magatartása alakilag jogtalan és törvénytelen volt, de a hatósági szervek szeretnék felderíteni az igazságot, s úgy érzem, adnának engedményeket, ha a tiszta igazságot mondja... Járt a tenyészetben azon az estén?
- Nem hiszem, hogy felelnem kellene a kérdésre. Azt hiszem, terhelő lenne rám nézve.
- Az attól függ – mondta Mason. – Ha megtalálta Marwin Freemont holttestét, és azt hitte, Rodney Banks követte el a gyilkosságot, valamint úgy gondolta, hogy a holttestet szárazjégbe csomagolva csökkentheti a hőmérsékletét, így a rendőrség arra a következtetésre jut, hogy a bűntényt korábban követték el, mondjuk, mikor Rodney még letartóztatásban volt, tehát tökéletes alibivel rendelkezne, akkor ez terhelő Önre nézve. A Rodney bűnösségét valló megállapítást nem befolyásolná, lévén, hogy mentességet kapott
- Nem pontosan így történt – felelte a nő. – Tudtam, hogy Rodney nagyon dühös Marwin Freemontra. Tudta, hogy Freemont meg fogja látogatni Nancyt, és tartottam attól, hogy valami örülségre készül. Amint kiszabadult, találkoztam vele, csak később úgy tettünk, mintha még nem láttuk volna egymást. Amikor a motelhez értem, nyitva találtam az ajtót. Bementem, hogy körülnézzek, s a zuhanyozóban megláttam a holttestet. Látszott, nem régóta halott. Pánikba estem. Észrevettem, hogy szárazjégbe van csomagolva, és eszembe jutott, amint Nancy említette, hogyan lehet a testhőmérsékletből a halál beálltának idejére következtetni... és persze azt gondoltam, hogy Rodney volt a gyilkos, és Nancy elment a farmra, hogy szárazjeget szerezzen, becsomagolta a tetemet, s talán úgy tervezte, két-három órára így hagyja. Addigra a test hőmérséklete eléggé lecsökken, s a rendőrség később azt hiszi majd, hogy Freemont régóta halott. Így Rodney-nak lett volna alibije. Csak annyi történt, hogy nem értesítettem a rendőrséget.
- Köszönöm – mondta Mason. – Csak ezt akartam tudni. Hamilton Burger felemelkedett. – Úgy érzem... nincs újabb kérdésem.

– Most szeretném újra a tanúk padjára szólítani Larsen E. Halsteadet – folytatta Mason. – Fel kell még tennem néhány kérdést.

– Nem emelek kifogást – szóló Hamilton Burger elgondolkodva, s szemében elismerés villant, amint Masonra pillantott.

– A tanúk padjára szólítom Mr. Halsteadet – mondta Miles bíró. – És meg kell jegyezni, egyetérték Mr. Masonnal a védencét illetően. Ha mélyére hatolunk a dolgoknak, sok mindenre fény derül, s csak így szolgálhatjuk az igazságot. Ezeket a gondolatokat az ügyészség figyelmébe is ajánlom.

Larsen Halstead visszatért tanúságtételre, megigazgatta orrán a szemüveget és Masonra pillantott.

– Azt vallotta, hogy amikor utoljára ellenőrizte a titkos rejtékhelyet, tizenhatezer–hatszázkilencven dollárt talált ott.

– Így van.

– Lejegyezte a négy százdolláros bankjegy számát?

– Igen.

– Szerepelt ezek között az a százdolláros bankó is, mely jelenleg bizonyítékként szolgál és a K00460975 A számot viseli?

– Igen.

– Még mindig azt állítja, hogy Mr. Freemont eltávozott az irodából, s azt mondta, hogy nem tér többé vissza?

– Igen. Az lehetséges, hogy nem Rodney, hanem ő tért vissza még egyszer a nap folyamán, hogy elvigye a pénzt. Mindez történhetett másnap reggel is. Csak annyit tudok, hogy a pénz ott volt, mikor utoljára ellenőriztem az összeget, s eltűnt, mire a rendőrséggel kiszálltunk a helyszínre.

– Azért jegyezte le a nagy névértékű bankjegyek számát, hogy ellenőrizhesse a pénzt?

– Igen.

– A noteszába?

– Igen.

– Tehát a K 00460975 A sorszám rajta van a listán, a többi százdolláros bankó sorszáma mellett?

– Láthatnám azt a listát? Szeretném ellenőrizni a számokat.

A tanú nehézkesen előhúzott egy levéltárcát a zsebéből, ügyetlenül keresgélni kezdett, majd elővette a kis noteszt.

– Egy pillanatra – szóló Mason. – A notesz mindig a levéltárca ugyanazon a rekeszében van?

– Igen.

– Láthatnám a rekeszt, kérem?

A tanú átnyújtotta a kopottas levéltárcát. Mason kinyitotta, előhúzott egy százdolláros bankjegyet és megnézte.

– Nos, ezen a bankón az L 04824084 A szám szerepel... van itt egy másik százdolláros is... G 063309382 A számmal. Sőt megvan a harmadik, az L 0132...

A tanú a százdollárosok és a levéltárca után kapott.

Mason hirtelen mozdulattal visszarántotta a kezét.

– Megismételném az utolsó százdolláros számát: L01324510A. Nos, ha semmi köze a gyilkossághoz, ha a bankjegyek még a titkos rejtékhelyen voltak, mikor távozott az irodából, hogyan lehetséges, hogy ezek a százdollárosok itt vannak a levéltárcájában?

– Talán... azt hiszem, félreértettek... – Halstead pánikkal teli pillantással bámulta Masont. – Azt hiszem, a levéltárcámba tettem a százdollárosokat, ahelyett, hogy visszahelyeztem volna őket az üregbe... Összehajtottam a pénzt, amint a számukat lejegyeztem és a noteszrel együtt betehettem a tárcámba.

– Akkor a negyedik százdollárosnak is itt kéne lennie – mondta Mason. – Az azonban

bizonyítékként van lefoglalva.

– Igen, itt kéne lennie.

– Hogyan lehetett ez a bankjegy Rodney Banks holmijai között, amikor Moulton tiszt ellenőrizte, hacsak nem maga tette alattomban a levéltárcájába.

– Én... én... valami félreértés lehet a számok körül.

– Nem Halstead – mondta Mason. – A félreértés akkor történt, amikor kiürítette a rejtékhelyet, majd beszámolt Marwin Freemontnak arról, hogyan tüntette el Rodney Banks a pénzt. Freemont rájött az álnokságra és fegyverrel akarta rákényszeríteni a pénz visszaadására, hirtelen meglökte, úgy, hogy hátraesett a zuhanyozóban, a pisztoly magától elsült, és szíven találta. Vagy megkísérelte netán erőszakkal elvenni tőle a fegyvert és lelőtte?

– Nem, nem... nem tudom. Baleset történt... Megtagadom a további válaszokat. Félreértés történt... hamisan vádolnak.

A hirtelen beállt csöndben az óraketyegést is meg lehetett hallani. Aztán kitört a zivaj a tárgyalóteremben.

– Vegyék őrizetbe ezt az embert – adta ki az utasítást Miles bíró. – A bíróság tizenöt perces szünetet rendel el.

XVII. fejezet

– Mason, Della Street, Paul Drake és Nancy Banks az ügyvéd irodájában ültek.

– Még most sem értem, hogy csinálta, Mr. Mason – tört ki Nancy félig hisztérikusan.

– Nem vagyok biztos benne, hogy én értem – vigyorgott Mason Della Streetre.

– Elmondaná, mi történt? – kérdezte a lány.

– A bátyja megtalálta a pénz titkos rejtékhelyét, melyet Freemont az irodában rendezett be. Nem tudott viszont a pánccsaszékben lévő készpénzkészletről, mely szintén néhány százdolláros nagyságrendet ért el. Freemont szándékosan hozta kísértésbe a bátyját azzal, hogy rábízta, szedje össze péntek délutánoként a készpénzt. Ilyenkor a bankok már zárva tartanak. Hagyta, hadd legyen, nála a pénz hétfő reggelig. Tudta, hogy a bátyja sokszor tesz kis téteket a lóversenyen. Előbb-utóbb meg kellett történnie, hogy Rodney kölcsönvesz valamennyit Freemont pénzéből, hogy megtehessen egy-egy lovat. Egy idő után szokásává vált a kölcsönzés, s amikor beköszöntött a pechszéria, minden összeomlással fenyegetett. Ekkor határozta el Freemont, hogy csapdába csalja.

– De miért? – kérdezte a lány.

– Mert Freemont szemet vetett magára, és sosem bocsájtotta meg, hogy kiadta az útját. Arra számított, hogy kegyelemért esedezve tér meg hozzá. Tisztában volt vele, mennyire szereti a bátyját, s úgy gondolta, mihelyt lakat alá helyezteti Rodney-t, maga esdekelné fog, hagyja jóvátenni a dolgot és vonja vissza a feljelentést. Épp, amikor Freemont arra gondolt, hogy terve beérett, Rodney magához fordult segítségért, maga pedig megkockáztatta a fogadást. Ezt egyébként Rodney is megtette. A ló bejött. Freemont résen volt, azonnal bejelentette igényét a nyereményre azzal, hogy a pénz sikkasztott összegből származik. Magából kikelten őrvongott, mikor látta, hogy én váltom be a fogadócédulát, s nem sikerül rávennie, illetőleg kényszerítenie, hogy átadjam a nyereményt. Freemont tudta, hogy az ügyvédi megbízás díjának levonása után az összeget átadom magának, s azt is tudta, hol szokta parkolni a kocsiját, ha otthon van. Zsebkendőből hevenyészett álarcot készített, s magára támadt, feltehetően abban a meggyőződésben ringatózva, hogy a pénz amúgy is őt illeti, bűncselekmény pedig nem történik, ha csak azt veszi el, ami az övé.

A rablótámadás után rájött, hogy az összeg jóval kevesebb, mint a tizennégyezer dollár, amire számított. Figyelmén kívül hagyta, hogy ötezer dollár óvadékot tettünk le Rodney-ért, s azt hitte, maga elrejtette a pénz egy részét.

Valahogy, talán a detektívügynökség révén tudomására jutott, hogy a Foley motelben bérelt szobát, így odament, hogy megszerezze a többi pénzt is.

Senki sem gondolt arra, hogy közben Halstead is tudott a titkos pénzről az acélládában, s úgy érezte, eljött az ideje annak, hogy magához vegye az utolsó vasat is, hiszen ezúttal a vád csak Rodney-t érheti. Freemont valahogy gyanút fogott Halsteaddal szemben, és megvádolta a pénz elemelésével.

Halstead követte Freemontot a Foley motelhez.

Csak az ő elbeszéléséből értesülhettünk arról, mi történt ott. Feltehetőleg igazat mond, a tények alátámasztják az állításait. Tehát felajánlotta Freemontnak, hogy abban az esetben, ha megtarthatja a pénzt és Freemont visszavonja a Rodney Banks elleni feljelentést is, akkor ő sem tesz jelentést a hivatalos szerveknek arról, hogy Freemont orgazdasággal foglalkozik. A dolgok nem a terv szerint alakultak. A két férfi vitatkozni kezdett. Freemont fegyvert rántott. Mielőtt lőhetett volna, Halstead utána kapott. Freemont a zuhanyozóba hátrált, megcsúszott, s esés közben a fegyver eldőrdült. A két férfi még dulakodott, amikor a golyó átjárta Freemont testét. Halstead pánikba esett. A nyomokat el kellett tüntetnie. Emlékezett arra, amit maga állított egyszer a teshőmérséklettel kapcsolatban, ismerte az OSGOOD Pisztrángxtenyészetet. Odament, elrejtette a pisztolyt a szeméttárolóban, majd feltörte a zárat, s elhozott egy nagy halom szárazjeget és Freemont teste köré helyezte. Aztán arra a helyre ment, ahol a bátyja levéltárcáját vélte tudni, s betett az említett százasok közül egyet arra az esetre, ha szüksége lenne rá, hogy elárulja Rodney-t, s magáról tökéletes erkölcsi bizonyítványt állítson ki.

– Hogyan jutott eszébe, hogy a többi bankjegy Halstead levél tárcájában lehet? – kérdezte Della Street.

– Árulkodó volt az a mód, ahogy Halstead lejegyezte a számokat – magyarázta Mason. – Hosszú számokról volt szó, mégis minden számjegy pedánsan kalligrafálva került egymás mellé a sorban. Földön kuporgó ember nem írhatott így. Ehhez íróasztal mellett kellett ülnie, könyökét az asztalon nyugtatva. Ezért gondoltam, hogy Halstead magához vehette a százdollárosokat, és lejegyezte a számukat és Rodney levéltárcájában elhelyezett egyet, ezzel elterelve magáról a gyanút. Alkalomadtán talán Nancy dolgai közé is becsempészett volna egyet.

Nem volt esélyem, de bejött a tét, épp úgy, mint Gyalogos esetében.

Nancy ösztönösen átölelte az ügyvéd nyakát.

– De mennyire, hogy bejött!

– Én is úgy érzem – vigyorgott Mason.

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda 1992-ben A nyomdai megrendelés törzsszáma: 7169.66-14-2

Készült Debrecenben, az 1992. évben

Felelős vezető : Szabó Viktor vezérigazgató

Készült 10 (A/5) ív terjedelemben